SÖYLEMEYECEĞİNE SÖZ VER

"BU GECE BİRİNİ ÖLDÜRDÜM..."

JENNIFER McMAHON

EPHESUS

Jennifer McMahon'un
sıra dışı romanı
Söylemeyeceğine Söz Ver
arkadaşlık, aile, bağlılık ve
ihanet üzerine yazılmış, derin
iç görüsü ve güzelce örülmüş
geçmişiyle unutulmaz ve
gerilim dolu bir kitap.
Bir cinayet romanından
çok daha fazlası.

"Bir hayalet hikâyesi, polisiye
ve büyümek üzerine bir masal,
bu kitap sizi yetişkinlerin
arkadaşlık, ihanet ve
cinayetle dolu çarpık
dünyasına götürüyor.
Jennifer McMahon'un
bu heyecan dolu kitabı,
bir sonrakini hevesle
beklemenizi sağlıyor."

Pam Lewis

Bu unutulmaz güzellikteki romanda, bir kadının geçmişi ve geleceği karşı karşıya gelerek beklenmedik sonuçlara yol açıyor.

Kırk bir yaşındaki okul hemşiresi, Alzheimer hastası olan annesi ile ilgilenmek için kırsaldaki evine dönmüştür. Geldiği ilk gece bir cinayet olur ve küçük bir kız öldürülür. Bu olay, kadının çocukluğunda yaşanan bir başka cinayete esrarengiz biçimde benzemektedir. Sınıf arkadaşları tarafından *"Patates Kız" denilerek alay edilen ve dışlanan* yoksul arkadaşı Del de otuz yıl önce aynı şekilde öldürülmüştür. Del'in katili asla bulunamamış, o günden sonra küçük kız, hayalet hikâyeleri ve efsanelerde ölümsüzleşmiştir.

Şimdi, yeni cinayetin soruşturması kahramanımızı karşı konulamaz bir şekilde içine çekerken, geçmiş ve gelecek korkunç, beklenmedik bir şekilde bir araya geliyor. Çünkü hiçbir şey göründüğü gibi değil...

Ve gençliğinin hayaletleri unutulmaktan çok uzak.

"Bu kitaba bayıldım. Eğlendim, korktum ve bitene kadar onun esiri oldum. Elimden bırakamadım."

Sara Gran

"İyi kurgulanmış, sürükleyici ve eğlenceli."

Kirkus Reviews

"Karanlık ve merak uyandırıcı bu kitabı okuduktan sonra, Patates Kız'ın peşinizde olup olmadığına bakmak için arkanızı kollayacaksınız."

Sara Gruen

Vahid Paşa İl Halk Küt.
1007000 75828

www.selimbuyukguner.com
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

₺15

SÖYLEMEYECEĞİNE SÖZ VER

JENNIFER McMAHON

SÖYLEMEYECEĞİNE SÖZ VER

Orijinal Adı: Promise Not to Tell
Yazarı: Jennifer McMahon

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Merve Süzer
Düzelti: Duygu Harmancı
Sayfa Düzeni: Adem Şenel
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım: 2013

ISBN: 978-605-5358-06-8

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2007, Jennifer McMahon
Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı:
Deniz Ofset
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center B Blok
Kat: 2 No: 403 Topkapı/İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 / Faks: (0212) 613 51 97

Cilt:
Yıldız Mücellit
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi 2. Bodrum
No:81/25 Topkapı/İstanbul Tel: 0212 5013117- 6131733

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3
Kadıköy/İstanbul
Tel/Faks: (0216) 550 55 44
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

Başlangıç

7 Kasım 2002

21.30

Patates Kız öldürüldüğünde, katil onun kalbini kesip çıkarmış. Kalbi gömmüş, ama ertesi gün kız dirilmiş. Hem de *aynı yerden çıkarak*." Ryan söylediklerini vurgulamak için kamp ateşini elindeki sopayla dürttü ve gecenin içine kıvılcımlar yağdırdı.

Opal yavaşça Ryan'a doğru yaklaştı. Ryan on beş yaşındaydı, sevimli sayılabilecek bir çiftlik oğlanı havası vardı. Tori, Opal'e Ryan'ın ondan çok hoşlandığını söylemişti. Zaten her şeyi Tori ayarlamıştı, ormana gidip oğlanlarla takılmanın eğlenceli olacağını söyleyen de oydu. Opal on iki yaşındaydı ve daha önce hiçbir oğlanla öpüşmemişti, ama bunu kimseye anlatacak değildi, en yakın arkadaşına bile.

"Nasıl yani, zombi gibi mi?" diye sordu Tori. Opal sessizdi. Patates Kız hikâyelerinden nefret ederdi. Onlardan nefret ederdi, çünkü gerçek olduklarını biliyordu.

"Bir zombi gibi ölümden geri dönmüş. Aynı patates gibi: onu parçalara bölersin, o parçalardan herhangi birini gömersin. Eğer gözenekleri varsa –bu bir parça kabuk bile olabilir– yenisi büyümeye başlar." Ryan sopayı kemik kırar gibi ortadan ikiye böldü ve ateşin içine attı.

Opal titredi. Daha bu öğlen yaşadığı ziyareti düşünüyordu. Ama hayır, böyle şeyler hakkında düşünmemeliydi. Ve bundan başkalarına bahsetmemesi gerektiğini de iyi biliyordu. Yalan söylediğini ya da deli olduğunu düşünürlerdi, hatta belki ikisini birden.

"Ve artık bu ormanda dolanıyor," diye ekledi Sam. "Onun geldiğini nasıl anlarsınız biliyor musunuz? Kokudan. O pis, çürük patates kokusundan. Onun kokusunu elli metre uzaktan bile alabilirsiniz."

"Haydi canım!" Tori gözlerini devirdi. Sam onun erkek arkadaşı gibi bir şey sayılırdı.

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım. Sen Patates Kız'ın gerçek olduğuna inanmıyor musun?" Ryan şaşırmıştı.

"Bir zamanlar yaşadığına inanıyorum. Bunu biliyorum. Annem onunla birlikte okula gitmişti. O kız sadece cinayete kurban gitmiş zavallı bir çocuktu. Bütün bu hayalet saçmalığı mı? Bu... Nasıl derler, sadece bir şehir efsanesi."

"Tanrı aşkına Tori, Dan ve Chris'in daha geçen hafta onu tam burada gördüğünü unuttun mu?" dedi Opal. "Hem Becky Sheridan'ın küçük kız kardeşi Janey'ye ne demeli? Patates Kız'la Griswold'ların eski arazisinde tanıştığını ve onun kendisini kilere kilitlediğini söylüyor."

Peki ya ben? diye düşündü Opal.

"Tanrım, biraz büyüyün lütfen. Dan ve Chris'in kafaları iyiydi, her zamanki gibi. Janey ise boş boş etrafta dolaşırken orada mahsur kaldı." Tori işte bu kadar dercesine ellerini iki yana doğru açtı.

"Tabii canım," dedi Opal. "Kapı dışarıdan kilitlenmişti, zekâ küpü. Peki, sence bunu nasıl becermiş olabilir?"

"Benim söylemeye çalıştığım sadece şu, bu saçmalıkların hepsi açıklanabilir."

"Ve benim söylemeye çalıştığımsa bazı şeylerin açıklanamayacağı," dedi Opal.

Opal, ceket yüzünden Tori'nin hâlâ kendisine kızgın olduğunu biliyordu. O gün öğlen, henüz oğlanlarla buluşmadan önce Opal'in, ceketini ona sormadan ödünç aldığını öğrenmişti Tori. Bu yeterince kötü değilmiş gibi bir de ceketi bisikletinin zincirini değiştirirken giymişti ve Tori ceketin sol kolundaki yağ lekesi yüzünden çılgına dönmüştü. Opal'in onu kuru temizlemeye götürmeye ve parasını da kendi cebinden vermeye söz vermesi lazımdı. Ve bu arada, Tori de onun ceketini ödünç alabilirdi.

Yalnız, ceket tam olarak onun değildi. O annesinin en eski ve en sevdiği ceketiydi, hatta Opal onu pek çok kez sormadan ödünç aldığı için şimdi ona dokunması bile yasaklanmıştı. Açık kahverengi süet bir ceketti, kollarında ve ön tarafında püsküllleri vardı. Kadın kovboylara ve rock yıldızlarına yakışır bir şeydi, Opal istemeyerek de olsa onun yaşça kendisinden daha büyük ve biçimli bir vücuda sahip olan Tori'ye daha çok yakıştığını kabul etmek zorunda kalıyordu. İki kızın da saç kesimi aynıydı (ikisini de kasabanın ucunda bir kuaförde çalışan Shirley kesmişti) ve ikisi de sarışındı, ama aralarındaki benzerlik orada son buluyordu. Opal aralarında güzel olanın Tori olduğunun farkındaydı, oğlanlar hep ona bakardı. Ama işin doğrusu, çoğu zaman bu hiç umurunda olmuyordu. Onun endişelenmek için oğlanlardan daha önemli sorunları vardı.

Opal ödünç alma huyunun insanları rahatsız ettiğini biliyordu ve bir gün bunun yüzünden başı büyük derde girebilirdi, ama bir türlü kendini durduramıyordu. Bazen bunu farkında bile olmadan yapıyordu. Tori'nin ceketini aldığı gece de öyle olmuştu, onu giydiğini fark ettiğinde evin yolunu yarılamıştı bile. Bazı insanlar sigara içer. Bazıları tırnaklarını yer. Opal ödünç alıyordu. Aslında buna tam olarak çalmak

denemezdi. O sadece tanıdığı, hoşlandığı ve kendine yakın hissettiği insanların eşyalarını ödünç alırdı. Ve kimse alındıklarını bile fark etmeden eşyalarını sağ salim geri götürmek için elinden geleni yapardı. Bu onu heyecanlandırıyordu. Öyle bir histi ki, diğerlerinin eşyaları onunlayken on iki-yaşında olmaktan çıkıyor ve bundan çok daha fazlasıymış gibi hissediyordu. O eşyalar onun için sanki diğer insanların ruhlarından küçük parçalar taşıyan iyi şans tılsımları, uğurlar gibiydi.

• • •

Soğuk bir geceydi. Oğlanlar değişik Patates Kız hikâyeleri anlatırken, dört çocuk ateşe yakın oturuyorlardı. Tori çoğunlukla sessizdi, babasından aşırdığı Camel Light'tan içiyor, arada saçlarını kabartıp en saçma hikâyelere küçümseyen kahkahalar atıp kafasını sallıyordu.

O katılmadan da anlatılabilecek bir sürü hikâye vardı. New Canaan'daki her çocuk Patates Kız'ın, öldürüldüğü ormanda nasıl gezdiğini ve onu öldüren katili ararken yoluna çıkan herkesi intikam için öldürdüğünü dinleyerek büyümüştü.

"Bence kız, katili hâlâ burada olduğu için burayı terk etmedi. Kim olduğunu biliyor ve o ölene kadar da durmayacak," dedi Ryan.

"Ama kızgınlığı sadece ona değil, bütün kahrolası kasabaya. O *bütün* kasabayı lanetledi," dedi Sam.

"Lanet veya değil, benim çişimi yapmam lazım. Hemen dönerim," Tori süet cekete iyice sarınarak ayağa kalktı.

"El fenerini al," dedi Sam.

"Bu gece ay var. Ben yolumu bulurum," diye cevap verdi Tori ayağa kalkıp ateşin etrafında oluşturdukları çemberden çıkarken.

"Dikkatli ol! Çürük patates kokusu alıyorum!" diye bağırdı Sam arkasından.

"Pislik!" diye seslendi Tori.

Tori'nin ölü yaprakları ve dalları çıtırdatarak gitgide uzaklaşan ve sonunda tamamen kaybolan ayak seslerini dinlediler. Sessizce küfür ettiğini duydular, büyük ihtimalle ayağı çalılara takılmıştı. Ateş çıtırdadı. Daha çok hikâye anlattılar.

Aradan beş dakika geçtikten sonra Opal, Sam'in gidip Tori'ye bir bakması gerektiğini söyledi. Oğlanlarsa kızların çiş yapmasının çok uzun sürdüğünü söyleyerek onu başlarından savdılar ve kızların bu işi bu kadar uzatmak için ne yaptığı üzerine tartışıp iyice bir güldüler.

On dakika geçtikten sonra Tori'ye seslendiler, ama cevap yoktu. Oğlanlar onun şaka yaptığını söylediler. Tori onları korkutmaya çalışıyordu.

"Tamam," dedi Opal sonunda. "Siz iki maço erkek burada kalın. Ben gidip onu bulacağım." El fenerini Ryan'ın elinden kaptı ve oradan çıkarak karanlığa doğru yürümeye başladı.

✿ ✿ ✿

Ryan ve Sam ateşin yanında kaldılar ve kızların ne kadar histerik olabildiklerine güldüler. Zaten bu yüzden burada değiller miydi? Lanetli ormana, tıpkı onlardan önceki sayısız oğlanın yaptığı gibi kızları birazcık korkutup sonra da avutmayı umarak gelmemişler miydi? Tüm bu hayalet izleme bokluğu ormana gidip biraz oynaşmak için bir bahane değil miydi?

Griswold'ların eski yerinin arkasındaki orman, işkence edilmiş küçük bir kızın hayaletinden ziyade, önceden gelmiş olan çiftlerin bıraktığı şişelerle ve kondomlarla silme dolu değil miydi?

Opal'in çığlığı düşüncelerini yarıda kesti. Ateşin sıcak parlaklığından uzaklaşarak acı çığlığın geldiği karanlık ve karman çorman ağaçların arasına daldılar. El fenerinin ışığının

ağaçlara yansıdığını gördüler ve yaklaştıkça Opal'in ağladığını duydular.

Ryan oraya Sam'den bir saniye önce varmıştı. Aniden durdu ve bir adım geriledi.

"Kahretsin!" dedi nefesini bırakırken.

Tori büyük, boğumlu bir akçaağacın altında çıplak, boynunun etrafına bir kordon dolanmış ve sol göğsünün derisi muntazam bir şekilde yüzülmüş halde yatıyordu. Elbiseleri dikkatlice katlanmış ve üst üste konmuş, başucunda duruyorlardı. Opal, tek eli yüzünün yarısına kapanmış halde korkunç bir inleme sesi çıkararak onun başında durdu. El fenerinin ışığı Tori'nin solgun teninin üstünde dans etti.

"Bu bir şaka," diye bağırdı Sam, delice ve sert bir kahkaha atarak. "Kahrolası hasta bir şaka. Haydi ama!" Tori'nin bedenini ayağıyla dürttü ve yüzünü el fenerinin yaydığı ışık huzmesine doğru itti. Kızın dili mavi dudaklarından hafifçe dışarı çıktı. Gözleri yuvalarından fırlamıştı, tıpkı bir oyuncak bebeğinkiler gibi iri ve donuktular. Sam de çığlık atmaya başladı.

Büyüyü bozan Ryan oldu, el fenerini Opal'in elinden aldı ve yardım çağırmaları gerektiğini söyledi. Oğlanlar koşarak uzaklaştılar ve hemen arkalarından gelen Opal geri döndüğünde, bunu fark etmediler.

Opal açıklığa kadar geri dönmeyi başarmıştı, hıçkırıklarını yutarak ve ölü arkadaşına bakmamaya çalışarak hemen elbise yığınına gitti. Süet ceket düzgünce katlanmış olarak en altta duruyordu. Diğer kıyafetleri kaldırırken en üstteki beyaz dantelli külodu fark etti, ay ışığının altında katlanmış ve parıldayan haliyle tıpkı bir gece kelebeği gibi görünüyordu.

Sonra ceketi giydi. Hâlâ Tori'nin sıcaklığını taşıyordu, bu midesini ağzına getirdi. Bedene bir kez daha baktı. Bu kız sanki orman zemininde içi açılmış plastik bir manken gibi

görünüyordu. Onun, saatler önce kendisini ceketini giydiği için azarlayan kızla aynı kişi olmasına imkân yoktu. Ve hayaletlere inanmayı reddeden kızla.

Opal izlendiğini hissetti. Üstelik ölü arkadaşının boş bakan gözleri tarafından değil, başka biri, başka *bir şey* tarafından. Yavaşça, isteksizce, arkasını döndü.

Ve sonra, bir an için onu gördü: Uzun bir elbisenin içinde küçük, solgun bir figür beş metreden daha uzak olmayan bir ağacın arkasında duruyordu. Opal, onun kendisinden uzaklaşmasını, akçaağaçların arasında zikzaklar çizerek ormanın karanlık kalbine doğru süzülmesini ve tamamen ortadan kaybolmasını izledi.

Opal oğlanlara yetişene kadar elinden geldiğince hızla koştu, kalbi bir çekiç gibi göğsünü döverken, çığlık atmamak için dilini ısırıyordu. Tori'nin akşam boyunca giydiği ceketin üstünde olduğunu fark etmemeleri için dua etti. Etmediler de. Ve onlara, ceketi almak için geri döndüğünde ne gördüğünü anlatmaya hiç niyeti yoktu.

Saatler sonra, eve geri döndüğünde, sorgu bittiğinde ve görevli Tori'nin bedenini almaya geldiğinde, Opal her şeyin ne kadar büyük bir hata olduğunun farkına vardı. En iyi arkadaşının ölüsünün, neden annesinin ceketini giydiğini açıklamak istememişti, üstelik Opal'in o cekete dokunması bile yasaktı. Ama gerçekten, bu kimin umurunda olurdu ki? Ayrıca, onun sorunu neydi de böyle bir durumda hâlâ aptal bir ceketi düşünebiliyordu? Şimdi suç mahalline müdahale etmişti ve bunun onu bir suçlu yaptığına neredeyse emindi. Yapılacak en iyi şey ceketi dolabın en arkasına asmak ve bundan hiç kimseye bahsetmemekti. Ve bir şeyin eksik olduğunu fark ettiği sırada Opal tam olarak bunu yapıyordu.

Yıldız. Henüz bu öğlen cekete iğnelediği paslı metal şerif yıldızı gitmişti.

"Lanet olsun!" dedi, iğnenin süetin üstünde önceden açtığı iki küçük deliğe parmaklarıyla dokunurken.

Ormanda bir yerlerde düşmüş olmalıydı. Yapılacak tek şey geri dönüp onu bulmaktı. Kaybolduğu anlaşılmadan onu geri getirmesi gerekiyordu.

Ve milyonuncu kez kendine, "Buraya kadar. Bundan sonra ödünç almak yok," dedi ve bu sefer ciddi olduğuna inandı.

17 Kasım 2002

22.20

İsmim Kate Cypher ve 41 yaşındayım.

Bu gece birini öldürdüm.

Kendimi oldum olası kimseyi öldüremeyecek biri olarak görmüşümdür. Bir iki kez kafamdan intiharı geçirmişimdir, ama cinayet? Asla. Adeta kanatsız bir meleğimdir. Barış yürüyüşlerine katılır ve Uluslararası Af Örgütü'ne düzenli olarak bağışta bulunurum. Ben yara bantlarının üstüne gülen suratlar çizen bir okul hemşiresiyim, Tanrı aşkına.

Ama bunların hiçbiri, aynı kişinin, yani benim neredeyse mükemmel şekilde nişan alarak başka bir insanın kalbinde bir delik açacak olan tetiği çektiğim gerçeğini değiştirmiyor.

Ve bunu gerçekten açıklayabilmek için, size hikâyenin tamamını anlatmam gerekiyor. Gerilere gitmeliyim, sadece on gün önce ormanda yaşanan Tori Miller cinayetine de değil üstelik, diğer cinayete, o otuz yıl önce işlenmiş olana. Hikâyem ta Del Griswold isimli bir kızla beraber beşinci sınıfa gittiğim zaman başlıyor. Bu, buralardakilerin artık pek hatırladıkları bir isim değil. Yine de, kasabada Patates Kız'ı duymamış bir kişi bile bulamazsınız. O kesinlikle New Canaan'ın en ünlü sakinidir ve bu bir bakıma komik aslında, çünkü hayattayken, dizleri yaralı zayıf bir çocuktu sadece ve sırf şöyle bir bakarak, çok da önemli biri olmadığını düşünebilirdiniz.

Onun hakkında ne kadar da yanılıyormuşuz.

BİRİNCİ KISIM

Geçmiş ve Bugün

BAHAR, 1971

7-16 Kasım 2002

Bir patates, iki patates, üç patates, dört
Uzun zaman önce burada yaşardı,
ama artık yok

BİRİNCİ BÖLÜM

Nisan sonu, 1971

Dokunsana," dedi.

"Hayatta dokunmam. İğrenç."

"Sana meydan okuyorum."

"Hayatta dokunmam. Tanrım, bunun gözlerine ne olmuş öyle?"

"Kuşlar gagalamış herhalde. Ya da kendiliğinden kuruyup düşmüş de olabilirler."

"Bu iğrenç." Ürpermiştim. Biraz soğuk esen rüzgârdan, biraz da şu göz olayından. İlkbahar başlarıydı. Altımızdaki toprak kalın çamurdandı ve hâlâ yarı yarıya donmuş haldeydi. Bir önceki hafta mevsimin son kar fırtınasını yaşamıştık ve onun eriyen kalıntıları hâlâ göletlere ve nehirlere karışan parçalar halinde etrafta görülüyordu.

"Haydi ama Kate, dediğimi yapmalısın. Benim evimde kuralları ben koyarım. Sonuçta buraya izinsiz girerken yakalanan sensin. İstesem seni tutuklatabilirdim. Ya da babamı tüfeğiyle birlikte buraya gelmesi için çağırabilirdim. Şimdi dokun şuna!"

"Tek şartla dokunurum. Sen de yapacaksın."

Del'in yüzü bir gülümsemeyle çarpıldı. İleriye doğru uzandı ve ölü kuşu kafasından başlayıp kuyruğuna gelene

kadar kirli tırnaklarını her yerinde gezdirerek okşadı. Dokunuşu neredeyse sevecendi, sanki kuş onun muhabbet kuşuymuş gibi, sanki adını koyup beslediği bir yaratıkmış gibi. Şarkısını kalpten bildiği bir kuş gibi. Tweety, ya da çizgi filmlerdeki papağanlar gibi.

Karga leşi telde ağır bir şekilde sallanıyordu. Bana doğru uçması için onu hareketlendirdi. Tıpkı Del ve ben saçma bir teterbol* oynuyorduk. Geriye zıpladım. İnce telli sarı saçlarıyla kafasını arkaya atarak bir kahkaha koparttı. Ağzını genişçe açtı ve o zaman onun sağ ön dişinin oyuk olduğunu fark ettim. Sadece küçük bir köşesi kayıptı, aramadığınız zaman fark edemeyeceğiniz bir şey.

Karga sallandı, sol ayağı beyaz plastik kaplı bir kabloya bağlanmıştı. Bu, ipten daha sağlamdı, Del öyle demişti. Küçük bir alanın ortasına dikili olan tahta sopanın ucundan yaklaşık bir metre kadar savruldu. Yerde eğri büğrü sıralanmış bezelyeler henüz büyümeye başlamışlardı. Daha küçük olan tahta sopalar bezelyelerin sırasını belirliyordu, sopalara çivilenmiş paslı tel ağlar, bezelyelerin tırmanması için sırık görevi görüyorlardı.

Del, erkek kardeşi Nicky'nin kargayı iki hafta önce vurduğunu söyledi. Kardeşi onu toprağı gagalayıp, bezelye tohumlarını daha filizlenmelerine bile fırsat vermeden çıkarıp yerken yakalamış ve hava tüfeğiyle vurmuştu. Sonra da babasıyla birlikte her sene yaptıkları gibi kargayı sopanın ucuna asmışlardı, bunu diğer kargalara uyarı olması için hep yaparlardı.

Uzanıp kırık kanadındaki yapış yapış, siyah tüylere dokundum. Üzerinde böcekler vardı, tüyleri geçip altındaki ete ulaşmaya çalışıyorlardı. Metalik renkli yeşil sinekler küçük cesedin üstüne yumurtalarını bırakmışlardı. Ölü olmasına

* Bir direğin ucuna uzun bir iple bağlı olan bir topla oynanan çift kişilik bir oyun. (Ed.)

rağmen, kuşun üstünde hayat nabız gibi atıyordu. Güneşte bırakılmış bozuk hamburger gibi kokuyordu. Tıpkı Massachusetts'teyken annemin sundurmanın alt tarafında, kimsenin ulaşamayacağı kadar uzakta, döşeme tahtalarının altında bulduğu rakun gibi. Rakun orada çürümek zorunda kalmıştı. Annem şişmiş cesedin üstüne sundurma zeminindeki boşluklardan kireç serpmişti, tıpkı Noel zamanı yağan kar gibi. Kokusu haftalarca sundurmadan gitmedi, pencerelerden ve açık kapılardan içeri girdi; elbiselerimize, derimize ve saçlarımıza sindi. Hiçbir şey ölüm kokusuna benzemez. Onu başka bir şeyle asla karıştıramazsınız.

Del beni yakalayıp kargaya bakmaya götürene kadar neredeyse bir aydır okuldan eve dönerken her akşamüstü Griswold'ların arazisinden geçiyordum. Onunla karşılaşmayı umuyordum. Aslında yakalanmadan, sadece bir göz atmayı umuyordum desem daha doğru olur. Belki o zaman söylentilerin doğru olup olmadığını öğrenebilirdim. Dediklerine göre babası gerçekte erkek kardeşiymiş; yatağında hep tavuklarla uyurmuş ve sadece çiğ patates yermiş. Ve içlerinde en iyisi de şuydu: Kızın topallayan bir midillisi vardı ve çocuklardan bazıları onu midilliye evlerinin arkasındaki alanda çıplak olarak binerken gördüklerini söylüyorlardı.

Delores Griswold gibi bir kızla arkadaşlık etmemem gerektiğini iyi biliyordum. Biz New Canaan'da oturmaya başlayalı sadece altı ay kadar olmuştu ama bu, kuralları bilmek için yeterli bir süreydi. Beşinci sınıfta hayatta kalmanın ilk kuralı Patates Kız'la arkadaşlık etmemekti. Eğer diğer çocukların sizi sevmesini istiyorsanız tabii. Del dışlanmıştı. O, diğerlerinin nefret etmeyi sevdiği kişiydi. Çok sıskaydı ve okula abilerinden kalma eski, pis kıyafetlerle gelirdi. Çoğu beşinci sınıf öğrencisinden iki yaş büyüktü, anaokulunda ve sonra dördüncü sınıfta birer sene kaybederek geride kalmıştı.

Ensesinde o kadar kalın bir kir tabakası vardı ki, sanki ailesinin çiftliklerinde yetiştirdiği patatesler gibi yerden çıkartılmışa benziyordu. Teni, yer altından gelebilecek kadar solgundu. Ve ona yeterince yaklaşırsanız, nemli toprak kokusunu alabilirdiniz.

Belki, ama sadece belki, o zaman başka arkadaşlarım olsaydı, eğer başkalarına bağlılık yemini etmiş olsaydım, o zaman onu midillinin üzerinde çıplak halde görebilmek için o donmuş araziden geçmeye başlamazdım. Belki o zaman onunla hiç tanışmazdım. O zaman bana kilerdeki sırrını gösteremezdi ya da ölü kargaya dokunmam için zorlayamazdı.

Ama hiç arkadaşım yoktu ve tıpkı Del gibi, ben de dışlanmıştım. New Hope'tan* gelen, okula beslenme çantasında buharda pişmiş sebzeler, kalın dilimli ev yapımı çekirdekli ekmek ve tatlı olarak kurutulmuş meyve getiren bir çocuktum. O zamanlar salamlı sandviç getiren biri olmaya nasıl da özenirdim. Hatta Del gibi, fakir çocukların her gün kafeteryada sıcak yemek almak için kullandığı yemek fişlerine sahip olmayı. Yalnız başıma hippi yemeklerimi yemek ve yanımdan geçenlere aptalca gülümsemektense, beni herhangi bir gruba, topluluğa bağlayacak herhangi bir şey.

Griswold'ların çiftliği Bullrush Tepesinin dibindeydi. Tepenin üst tarafında New Hope'a, annemin önceki sonbaharda katılmak için her şeyi bıraktığı komüne ait elli hektarlık bir alan vardı. Worchester'da bir sekreter olarak çalışırken kendisine Tembel Geyik diyen bir adamla tanışmıştı, o zamanlar ben gerçek arkadaşlara sahiptim. Bütün hayatım boyunca tanıdığım ve hep öyle kalacağını, hiç yeni arkadaş edinmeme gerek kalmayacağını zannettiğim arkadaşlara. Tembel Geyik –gerçek ismi Mark Lubofski'ydi– annemin ayaklarını yerden kesmiş ve onu kendisiyle birlikte yaklaşık bir yıldır düzensiz

* İngilizcede "Yeni Umut" anlamına gelir. (Ed.)

aralıklarla yaşadığı New Canaan, Vermont'a gelmesi için ikna etmişti. Orada Gabriel isimli bir adamın büyük, devrim yaratacak bir şeyler başlattığını söylemişti: ütopik bir topluluk.

İşin doğrusu, Tembel Geyik'e ve onun hikâyelerine ben de tıpkı annem gibi âşık olmuştum. Gözlerinin ve ağzının çevresinde derin çizgiler olan sevecen bir yüzü vardı. Saçlarının alnından yukarıya doğru açıldığının farkındaydı, geniş kenarlıklı, deri ve bant kısmında kahverengi beyaz renkli bir hindi tüyü bulunan bir şapka takardı. Şapkasını sadece uyuyacağı zaman çıkartırdı ve o zaman bile, yatağının ucuna, bazen başka bir çiftin kedisinin uyuduğu yere koyardı. O tüyü New Hope'un arka tarafındaki ormanda bulmuştu ve bana dediğine göre o bir tılsımdı, ruhunu özgür tutmasına yardımcı olan büyülü bir güç objesiydi.

Böylece uzaklara gittik, özgür ruhluyduk ve onun turuncu Vosvos otobüsünün bizi cennete götüreceğini düşünüyorduk. Yerine, birkaç harap ev, paslı bir el pompasıyla çalışan bir su kuyusu, her şeyi yok etmeye kararlı bir keçi sürüsü ve yıllarca evimiz olarak hizmet görecek geniş bir brandadan çadır bulduk. Tembel Geyik New Hope'u tarif ederken bütün bunları dikkatlice dışarıda bırakmıştı. Annem ve ben başta yaşadığımız hayal kırıklığını saklayamazken, yine de burada bize söz verildiği gibi yeni ve daha iyi bir hayat kurabileceğimize inanıyorduk. Bu umut ve kararlılıkla annem çadırın içini renkli örgü halılarla ve temiz çarşaflarla doldurdu. Yağ lambalarının kirli camlarını temizledi ve Tembel Geyik'i çamurlu botlarını içeri girmeden çıkarması konusunda eğitti. Küçük dairesel evimiz cennet olmaktan çok uzak olsa da, en azından aydınlık ve temizdi.

O zaman bile Bullrush Tepesi'nin dibinde, toprak yolun asfalt Railroad Sokağı'yla kesiştiği köşede Griswold'ların çiftliği vardı. Eski bir mandıra çiftliğiydi ama ineklerini yıllar

önce satmışlardı. Yine de yağmur yağdığında hâlâ tezeklerin kokusunu duyabilirdiniz. O da, tıpkı ölüm kokusu gibi, kolay geçen bir koku değildi.

Griswold'ların yeri eğimli, beyaz bir çiftlik eviydi ve fena halde boyanmaya ihtiyacı vardı. Çatıda kiremitlerin düştüğü yerlerde büyük yamalar bulunuyordu. Kırlangıçlar saçaklarda yuva yapmışlardı. Eski teneke çatısı kendi kendine uzun zaman önce düşmüş olan eski kırmızı ambar ve onun kalıntıları, yaklaşık yüz yabani kediye ve çeşitli sakatlıkları olan köpeklere –biri üç bacaklıydı, birinin tek gözü yoktu ve bir başkasının üstünde kocaman urlar çıkmıştı– yuva olmuştu. Çimden çok pislikle kaplı olan ön bahçede isimlerini taşıyan büyük siyah posta kutusu dışında beyaz bir tabela asılıydı, üzerinde el yazısı kırmızı harflerle şöyle yazıyordu:

YUMURTALAR
SAMAN
DOMUZLAR
PATATEZLER

Tabelanın ilerisinde, yoldan yaklaşık üç metre geride, paslı tenekeden bir çatısı olan, üç taraflı, küçük, tahtadan bir baraka vardı. Orada her gün karton kutularda üç ya da dört düzine yumurta, kile sepetlerinde patatesler, fasulyeler, mısırlar ve ne mahsul varsa ondan olurdu. Fiyatlar duvara raptiyelenmiş kâğıt parçalarında yazılı dururdu ve içine para koyduğunuz bir de metal kutu vardı.

Üstünde PARANIZIN ÜSTÜNÜ KENDİNİZ ALIN DÜRÜST OLUN! TEŞEKKÜRLER yazan tabela, yamulmuş gri bir metal kutunun üstüne yapıştırılmıştı. Tavandan bir terazi sarkıyordu, ama annem bir keresinde onu kullanmak istediği zaman iğnesi yerinden kıpırdamayı reddetmişti, çünkü içindeki yay bozuktu.

Bir başka tabela size saman, domuz eti, domuz yavruları ve bedava kedi yavruları hakkında eve danışmanızı söylüyordu.

New Hope'ta tavuk olmadığı eski zamanlarda annem ve ben aşağıya iner ve Griswold'ların standına yumurta almaya giderdik. Bay Griswold'la nadiren karşılaşırdık, ama bazen, onu uzaktan traktörünün üstünde görürdük. Duyduğumuza göre karısı yıllar önce kanserden ölmüş ve onu çocuklara bakma konusunda yalnız bırakmıştı. Çoğu zaman çocuklardan birini bahçede günlük işleri yaparken ya da cüruf briketlerinin üstündeki pastan çürümüş arabalarla uğraşırken görürdük. Çok fazla çocuk vardı, Del ile birlikte sekiz. Onun dışındakilerin tamamı erkekti.

• • •

"Hippilerle takılıyorsun, değil mi?" diye sordu Del, o gün bezelyelerin küçük, solgun asma filizlerine tırmandığı alanın ortasında durmuş, aramızda ölü bir karga, birbirimize bakarken.

"Evet."

"Hippi misin?"

"Hayır."

"Hippiler çok aptal."

Cevap vermek yerine sadece soğuk çamur parçalarını tekmeledim.

"Hippiler aptaldır dedim!" Soluk gri-mavi gözleri öfkeyle parladı.

"Tabii." Ondan bir adım uzaklaştım, yönünü değiştirip bana vuracağından korkmuştum.

"Tabii ne?"

"Tabii, sanırım hippiler aptal, evet."

Del kırık dişlerini göstererek gülümsedi.

"Sana bir şey göstermek istiyorum. Gizli bir şey. Görmek ister misin?

"İsterim galiba," dedim, daha birkaç dakika önce bana aynı soruyu sorup sonra da ölü kargayı göstermeye getirdiği için biraz endişeliydim.

Çitlerle çevrili taze bezelyelerin, sonra da ıspanak, havuç ve pancar dolu bahçe yataklarının arasından geçerken onu takip ettim. Bitkileri New Hope'taki bahçelerden tanıyordum. Bizim toprağımız Griswold'larınkinden daha koyu renkli ve daha az tortuluydu. Ve bahçelerimiz daha küçük olmalarına karşın ekim yatakları arasındaki odun yongası dökülmüş özel yürüyüş yollarıyla daha sağlıklı ve iyi organize edilmiş görünüyordu. Griswold'ların arazisi taşlarla, paslı saban bıçaklarıyla ve unutulmuş dikenli tel silindirleriyle doluydu ve biz ağır adımlarla düzensiz fidan sıraları arasından ilerliyorduk. Baş aşağı asılmış bir halde telin ucundan sarkan karga sanki yukarıdan yeri seyrediyor, aşağıdaki bitkilere büyümeleri için meydan okuyordu.

Del ve ben büyük gri bir kısrağın saman çiğnediği, çitlerle çevrilmiş küçük bir alanı geçtik. Yanında benekli bir midilli duruyordu. Bizi görünce ahırın arkasına doğru koşmaya başladı ve tek ayağının azıcık topalladığını görebildim.

"Bu senin midillin mi?"

"Evet. Adı Spitfire*. Isırır."

At merasının hemen dışında beş devasa domuzun, belki bir düzine domuz yavrusu ile birlikte kalın, grimsi çamurun içinde yayıldığı domuz ağılı vardı. Ağılın sağ arka köşesinde büyük bir köpek kulübesine benzeyen, kontrplaktan bir baraka vardı. Çitlerin ön tarafında içi su dolu büyük metal yemlikler

* İngilizcede "Volkan" anlamına gelir. (Ed.)

duruyordu, biri suyla diğeriyse balçık haline gelmiş yemek artıklarıyla doluydu.

Durdum ve çitlerin üst kısmına yaslandım, ayaklarım alt tahtaların üstünde domuzcuklara bakabilmeye çalışıyordum. Domuz pisliğinden gelen amonyak kokusu burnumun direğini kırdı. Dişi, büyükçe bir domuzun minik gözlerine bakıyordum, bir yerlerde domuzların zeki olduklarını, hatta köpeklerden daha zeki olduklarını duyduğumu düşünürken, Del arkamdan sessizce yaklaşıp beni itti. Şakalaşırken birbirinin sırtına hafifçe vurur gibi değil, sert bir şekilde itmişti beni. Kafam ve omuzlarım arkaya savrulurken, karnım çitlerin üstüne çarptı. Neredeyse tepetaklak çamurun içine düşüyordum.

"Dikkat et," dedi alaycı bir şekilde. "Domuzlar seni yemesin. Oraya düşersen seni anında götürürler."

Çitten aşağıya atlayıp Del'e doğru döndüm, ona bir tane çakmayı düşünüyordum ama o hemen dikkatimi dağıttı ve sonra bu isteğim geçti.

"Şuradaki anne domuzu görüyor musun?" dedi, az önce baktığım domuzu göstererek.

"Daha geçen hafta üç bebeğini birden yedi. Domuzlar vahşidir."

Yumruklarımı gevşetip derin bir nefes aldım.

Del beni beyaz evlerinin küçük bir tepenin yamacında kalan arka tarafına doğru götürürken, bir yandan da anne domuzun yavrularını nasıl iştahla yediğini anlatıyordu.

"Jilet gibi dişler," dedi. "İşi bittiğinde geriye sadece üç tane kuyruk kalmıştı."

Evden yaklaşık on beş metre uzaklıkta, tepenin yamacında eğik bir şekilde duran tahta bir kapıya geldik. Bu bana eskiden Massachusetts'te oturduğumuz kiralık evin bodrumuna açılan metal mahzen kapısını anımsattı. Del eğildi ve ağır tahta

kapıyı çekerek açtı. Kaba tahta basamaklar bir zindan ya da bomba sığınağı olabilecek karanlık bir deliğe iniyordu.

"Haydi. Önce sen. Benim arkamızdan kapıyı kapamam lazım."

Merdivenlerden aşağıya doğru inmeye başladım ve oranın bir kiler olduğunu fark ettim: yaklaşık sekiz metrekare genişliğinde, cüruf tuğladan duvarları ve yerden tavana kadar uzanan tahta rafları olan küçük bir oda. Raflarda sıra sıra konserve yiyecekler ve içi süngerimsi, filizlenmiş patatesler, çürük içinde elmalar ve pörsümüş havuçlarla dolu kiler sepetleri vardı. Del kapıyı kapattı ve bir anda her şey karanlığa büründü. Bir an beni içeride bırakarak kapıyı arkamdan kilitlediğini ve bu mezbelelikte ölüme terk ettiğini düşündüm. Belki burası gerçekten de bir zindan, bir çeşit işkence odasıydı. Gergin bir nefes aldım. Hava nemli toprak ve unutulmuş sebze kokuyordu. Bu, Del'in kokusuydu.

"Del?"

"Bekle bir dakika, kibrit yakacağım." Yanımdan geçtiğini hissettim, raflar boyunca ellerini gezdirdiğini, bir kibrit kutusunu salladığını, açıp bir tanesini yaktığını duydum. Küçük oda turuncu bir ışıkla aydınlandı. Del içinde mum olan eski bir marmelat kavanozunu raftan aldı ve elindeki kibritle onu yaktı. Sonra kibrite üfleyerek kavanozdaki kısa ve kalın mumu yüzüme doğru yaklaştırdı. Sanki kim olduğumu anlayabilmek için beni inceliyormuş gibi bakıyordu.

"Tamam, eğer sana sırrımı göstereceksem, onu kimseye söylemeyeceğine söz vermen gerekiyor. Yemin etmelisin." Solgun bakışları sanki gözlerimi delip kafamın arkasına kadar ulaşıyor gibiydi.

"Peki."

"Hayatın üzerine yemin eder misin?"

"Evet," diye mırıldandım. Mumu yüzümden çekti ve üstünde toz kaplı domates konserveleri olan rafın yanına koydu.

"Emin misin?"

"Yemin ederim ki," dedim.

"Benim bir dövmem var," dedi. Sonra da üzerinde küçük kement, şapka ve at nakışları olan kirli sarı gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Durmasını, ona inandığımı ve dövmeyi göstermesine gerek olmadığını söylemek istedim, ama çok geçti. Gömlek çıkmıştı bile. Şansıma, içinde lekeli, beyaz, boyun kısmının tam ortasında taç yapraklı minik pembe bir çiçek olan pamuklu bir atlet vardı. Onu da hemencecik, duraklamadan çıkardı. Utanarak bakışlarımı yere indirdim, duyduğum hikâyelerin belki de doğru olduklarını düşünüyordum. Yine de o an Patates Kız'la birlikte oradaydım işte. Ne düşünüyordum ki? Eğer okulda birileri bunu duyacak olursa... İrkildim. Oradan hızla kaçmak için bir bahane düşünmeye başladım. Pis koku yoğunlaşmıştı.

"Ee, bakacak mısın, bakmayacak mısın?" diye sordu.

Bakışlarımı yavaşça yerden Del'in çıplak gövdesine doğru kaydırdım.

Del sıska bir çocuktu, neredeyse kaburgalarını sayabilirdiniz. Sanki vücudundaki bütün renkler akmış gibi görünürdü, meme uçları bile solgundu. Ve işte orada, bir deri bir kemik göğüs kafesinin orada, kalbinin bulunduğunu düşündüğüm yerin üstünde bir M harfi vardı. Daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim, baktığım şeyin tuhaf bir kızın çıplak vücudu olduğunu ve ileride bir gün memesi olacağını unutmak istercesine inceledim. Meme uçlarını şimdiden görebiliyordum, zayıf vücudundaki bu ufak çıkıntılar sanki oraya ait değilmiş gibi görünüyorlardı. Ama benim ilgimi çeken Del'in

yeni çıkan ve benimkilerden oldukça farklı olan göğüsleri değil, dövmesiydi.

El yazısıyla yazılmış, nazik ve kıvrımlı büyük bir M harfi. Derisine siyah mürekkeple kazınmıştı ve yeni yapıldığı belli olacak kadar kırmızı ve şişkindi. Hafif mikrop kapmış gibi bir hali vardı ve acı verici görünüyordu. Geriye çekildim.

O güne kadar hayatım boyunca gördüğüm tek dövme annemin bahriyeli erkek arkadaşlarından birinin kolunda gördüğüm solmuş çapa dövmesiydi. Tıpkı Temel Reis'e benziyordu, ama şu an içinde bulunduğum durumda çizgi filmler bana yardım edemezdi.

Etkilenmemiş görünmeye çalışıyordum. Ama bir dövme? Hem de beşinci sınıfa giden birinde? Del bana hiç olmadığı kadar yabancı görünüyordu.

"M harfi ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Bunu sana söyleyemem." Bir sırrı olmasının gücüne gülümsüyordu.

"Kim yaptı peki?"

"Özel biri."

"Acımadı mı?"

"Çok değil."

"Şimdi acıtıyormuş gibi duruyor ama."

"Bu iyi çeşit bir acı."

Ona kötü çeşit acının nasıl bir şey olduğunu sormadım. Başka sorular sormaya fırsatım kalmadan tahta kapı savrularak açıldı ve kiler bir anda ışıkla doldu. Yukarı baktım ve merdivenlerin tepesinde uzun boylu, zayıf bir oğlan silueti gördüm.

"Del, sen ne yaptığını sanıyorsun? Ve bu yanındaki kim? Tanrı aşkına, ikiniz burada öpüşüyor falan mısınız yoksa?"

Sesi çatlak çıkıyordu, sanki boğazı şişmiş de yüksek sesle konuşmak canını acıtıyormuş gibi.

Del hızlıca arkasını dönüp atletini giydi.

"Bas git buradan, Nicky!" diye bağırdı ona arkası dönükken. İşte o anda karganın katiline baktığımı fark ettim. Onu daha iyi görebilmek için ışığa doğru gözlerimi kısarak baktım. Pejmürde, soluk sarı saçlarını, ilginç bir şekilde uzun orangutan kollarını görebildim, ayrıca Del ne kadar solgun tenliyse oğlan da o kadar esmerdi. Yırtık kot pantolonu ve beyaz tişörtünün içinde koyu tenli, sinirli bir oğlan çocuğu. Devasa ayaklarına ağır iş botları giymişti.

"Basıp gideceğim tabii," dedi o rahatsız edici sesiyle. "Şimdi basıp eve gideceğim ve babama neler gördüğümü anlatacağım."

"Seni pislik!" dedi Del tükürürcesine.

"Arkadaşın kim?" diye sordu kardeşi, yüzünde sinsi, ince bir gülümsemeyle.

"Sana ne!"

Oğlan, beyaz dişleri bronz renkli suratıyla tezat oluşturarak güldü, sonra da kapıdan uzaklaştı.

"Zavallı kardeşim, senin yerinde olmak istemezdim. Babam seni iyice bir benzetecek," dedi ve mahzen kapısını açık bırakarak eve doğru ilerlemeye başladı.

"Gitsen iyi olur," dedi Del. "Ama yarın yine gel. Okuldan sonra arazide buluşalım. Karganın orada. Tamam mı?"

"Tamam," dedim.

Koşarak kilerin merdivenlerini tırmandı, en yukarıya vardığında bana, aşağıya doğru dönüp, "Ben kaçıyorum, sonra görüşürüz!" dedi ve kardeşini eve doğru kovalamaya devam etti.

Mumu söndürdüm ve yavaşça basamakları çıktım. Kapıdan kafamı uzatıp önce sağa, sonra sola baktım. Etrafta kimse yok gibi görünüyordu, ben de ön tarafa doğru koşmaya başladım,

arkama dönüp eve, Del ve Nicky'ye bakacak cesaretim yoktu. Jilet dişli domuzların yanından koşup, topallayan midilliyle at merasını geçtim, ıspanak, havuç ve pancarların olduğu yol boyunca koşup ölü karganın kablosunun ucunda kırık bir kukla gibi sallandığı bebek bezelye tarlasına döndüm.

Arazinin arka tarafının köşesinde orman başlıyordu ve beni tekrar Bullrush Tepesi'nin doruğuna ve oradan da New Hope'a çıkaracak olan patikayı bulmuştum. Yol kısaydı, eve sadece on beş dakika yürüme mesafesindeydi ama Del'le birlikte geçirdiğim zamanı düşününce bana sanki çok uzakmış gibi geliyordu. Sadece bir saat içinde Del bana içinde kendine ait tehlikeleri ve kuralları olan tamamen farklı, uzak bir dünyayı göstermişti. Bir an önce eve dönmek istiyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

7 Kasım 2002

"Kim olduğunu biliyorum."

Eve döndüğümde annemin söylediği ilk kelimeler bunlar oldu, kapının girişinde onu kucaklarken, beni böyle selamladı. Vücudu gevşek ve tepkisizdi. Kolları iki yanında öylece sallanıyordu ve iki eli de kalın beyaz bandajlarla sarılmıştı. Mumya eller. Onu görmek için beş bin kilometre yol yapmıştım ve bana sarılmıyordu bile. Garip, mekanik hareketlerle ondan çekildim. Mumya'nın Robot Kız'la buluşması. Tek eksiğimiz Lon Chaney veya Bela Lugosi'ydi, ve filmimiz hazır olurdu.

"Seni görmek çok güzel, anneciğim." Kendimi zorlayarak gülümsedim.

Tekrarladı.

"Kim olduğunu biliyorum."

Önümde durdu, fanila kumaşından yapılmış geceliğinin içinde perişan görünüyordu. Uzun, düz ve bir kâğıt kadar beyaz saçları karman çorman ve yağlıydı. Ayağında bağcıkları bağlanmamış koşu ayakkabıları vardı. Çenesine kurumuş yumurta sarısına benzer bir şey yapışmıştı. Ona, *Evet, sen beni tanıyor olabilirsin ama Tanrı aşkına, peki sen kimsin?* diye bağırmamak için kendimi zor tuttum.

e l i

Raven ve Gabriel'le, New Hope'un annem dışında geriye kalan üç üyesinden ikisi, çok ciddi bir toplantıdan yeni çıkmıştım. Üçüncü üye Raven'ın on iki yaşındaki kızı Opal'dı, toplantının ortasında, elinde bir bisiklet zinciriyle gelerek bize katılmıştı.

"Şu büyük ingiliz anahtarını göreniniz oldu mu?" diye sordu odaya aceleyle girip boş bir sandalyeyi devirirken. Yağlı zincir kirli elinden sarkıyordu. Kafasında ters giydiği bir beyzbol şapkası, üstünde ise başka bir kızın isminin yazılı olduğu mavi-beyaz bir takımın ceketi vardı.

Opal son iki yılda, onu gördüğümde duraklayacağım kadar çok değişmişti. Daha uzun ve zayıftı. Odaya pata küte girmesine rağmen hatırladığım o küçük kızdan daha zarif görünüyordu.

Döndü ve yüzünde büyük bir gülümsemeyle bana baktı. Elindeki zinciri bırakıp yağlı elleriyle bana içten bir şekilde sarıldı. "Bu gece geleceğini düşünmüştüm," dedi. "Tanrım, şu an yapmam gereken milyonlarca şey var. Bisikletimi tamir edip arkadaşlarımla buluşmaya gitmem lazım, ama sonra gelip seni bulurum. Yarın! Tamam mı? Yarın. Sana göstermek istediğim bir sürü yeni numaram var. Ahırdan atlama işinde artık süper iyiyim. Hatta atlarken havada takla bile atabiliyorum! Ve ayrıca geçen gün içinde dublörlerin harika resimleri olan bir kitap aldım. Onu görmelisin!"

Opal sıska, çilli bir kızdı ve yedi yaşından beri büyüdüğünde dublör olacağını söylerdi. Geçen ziyaretimde kendisini büyük ahırdan samanlığa atarken kolunu çok fena şekilde kırmıştı.

Raven, Rutland'e bazı işlerini halletmeye gitmişti ve Opal'i ben acile götürüp ilgilenmek zorunda kalmıştım. Fena sarsılmış görünüyordu. Ama bu, ahırdan atlamadan hemen önce gördüğü bir şey yüzündendi. Çatıda onunla birlikte başka

birinin daha olduğunu iddia etmişti, ama Gabriel kontrol etmek için yukarıya çıktığında sadece duvara yaslanmış paslı birkaç yaba ve çürümüş saman yığını bulmuştu.

"Yukarıda kimi gördün?" diye sordum ona, ama hiçbir zaman cevap vermedi.

Muayeneler, röntgen çekimleri ve kolunun alçıya alınması sırasında süren o sonsuz bekleme aralıklarında onu oyalamak için bana en sevdiği dublörleri anlatmasını istedim. Bana seyyar aktörlüğün ve kanat yürüyüşü yapan dublörlerin zamanlarıyla ilgili kitaplar okuduğunu söyledi.

"Charles Lindberg işe o şekilde başlamıştı," dedi. Sonra da onunla ilgili her şeyi hayranlıkla ve heyecanla anlattı.

"Bir kadın var mesela, adı Gladys Ingle, Curtiss Jenny'nin kanadının üstünde okçuluk gösterileri yapmışlar."

"Neyin üstünde dedin?"

"Curtiss Jenny'nin. Şu çift kanatlı uçaklardan. Bende modellerinden biri var, çadırda. Her neyse, Glayds Ingle aynı zamanda bir uçaktan diğerine atlamasıyla da ünlüydü. Ne kadar havalı değil mi?"

"Baya havalı," diyerek kafamı salladım.

"Bir de Bessie Coleman var. Okulda onunla ilgili bir ödev hazırlamıştım. O ilk Afro-Amerikan kadın pilottu. Ayrıca kanat yürüyüşü de yapardı. Oh, bir de Lillian Boyer var. 'Havanın imparatoriçesi.' Kanat yürüyüşünü öğrenmek için garsonluğu bırakmış."

"Bayağı büyük bir kariyer değişikliği olmuş."

"Bufalo Bill'i duymuş muydun? Kesin onun yeğeni Mabel Cody'i bilmiyorsundur. O, bir hız teknesinden uçağa atlayan ilk kadındı."

Opal kanat yürüyüşü günlerinin 1936'da, hükümetin dört yüz elli metreden daha yüksekte kokpitten çıkılmasını

yasakladığında nasıl bittiğini anlatana kadar çatıdaki gizemli ziyaretçi unutulmuştu bile. Ve acilde geçirdiğimiz üç saatin ardından, on yaşındaki Opal'in en iyi arkadaşı olmuştum, ziyaretimin geri kalanında yanımdan hiç ayrılmamış, bana kitaplarından kanat yürüyücülerin resimlerini ve yaptığı uçak modellerinin olmamış hallerini gösterip durmuştu. Curtis Jenny isimli uçak, çadırın tepesinden aşağıya inen direğin tepesinde, bir oltanın ucunda asılı duruyordu. Opal en üstteki kanadın üstüne, elinde çubuktan ve bir parça ipten yapılmış minik bir yay ve kibritlerden yapılmış oklar tutan küçük bir kadın figürü yapıştırmıştı. Diğer kanatta ise içinde daireler olan bir hedef tahtası vardı.

Opal, en azından dışarıdan bakan birine göre, çadır hayatını seviyor gibi görünüyordu ve o akşamüstü bana perdeyle ayrılmış yatak odasını gösterirken, bir yandan da model uçağını parmağının ucuyla iterek dairesel hareketlerle kafamızın üstünde uçurduğunda bu iyice fark edilir hale gelmişti. Garip bir deja vu hissiyle etrafa bakındım ve o çadırın annemle bizim yaşadığımız esas çadır olmadığını, onun üzerine kurulmuş üçüncü, belki de dördüncü çadır olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Fakat şimdi bu çadırın da yerine bir başkası konulacaktı ve bu annemin suçuydu.

• • •

Opal bisikletini tamir etmek için gittiğinde, Gabriel, Raven ve ben annem konusuna geri döndük. Eskiden ortak mutfak ve toplantı odası olarak hizmet görmüş olan büyük ambarda, uzun, ahşap bir masanın etrafında oturduk. Ambar mağaramsı, boş bir yerdi ve seslerimiz boşlukta kayboluyordu.

New Hope yıllar içinde iyice güçsüz düşmüştü. Gabriel'in ütopya hayali yolda bir yerlerde kaybolmuş, tıpkı binalar ve bahçeler gibi harap düşmüştü. Çocukluk yuvam artık bir hayalet

şehirden fazlası değildi; bir zamanlar olduğu şeyin mahvolmuş bir gölgesiydi ve hayalkırıklığına uğramış olsam da, buna hiç şaşırmamıştım. Bana şüpheci diyebilirsiniz, ama ideal bir toplum kurmak için organik sebze ve konuşma gruplarından daha fazlasının olması gerektiğini düşünmüşümdür hep.

Raven benden on yaş küçüktü ve ben New Hope'tayken orada olan diğer çocuktu. Benim New Hope'taki üçüncü gecemde dünyaya gelmişti. O gece çok az uyumuştum, büyük ambara kutsal bir mum çemberi kurulmuş ve bir "doğumhaneye" dönüştürülmüştü, içeriden sürekli *İyi ki Doğdun* ve *The Lone Ranger* çalan Zack adında genç bir hippinin şarkıları ve annesinin çığlıkları duyuluyordu. Yatakta uzanarak annemin beni nasıl bir cehenneme getirdiğini düşünmüştüm, bebeklerin bile hastanede doğmadığı bir cehenneme.

Raven küçükken onun altını değiştirdim ve daha sonra ona ayakkabılarının bağcıklarını bağlamayı öğrettim. Bu, ona verdiğim tek mirastı: hatalı bağcık delikleri açmak ve bağcıklardan tavşan yapıp onları deliğe sokma oyunları. Onun bunları hatırladığından bile şüpheliyim.

Raven büyüdükçe çok güzel bir kadına dönüştü. Neredeyse bir seksen boyundaydı, uzun koyu renk saçları ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Sicil memurunun ofisinde yarı zamanlı olarak çalışıyordu ve akşamları psikoloji bölümünden mezun olabilmek için derslere gidiyordu. Ben üniversiteye gidip bir daha da geri dönmediğimde, Raven kısa zamanda annem için kendi kızı gibi olmuştu, bu biraz kalbimi kırmıştı ve sonraki senelerde annem ne zaman ondan bahsetse hep kıskançlık ve suçluluk duymama neden oldu. Raven, annemin kanından olmamasına rağmen ailedeki iyi evlat olmuştu. Çünkü oradaydı, evi terk edip gitmeceyeğine söz vermişti ve anneme bende göremediği torunu verebilmişti. Bense annemin çadırda etrafta bulundurduğu fotoğraflardaki çilli, sıska

kız çocuğu olarak kalmıştım. Çiller her fotoğrafta dereceli olarak azalırken sanki benim de zamanla ortadan kaybolacağımın haberini veriyor gibiydi. Haftada bir arayıp önce üniversitenin, sonra hemşirelik okulunun, evliliğin ve çalıştığım işlerin sürekli ne kadar zor olduğundan bahseden görünmez bir kadındım ben. Eve gelmemek için her zaman bir sebebim vardı. Ama bu çok önemli değildi, çünkü Raven oradaydı ve güzelce bağlanmış ayakkabılarıyla hep annemin yanındaydı.

Raven'ın kendi annesi, Doe, pankreas kanserinden ölmüştü, sadece karın ağrısıyla hastaneye gidip üç hafta sonra ölen insanları anlatan o korku hikâyelerinden biri. Babası, aslına bakarsanız babasına ne olduğunu kimse bilmiyordu. Ortadan kayboluşu, en azından bunun ardındaki sebep benim suçumdu ve bunu bilen tek kişi bendim. Bu da hayatım boyunca taşıdığım, ağır ve iğrenç pek çok New Canaan sırrından biriydi.

Raven, Opal'e hamile kaldığında on sekiz yaşındaydı, bu Doe'nun zamansız ölümünden sadece birkaç ay önceydi. O zamanlar ben Seattle'daydım ve bütün hamilelik dönemine annemle yaptığımız haftalık telefon konuşmaları sayesinde ortak olmuştum. Sabah bulantılarının çoğunlukla çiğ badem ve zencefil çayıyla geçirilmesine; Burlington'da özel bir doğum öncesi yoga kursuna giderken yaşadıkları bir saatlik yolculuğa; suyu akmayan çadırda gerçekleştirilecek olan doğum için ebe aramalarına. Opal'in babasının kim olduğu konusu hiçbir zaman direkt olarak konuşulmadı, gerçi ben her zaman babanın New Hope'tan geçen hippilerden biri olduğunu düşünmüşümdür. Eğer Opal ya da herhangi biri, Opal'in neden babasız olduğuna dair bir endişe taşıyorduysa da, ben böyle bir şeyi hiç duymadım.

Gabriel, seksen iki yaşında olmasına rağmen hem fiziksel hem de zihnen hâlâ çok iyi durumdaydı. Yuvarlak gözlükleri,

beyaz sakalı ve kırmızı pantolon askılarıyla sanki zayıf, Noel zamanı dışında etrafta takılan bir Noel babaya benzerdi. New Hope'un kabile reisi ve kurucusu olmuştu. Nikâhsız beraber yaşadığı karısı Mimi geçen yıl ölmüş, onu büyük ambarda bir başına, eski parlak günlerin anısıyla baş başa bırakmıştı. Beslenecek pek çok ağzın olduğu ve sessiz devrim planlarının yapıldığı günlerin.

1965'te New Hope yeni yeni kurulurken, ortada sadece dört üye vardı: Gabriel ve Mimi, bir de ikinci bir çift, Bryan ve Lizzy. Zamanla bu rakam arttı. Annem ve ben 1969 sonbaharında New Hope'a taşındığımızda, orada yaşayan tam on bir kişiydik. Bu, ulaşılan en kalabalık sayıydı. Buna yazın orada kalan üniversite öğrencileri ve arada gelip giden avareler dâhil değildi. Kabilemiz Gabriel ve Mimi, Bryan ve Lizzy, Shawn ve Doe, bebek Raven, Tembel Geyik ve annem, ben ve New Hope'un tek bekâr yetişkini ve gayrı resmi ozanı on dokuz yaşındaki Zack'ten oluşuyordu. Her şeye rağmen pek çok insan New Hope'u zaman zaman evi olarak isimlendirirdi, herkes Gabriel'in orayı hayallerdeki ütopyaya dönüştürmesini bekliyordu.

• • •

Gabriel, Raven ile birlikte annemin durumunu bana anlatırken, bana hazırladığı, tadı meyan kökü ve çamura benzeyen bitki çayını içerek sabırla dinledim. Benim kim olduğumu bilememe ihtimali hakkında beni uyardılar. Kötü bir hafta geçirmişti. Beş gün önce bir yangın çıkmıştı ve artık sonunda beni çağırmaya karar vermişlerdi. Bunun asıl sebebi ise annemin bakımı ile ilgili bazı kararlar vermem gerektiğini düşünmeleriydi. Gabriel onu dışarı çıkarmaya çalışırken onunla nasıl kavga ettiğini, hatta sonradan dikiş atılması gerekecek kadar derin bir şekilde kolunu ısırdığını anlattılar. (Yaranın, Mimi'nin olduğu eski günlerdeki gibi bir parça pis kokulu

otla kaplı halde değil de, temiz ve güzelce bandajlanmış olduğunu fark ettim).

Ne kadar çabalasam da, yumuşak başlı, huzur dolu bir insan olan annemi tarif ettikleri manyakla bağdaştıramıyordum. Onu ağzından köpükler saçıp, parmak uçlarından ateşler çıkarırken gözümde canlandırmaya çalıştım.

"Yangından sonra," diye açıkladı Gabriel, "daha da kötüleşmeye, etrafındaki herkese saldırmaya başladı."

Ho-Ho-Ho.

Onlar bana annemin gitgide kötüleşen durumunun son detaylarını anlatmayı bitirdiklerinde, ben de onlara kendi planlarımdan bahsettim. Okul hemşiresi olarak çalıştığım Seattle'daki Lakeview İlköğretim Okulu'ndan bir haftalık acil durum izni almıştım. Onlarla tıpkı karşımda okul yönetimi varmış gibi konuştum, önümüzdeki hafta, kendilerinin de yardımıyla annemin durumunu değerlendireceğimi ve uzun süreli bir bakım planı oluşturacağımı, bunun da büyük bir ihtimalle bir bakımevi olacağını (hatta ona bir de ağızlık taktırmayı düşündüğümü, tabii bu fikrimi yüksek sesle söylemedim) belirttim. Bir evlattan ziyade sosyal hizmet görevlisi gibi konuştuğumun farkındaydım, ama bir şekilde, kendimi öyle hissediyordum. Bu benim sorumluluğumdu ve yerine getirmeye hazırdım. Ama on yedi yaşında evden ayrıldığımdan beri evlat olarak pek bir şey yapmamıştım.

Gabriel ve Raven başları ile onayladılar, planım ve kararlılığım onları tatmin etmişti. İşleri bu kadar iyi ele alışımdan memnun olmuşlardı, ama biraz şaşırmış da görünüyorlardı. Tamam da, bu benim işim değil miydi? Zaten beni buraya bu yüzden çağırmamışlar mıydı? Yapılması gerekenin ne olduğunu bildikleri, ama kendileri yapmak istemedikleri için. Annemi bir yere kapatıp özgürlüğünü elinden alma, sonra da ona bunun kendi iyiliği için olduğunu söyleme kararı benim

olacaktı. Hiçbiri bunun vicdan azabını çekmek istemiyordu. Onları kim suçlayabilir ki? Beni kötü adam, hain evlat pozisyonuna itmişlerdi ve ben de bunun tam ortasına düşüvermiştim, sanki hep bu rolü oynamak için doğmuşum gibi hissediyordum.

• • •

"Sana söyledim Doe, onu burada istemiyorum." Bir altmış boyunda, kırk kilo olan annem kapıda belirmiş, topuklarından parmak uçlarına geçerek ileri geri sallanıyordu. Hipnotize eden bir yılan gibi bir ileri bir geri hareket ederken, kendisini olduğundan daha iri göstermeye çalışıyordu. Geriye doğru bir adım atıp ondan uzaklaştım, çünkü her an birden tıslayabilirmiş gibi duruyordu.

Raven, elini alnına dayayarak iç geçirdi. "Benim Raven, Jean. Doe'nun kızı. Ve bu da senin kızın, Kate."

"Onun kim olduğunu biliyorum!" dedi annem tükürürcesine, bakışları Raven'dan bana doğru kaymıştı. "Senin kim olduğunu biliyorum!" Bunu söylerken ileri doğru uzanmıştı. Tükürükleri suratıma geldi. Elleri iki yanında sanki devasa, garip, işe yaramaz hayvan pençeleri gibi asılı duruyordu. Raven ve Gabriel haklılardı. Buna hazır değildim. Annemin gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ateş vardı. Bir adım daha geriledim.

"Kate bir yere gitmiyor. Seninle birlikte evde kalacak."

"Bu benim evim değil."

Raven bir daha şansını denedi.

"Jean, Magpie nerede?" Kol çantasını açıp içinden bir kutu StarKist ton balığı çıkardı. Annemin yüzündeki kaslar gevşemiş ve suratında yarım bir gülümseme oluşmuştu.

"İçeride. İçeride olması lazım. Dolabın altında. Yatağın içinde. Magpie! Haydi, kızım Magpie! Kahvaltı zamanı!"

Annem arkasını dönüp kediye seslenerek eve doğru yürümeye başladı. Raven bana bakıp kafasıyla onayladı ve annemi kulübeye doğru takip ettik.

Annemin küçük evini iki yıl önceki kısa ziyaretimden beri ilk defa görüyordum. O zaman geldiğimde, annem tamamını kendi yaptığı evi yeni bitirmiş, son eklemelerini ve düzeltmelerini yapıyordu. O ara New Hope'un birkaç sakini daha vardı, onlar da anneme duvarları ve çatıyı inşa ederken yardımcı olmuşlardı. Opal ve arkadaşları evin dışındaki tuvaletin çukurunu kazmışlardı. Ama bunların dışında, tamamı annemin projesiydi. Dört odalı kulübeyi kendisi, yetmiş yaşındaki elleriyle, neredeyse tamamını bağışlanmış ya da kurtarılmış malzemelerden yapmıştı. O gün bana evi gezdirirken, bunu bir evden ziyade bir sanat projesi olarak gördüğünü fark etmiştim. Duvara asılı rafları, eski bir ambardan Raven ile birlikte söktükleri döşemeleri, Barre'daki bir parlatma atölyesinin dışarı attığı düz granit levhalardan yaptığı mutfak tezgâhını bana gururla göstermişti.

Annem, yıllarca çadırda, sonra da toplu kullanılan ambarın çatı katında yaşadıktan sonra, sonunda sadece kendisine ait olan bir ev yapmıştı. Bu onun içinde yaşlanacağı evdi, büyük ambarın yüz metre uzağına inşa edilmiş, arka tarafta tepeden aşağı doğru eğimli orman tarafından sınırlandırılmış, New Hope'tan uzakta, bir zamanlar Griswold'ların olan arazinin oradaydı.

✿ ✿ ✿

New Hope'a yaptığım bir önceki ziyaretimi düşündüğümde, annemin hastalığının işaretlerinin o zamandan ortaya çıkmış olduğunu görebiliyorum. Aslında küçük ipuçları hep vardı, ama hiçbiri endişe yaratacak kadar büyük değildi, hiçbiri şu kelimelerin yarattığı ağırlığı fark ettirecek gibi görünmüyordu:

bunama ve alzheimer hastalığı. Biraz daha dalgın, dağılmış gibiydi. Sürekli önceden söylediği şeyleri tekrar ediyor, ona söylediklerimi unutuyordu. Kafası hep meşguldü, biraz da tedirgindi. Evi inşa etmenin yarattığı stres yüzünden böyle olduğunu düşünmüştüm. Sonuçta, yetmiş yaşında yaşlı bir kadındı.

İki yıl önceki ziyaretim sırasında, arabasının hurdaya çıktığını ve yenisini almayı reddettiğini öğrenmiştim. Ne olduğunu sorduğumda, gezintiye çıktığını ve direksiyon başında uyuyakaldığını söylemişti. Araba yoldan çıkıp bir kanalizasyon çukuruna girmişti. Şans eseri, annem kazayı sadece ufak tefek yaralarla atlatmıştı. Bu olay Lanchaster yakınlarında, New Hampshire'da olmuştu.

"İyi de, gecenin bir yarısı Lanchaster'da ne işin vardı?" diye sormuştum. Annem soruyu geçiştirmişti. Daha sonra, Raven'ın bana dediğine göre zaman zaman kayboluyor, her seferinde de kendini evden daha uzakta buluyordu. Genellikle benzini bitiyor ve onu kurtarmaya gelmeleri için Gabriel veya Raven'ı arayıp çağırıyordu. New Hope'takilerin telefon numaralarını Pontiac'ının siperliğine iğnelemişti. Oysa annem bu numaraları yıllardır ezbere bilirdi. Numaraları iğnelemeye ihtiyaç duymuş olması beni şüphelendirmeliydi, ama bunu fark etmemiştim. Vücudu bir ev inşa edebilecek kadar güçlü ve sağlıklıydı. Ama aklı gidiyordu ve annem bu telefon numarası olayının hafızasının yavaş yavaş ellerinden kayıp gittiğinin başlangıcı olduğunun farkında olmalıydı.

Raven'ı giriş kapısından salona doğru takip ederken, evin içinin aynı hatırladığım gibi olduğunu gördüm: aynı erik rengi fazla doldurulmuş koltuk, ahşap sallanan sandalye ve örgü halı. Kapının sol tarafında ayakkabılarınızı çıkartırken oturabileceğiniz bir sandalye ve duvar boyunca asılı ceketlerle dolu bir askılık vardı. Orada sarı bir yağmurluk, kuş tüyünden bir parka ve av sezonunda ormanda gezerken giyilen parlak

turuncu bir yelek asılıydı. Şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde, Vermont'a geri döndüğümü hissetmiştim.

İlerleyip mutfağa geçmek için sola döndüğümde, içinde odun yanan beyaz emayeden ocağı ve çadırda yaşadığımız günlerden kalma yuvarlak ahşap masayı gördüm. Evin diğer ucunda bulunan ve annemin yatak odasına açılan kapı kapalıydı. Yanında, annemin resim stüdyosunun yarı aralık kapısını gördüm ve renkli tuvallere göz ucuyla şöyle bir baktım, karyola ve gardırop duvarın köşesine doğru itilmişti. Ev, yanan odun, yağlı boya ve annemin kullandığı lavanta kremi gibi kokuyordu. Tanıdık kokular beni ister istemez rahatlatmıştı.

Evle ilgili farklı olan şey, her yere yapıştırılmış olan, beyaz kâğıt üzerine renkli kalemlerle yazılmış küçük notlardı. Giriş kapısının iç kısmında: *Kızım Kate, akşamüstü burada olacak,* yazıyordu. Onun altındaysa benim geçen ziyaretimde çekilmiş olan bir fotoğrafım bantlanmıştı. Resimde dümdüz bir şekilde kameraya bakıyordum, gözlerim ağırlaşmış ve aksiydi. Tıpkı *Aranıyor: ölü ya da diri* afişlerindeki tiplere benziyordum. Bir an kendimi öyle bir afişte hayal ettim, altında kesin şöyle yazardı: *Suçu terk edip gitmek, bulanlara ödül verilecektir.*

Ocağın üstüne kırmızı kalemle yazılmış pek çok not vardı: *DUR! SAKIN YAKMA!*

Bütün mutfak dolaplarında, içlerinde tek tek neler olduğunu belirten yazılar vardı: *tabaklar, bardaklar, kahvaltılık gevrekler.* Duvarda asılı olan telefonun yanında isimlerden ve numaralardan oluşan bir liste asılıydı. Ayrıca üzerinde, *Eğer gerçekten ACİL bir durum yoksa sakın 911'i arama!* yazan bir uyarı vardı. (Daha sonra Raven'dan öğrendim ki, annem gün içinde pek çok kez 911'i arayarak hangi evde olduğunu, ya da daha çok yoğurtları olup olmadığını öğrenmeye çalışıyormuş).

Geçen gelişimde Magpie yalnızca bir yavruydu, Raven ve Opal onu anneme hediye etmişlerdi. Şimdiyse annemin

stüdyosundan koşarak yanımıza gelmiş, etrafında dönerek annemin bacaklarına sürtünüyordu, parlak tüylü, küçük, siyah-beyaz bir kediye dönüşmüştü. Annem onu kucağına aldı, sevdi ve buzdolabının yanına götürdü.

"Öğlen yemekte ne var?"

"Sen yemeğini yedin, Jean," dedi Raven anneme.

"Ne yedim?"

"Kaşarlı tost."

"Akşama ne yiyeceğiz?"

"Akşam yemeğini az önce yedin. Gabriel sana güveç getirdi."

"Karnım aç," diye söylendi annem tıpkı bir çocuk gibi. Magpie'i birden pat diye yere bıraktı.

"Öğlen ne yiyeceğiz?"

Raven onu duymazlıktan geldi. Bir paket StarKist'i açıp mutfak tezgâhının üstünde duran mama kâsesine boşalttı. Kedi, ayaklarının dibinde dans ederken, ağlamaklı bir sesle ardı ardına, "Miyav?" diyordu. Annem aniden ileri atıldı ve yüzünü kâseye gömdü. Raven onu geri çekene kadar ton balıklı mamadan koca bir lokmayı yutmuştu bile.

"Sana bir sandviç hazırlayacağım, Jean. Şimdi git otur." Raven'ın ses tonunda ondan beklemeyeceğim bir gerginlik vardı. Ufak bir düşmanlık. Tezgâhın köşesini tuttu ve uzun bir nefes verdi.

Annem bana doğru döndü. "Beni aç bırakıyorlar," dedi. Sadece baktım. Yüzünün etrafında ton balığı parçaları vardı.

"Seni biliyorum," dedi gülümseyerek.

Karnım ağrıdı. Kulübeden kaçıp gitmemek, bir çizgi film karakteri gibi ayaklarımı hızla döndürerek kiralık arabama atlayıp Seattle'a giden ilk uçağa atlamamak için kendimi zor tutuyordum. Anneme yıllardır yakın değildim, ama onun

hep akıllı, becerikli ve onurlu bir kadın olduğunu biliyordum. Onun yerine geçmiş olan bu kişi açıkça bu özelliklerden hiçbirini taşımıyordu. Annem, ben gittiğini bile fark etmeden ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu. Ah, birden fark ettim, benim ona yaptığımın aynısını o da bana yapmıştı. Şah mat!

●●●

Sandviçini yedikten sonra Raven ile birlikte annemi yatağına yatırıp salondaki koltuğa geçtik. Sert bir içkiye ihtiyacım vardı ama evde pek bir şey yoktu. Annem alkolü hiçbir zaman sevmemişti. *"Katyciğim, Tanrı'nın sana verdiği zekâyı ve duyularını alkol gibi berbat bir şeyle neden köreltmek istediğini asla anlayamayacağım."*

Raven el çantasından bir paket kibrit çıkarıp oturma odasındaki gaz lambalarından birini yaktı. Tıpkı çadırda olduğu gibi, ışık mumlardan ve gaz lambalarından, ısı odun ocağından ve gerekli olan su kovalarla büyük ambarın oradaki kuyudan getirilerek sağlanıyordu. Banyoya ihtiyaç duyduğunda, büyük ahırda bir küvet vardı. Bu, annemin kendine *yetebildiği* zamanlarda verdiği bilinçli bir karardı. Bu hayat tarzını, üstünden yıllar geçmiş olmasına rağmen oldukça iyi hatırlıyordum. Ve ev aletlerine olan sevgimin kaynağının da bu olduğundan oldukça emindim, Seattle'daki evim onlarla doluydu: mikser, mutfak robotu, mikrodalga fırın, kahve makinesi, espresso makinesi, elektrikli kavanoz açacağı, elektrikli tencere, elektrikli diş fırçası, her köşeyi aydınlatabilmesi için özel olarak yerleştirilmiş parlak halojen lambalar.

Raven, bir sonraki numarasını yapan bir sihirbaz gibi deri el çantasını tekrar karıştırmaya başlamıştı, sonunda metal bir anahtarlık çıkartıp bana uzattı. Bana annem geceleri uyurken odasının kapısını nasıl kilitlediklerini gösterdi.

"Tanrım," dedim. "Annem ne, Amerika'nın en çok aranan suçlularından biri mi?"

Raven eğer bunu yapmazlarsa, kafası karışık olan annemin evden çıkıp kaybolduğunu söyledi. Geceleri bu durum daha da kötü oluyordu. Gündüz vakti aklı daha başındaydı. Raven gündüz onu daha farklı göreceğim konusunda beni temin etti.

Bir diğer anahtar buzdolabının üstündeki kilitli kutuyu açıyordu, içinde Dr. Crawford'ın son birkaç ayda yazdığı ilaçlar vardı: Loraxepam, Haloperidol, Ambien ve bir tüp yanık merhemi. Raven, ilaçları pek sevmediklerini, çünkü onların annemi uyuşturduğunu söyledi. Gözlerimi devirmemeye çalıştım. İyi de, ilaçların ne işe yaradıklarını sanıyordu ki? Huzur vermeye mi? Şimdiye kadar, anneme sadece kötü dönemlerinde ilaç verdiklerini, ama yangından beri dozları arttırmak zorunda kaldıklarını anlattı. Çoğu zaman, Gabriel'in hazırladığı karışımlarla günü atlatabiliyorlardı. İçinde ginkgo olan özel bir hafıza karışımını günde iki kez çay olarak içiyordu. Geceler içinse, içinde kedi otu kökü olan bir uyku toniği vardı. Sırf düşüncesi bile ağzımın içinde acı bir tat oluşmasına yetmişti ve annemi bu tarz bir bitkisel işkenceye maruz bırakmayacağıma dair içimden kendime söz verdim.

"Şimdilik, Dr. Crawford'un yazdığı ağır ilaç tedavisine sadık kalacağız. Onu acı çekerken görmektense uyuşmuş halde görmeyi tercih ederim," dedi Raven, ben de onu başımla onayladım, içimden en kısa zamanda bir yaşlılık sorunları uzmanı ile görüşmemiz gerektiğini kafamın bir kenarına not etmiştim. Kasabadaki doktora güvenmediğimden değil, ama annem oldukça ağır ilaçlar kullanıyordu ve ne kadar iyi gözlemlendiği konusunda şüphelerim vardı.

Bıçakların, makasların, bir törpünün, tırnak makasının ve kibritlerin olduğu mutfak dolabı asma bir kilitle kapatılmıştı ve onun da bir anahtarı vardı.

"Ona sakın, ama sakın kibrit verme," diye tembihledi beni Raven, sanki annemin kollarındaki bandajlar bunu yeterince açık bir şekilde anlatmıyormuş gibi.

"Doğru," dedim, yine kudurmuş, ağzından köpükler saçan annemi parmak uçlarından ateşler saçarken hayal ediyordum. Kafamı sallayıp bu korkunç görüntüden kurtuldum.

Raven bana rutinlerini anlatmaya başladı: annemi uyandırmak, temizleyip giydirmek, lazımlığını temizlemek, bandajlarını değiştirmek, kahvaltı, yürüyüş, öğle yemeği, şekerleme uykusu, ilaçlarını aldığından emin olmak. Bütün bunlar bir anda bana çok ağır gelmiş gibi görünüyor olmalıydım.

"Çok fazla iş olduğunu biliyorum. Senin için anneni bu şekilde görmenin ağır bir şok olduğunu da biliyorum. Ama burada olduğun için ne kadar mutluyum, anlatamam. Gabriel de öyle. Biz artık buna daha fazla dayanamayacaktık. Bu şekilde değil. Hele bir de kış gelirken. Annen yalnız kalmamalı. Burada değil." Dolaba bakıp eliyle çaresizce odun ocağını, yetişilmeyecek kadar uzak şekilde duvardan sarkan gaz lambalarını işaret etti. "Birkaç gün kal da, ondan sonra ne yapacağına karar verirsin. Tanrım, geldiğin için o kadar mutluyum ki." Sonra bana sarıldı, neredeyse hiç tanımadığımı düşündüğüm, ben gittiğimde henüz ilkokul ikinci sınıfa geçmiş olan bu kadın, kollarını etrafıma dolamış ve beni sıkıca sarmıştı. Ben onun cankurtaran botuydum. Gelip her şeyi yoluna koyacak olan kişiydim, bu annemin eşyalarını toplayıp onu bir bakımevine yerleştirmek olsa bile. Beni sıkarken, derin bir nefes verip ciğerlerimdeki havayı boşaltmıştım. *Ne kadar güzel,* diye düşündüm, *içinde hava olmayan bir cankurtaran botu.*

Raven gider gitmez ilk işim annemin yatak odasının kapısındaki asma kilidi açmak oldu. Onun gardiyanı olmak istemiyordum, en azından henüz değil. Kalabalık anahtarlığı şıngırdattım, kendimi eski kovboy filmlerindeki şerif yardımcıları

gibi hissetmiştim: *Etrafı kolaçan etmekte serbestsin, ortak. Güneş batmadan şehri terk et yeter.*

İçeriye bir göz attım, annem pirinç başlıklı yatağında uyuyordu. Çalar saat başucundaki komodinde yüksek sesle tik tak ediyordu. Kolları karanlıkta parlıyordu. Saat daha sekizdi. Şimdi Seattle'da saat henüz beşti. Jamie yakında eve dönerdi. Tine, Ann ya da en son gözdesi her kimse evinde, ocakta yemek hazır ve beyaz şarap soğumaya bırakılmış halde onu bekliyor olmalıydı. Acaba ayda, hatta bazen haftada bir değiştirdiği kadınları nasıl aklında tutuyordu. Herhalde üzerine not aldığı bir takvim tutuyor olmalıydı. Acı bir gülümsemeyle, fişleme alışkanlığını hatırladım. Onların yığınlarını ofisinde, arabanın torpido gözünde, yatağın yanında bulundururdu. Gömlek ve ceket ceplerinde sürekli fişler taşır ve kendine küçük notlar yazardı. Sonra da o notları başka bir cebine ya da bir derginin arasına sıkıştırırdı, böylece kuru temizlemeciden giysilerini alması gerektiğini ya da radyoda duyup merak ettiği kitabın ismini sonsuza dek kaybederdi. Belki fişlerini şimdi de kadınlar için tuttuğu dosyalarda kullanıyordur: *Sasha: kızıl saçlı ve apandisit ameliyatı izi var. Martini seviyor, köpeklerden hoşlanmıyor.* Kuru temizlemecide çalışan bir kızın, o sırada ceket cebinden bu kartı bulduğunu hayal edip kendi kendime kıkırdadım.

Lambayı alıp annemin resim stüdyosuna gittim. Köşede, yığılmış battaniyelerle kaplı bir karyola vardı. Siyah tekerlekli valizimi sürüyerek stüdyoya getirdim, Magpie da beni takip ediyordu. Ben çoraplarımı, iç çamaşırlarımı, tişörtlerimi çıkartıp onları büyük ihtimalle New Hope sakinlerinden birinden kalmış olan eski gardıroba yerleştirirken, boş bakışlarla beni izledi. Makyaj çantamda çay ağacı özlü şampuanımın ve avokadolu duş jelimin yanında İsviçre çakımı da bulmuştum, onu uçakta taşımamın yasak olduğunu fark edince son anda buraya

atmıştım. Zaten benim için tek kullanım alanı şarap açmak ve aniden çıkılan pikniklerde peynir dilimlemekti, ama yine de hazırlıklı olmayı seven bir kadınımdır. Onu mutfaktaki keskin şeylerin olduğu dolaba kilitlemeyi düşündüm, ama sonradan vazgeçip cüzdanımın içindeki küçük göze yerleştirdim, sonuçta cüzdanımı hep yanımda taşırım.

Birden kendimi çok yorgun hissettim. Eşya yerleştirmekten değil de, akşamüstünden beri yaşananlardan dolayı. Evde olduğum için. Her şeyden çok da, annemin ne kadar değiştiğini görmenin, ben Seattle'daki küçük ve itinalı hayatımı –elektrikli aletler ve halojen lambalardan oluşan hayatımı– umarsızca sürdürürken, annemin o kadar kötü olmadığını, Raven'ın telefonda olayları abarttığını düşünürken onun yavaş yavaş kaybolup gitmesinin yarattığı vicdan azabı yüzünden.

Gaz lambasını yatağın başucundaki masaya bıraktım ve birkaç dakikalığına dinlenmek için karyolaya uzandım. Magpie da bana katıldı, bir çim biçme makinesi gibi mırlıyordu. Kafamda bin tane düşünce vardı ve vücudum uyku vaktini geçtim, akşam yemeği vaktini bile hissetmiyordu. Önümdeki uykusuz gecenin yakında bulanık bir güne dönüşeceğinin farkındaydım. Derken aklıma mutfaktaki içi ilaç dolu olan kilitli kutu geldi ve anahtarları şıngırdatarak oraya doğru yöneldim. Öyle kafasına estikçe ilaç alan biri değilimdir, ama küçük bir tane Ambien'den bir şey olmaz. Ne olur ne olmaz diyerek iki tane içtim.

İlaçların etkisini göstermesini beklerken, annemin lambanın ışığında parlayan resimlerindeki gölgeleri inceledim. Genellikle natürmortlar yapmıştı, şövaledeki son resim henüz yarımdı: kasvetli bir griliğin içinde duran bir meyve kâsesi. Henüz sadece bir taslaktı, renkleri çalınmış bir manzara, ileride olacağı şeyin bir gölgesi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nisan sonları, 1971

Beşinci sınıftayken servis şoförümüz Ron Mackenzie'ydi. Kalın ensesi ve boncuk gibi, dikkatli gözleri olan cesur bir adamdı. Her zaman siyah örgü bir bere takar ve sanki kendi dilini çiğniyormuş gibi çenesini oynatırdı. Ona baktığınızda, hayatı boyunca servis şoförlüğü yaptığını düşünürdünüz, oysa işin aslı bir zamanlar NASA'da çalışmıştı. Güzergâh boyunca ilerlerken, yeni çocuklara bunu söylerdi, böylece onun astronot gibi bir şey olduğunu düşünürlerdi, ama iyice sıkıştırırsanız eskiden aya inen bir uzay aracını değil de kamyon ve vinçleri kullandığını kabul ederdi. Roket parçaları taşımıştı. Ron Mackenzie, uzaya fırlatılmış metallere dokunabilmişti. Cape Canaveral'dan eve, Vermont'a geri dönmesinin sebebiyse karısının annesinin hastalanmasıydı ve böylece Ron otobüs şoförlüğü yapmaya ve kasabanın araba tamircisinde çalışmaya başlamıştı.

İyi günlerinde, Ron bize yavru kuşlarım derdi. Sinirli olduğunda, aynı şekilde çocuklardan biri onu hayal kırıklığına uğrattığında ise maymunlar olurduk ve Ron'un ses tonundan maymunları oldukça düşük seviye mahluklar olarak gördüğünü anlayabilirdiniz.

Sinirden sıktığı dişlerinin arasından, "Bugün siz maymunlardan yeteri kadar çektim!" derdi otobüsteki gürültü arttığında ya da çocuklardan biri otobüs hareket halindeyken koltuk değiştirdiğinde.

Del ve ben her sabah tepenin altında, onların posta kutusunun önünde Ron'un otobüsünü beklerdik. Diğer üç erkek kardeşi, altıncı sınıftan on ikinci sınıfa kadar olanların gittiği Brook Okulu'na giden bir önceki otobüse biniyorlardı. Nicky, karga katili, on dört yaşındaydı. İkiz kardeşler Stevie ve Joe, on yediydiler ve lise son sınıfa gidiyorlardı. Mort on dokuz yaşındaydı. Okulu bitirememişti ve hâlâ evde, çiftlik işlerine yardım ediyordu. Diğer kardeşler Roger, Myron ve Earl ise New Canaan yakınlarında kendi evlerinde yaşıyorlardı. En yaşlıları olan Earl evli ve iki çocukluydu, çocukları neredeyse Del ile aynı yaşlardaydılar.

Stevie ve Joe daha çok kendi aralarında takılıyor, Del'e pek ilgi göstermiyorlardı. Günlük işlerini yapmadıkları zamanlarda, ileride onunla Thunder Road yarışına katılmayı düşündükleri bir GTO araba üzerinde çalışıyorlardı. Kız arkadaşları vardı. Sivilceli, şişman, o kırmızı GTO'ya binip gezmeyi seven, sürekli saçını düzelten ve ayaklarının dibinde yağlı ingiliz anahtarları ve araba parçaları tıkırdarken burunlarından sigara dumanı çıkartan kızlar. Arabayla kasabayı turlarken çok hız yapar, her dönemeçte motoru bağırtıp tekerleri ciyaklatırlardı. Bazen o dördünü arabada giderken, ya da Del'in bahçesinde görürdüm, çirkin kızlar kahverengi çimenlerin üstünde uzanmış sigara içerken, Stevie ve Joe da kafalarını kaportanın altına sokup çalışırlardı.

• • •

Del sabahları okula Ron'un otobüsüyle gelirdi, ama öğleden sonra, özel sınıftaki diğer üç çocukla birlikte anaokulunun öğle

VAHİT PAŞA
İL HALK KÜTÜPHANESİ

otobüsüne binip eve dönerdi. Herhalde okul, bu çocukların en fazla yarım günü kaldırabileceğini düşünmüştü.

Özel sınıftaki diğer üç çocuk da erkekti. Tony LaPearl'de down sendromu vardı. Artie Paris, tıpkı Del gibi on iki yaşındaydı, ikisi de ikişer kez sınıfta kalmışlardı. Şimdiden iri bir çocuktu, hatta çarpık çurpuk bir bıyık bile bırakmaya başlamıştı. Mike Shane de on iki yaşındaydı ve okulun en uzun boylusu ve zayıfıydı. Konuşamıyordu. Kimse nedenini bilmiyordu, ama etrafta bununla ilgili söylentiler vardı. İçlerinde en inanılır olanı Mike'ın bebekken geçirdiği bir hastalık sonucu ses tellerinin çizildiğiydi. Her zaman boynuna iple bağlanmış bir tomar kâğıtla gezerdi, böylece insanlarla yazdığı notlar aracılığıyla iletişim kurabiliyordu.

Arazideki ilk toplantımızın ertesi sabahı otobüsü beklerken, Del'in aynı kirli kovboy gömleğini giydiğini fark ettim. Altında ona bol gelen, temiz, kahverengi fitilli kadifeden bol paçalı bir pantolon vardı, dar kalçalarının etrafında kalın deri bir kemerle tutturulmuştu. Pantolon abilerinin eski giysilerinden biri gibi görünüyordu. Tişörtüne şerifin gümüş yıldızını tutturmuştu.

İkimiz de konuşmadık. Bekledim ve kuralları onun koymasını izledim. Ayakkabılarımızla toprağı eşeledik ve yarattığımız şekillere baktık. Kargayı, Del'in göğsündeki şimdi gömleğinden ve şerifin yıldızından görünmeyen M harfini düşündüm. Otobüs gelmeden hemen önce yüzüne baktım ve onu bana gülümserken yakaladım, böylece dünkü küçük toplantımızın sadece bir hayal olmadığını anlamıştım. Ayrıca, göz ucuyla kırık dişini gördüğümde yine anlamıştım ki, okuldan sonra tekrar karganın yanına gidecek ve neler olacağını görecektim.

Ron'un otobüsü durduğunda Del'den önce bindim ve her zamanki gibi en öndeki ilk boş koltuğa oturdum. Onun yanıma

oturma ihtimalini düşünüyor ve vicdan azabı çeksem de bunu yapmamasını ümit ediyordum. Yanımdan geçip yalnız başına arka tarafa oturmaya gittiğinde içimden Tanrı'ya şükrettim.

"Bozuk patates kokusu alıyorum," diye fısıldadı Del geçerken oğlanlardan biri.

"Patates Kız, Patates Kız, burnunuzu acıtacak kadar kokusu pis," diye şarkı söyledi diğeri.

Ron Mackenzie, çocukların otobüsteki davranışları konusunda ne kadar sıkı olsa da, Del ile dalga geçenleri hiç durdurmazdı. Sadece sanki utanıyormuş gibi direksiyonu daha sıkı tutar, çenesini daha hızlı çalıştırırdı.

"Hey Del, patates nasıl hecelerine ayrılır?" diye sordu ilk çocuk, pencereden dışarı onların arazisindeki yanlış yazılmış tabelaya bakarak.

"Geri zekâlılar heceleyemez. Onlar sadece kokarlar," dedi diğeri.

Del sadece camdan dışarı bakıp sırıttı, sanki aslında dalga geçen oymuş gibi.

❁❁❁

O gün Del'i okulda sadece iki kez gördüm, tıpkı her gün olduğu gibi: sabah teneffüsünde ve öğle yemeğinde. Ben sabah teneffüsünde oyun bahçesindeki demirlerde sallanırken onu bahçenin kenarındaki akçaağaca doğru giderken gördüm. Her zamanki gibi yalnızdı. Kendi kendine yüksek sesle bir şeyler söyledi, herhalde komik bir şey olacak ki, sonra da güldü. Alçaktaki dallardan ufak birini koparıp sigara içiyormuş gibi yaparken onu merakla izliyordum. Artie, özel sınıftaki iri çocuk ve beşinci sınıftan iki arkadaşı yanına gittiler.

"O elindeki ne, Del?" diye sordu Artie. "Deli sigarası mı?"

Del onları duymamış gibi yapıp sigarasını içmeye devam etti. Kafasını geriye atıp yaprakları yeni açılmış dallara baktı.

Daha iyi görebilmek için demirlerin tepesine tırmandım. Altımda iki kız, Samantha Lanchaster ve Ellie Bushey, oynuyorlardı. Onlara gülümsediğimde birbirlerine bir şeyler fısıldayıp kıkırdadılar. İkisi saçlarını aynı şekilde örüp, birbiriyle uyumlu pembe paltolar giyen en iyi arkadaşlardı. Onlar popüler kızlardı, etrafları bir normallik ve kendine güven haresiyle parlıyordu, her zaman takımlara ayrıldığımızda ilk seçilenler olur, sevgililer gününde içi kartlarla dolu ayakkabı kutuları alırlardı. Tekrar Del'i izlemeye dönüp, Ellie ve Samantha'yı görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yaptım.

Ağaçların orada, Artie hâlâ Del ile konuşuyordu, bir yandan da sallanıyordu, sanki ağzından çıkan kelimeler dengesini bozuyormuş gibiydi.

"N'oldu, dilini kedi mi yuttu kızım? Sen de dilsiz Mike gibi dilsiz mi oldun? Dilsiz Mike ve Patates Kız. Ne çift ama. Onu derste sana notlar uzatırken gördüm. Herhalde aşk notlarıydı. Belki ikiniz evlenmelisiniz. Küçük, pis, dilsiz bebekleriniz olurdu. Onları çiğ patatesle beslerdiniz. Sen dişini böyle kırmamış mıydın, Del?"

Del hiçbir şey söylemedi, elindeki çubuğu daha sert emmeye ve havaya görünmez duman halkaları çıkarmaya devam etti, hâlâ yukarıdaki dallara bakıyordu. Öyle geriye doğru eğildiğinde, göğsündeki şerif yıldızı güneş ışığında parlıyor ve tıpkı gerçek bir yıldız gibi görünüyordu. Tembel Geyik'in bana tılsımlarla ilgili söylediklerini hatırladım, belki o gümüş yıldız da Del'in tılsımıydı diye düşündüm.

"O dilsiz Mike nerede, sahiden?" diye yüksek sesle merakını dile getirdi Artie. Elini yüzüne siper etmiş, savaş alanını tarayan bir general gibi oyun bahçesine bakınıyordu. Mike'ı gördü.

"Onu buraya getir, Tommy," diye emir verdi ve Tommy Ducette, beşinci sınıfın en şişman çocuğu, zavallı Mike'ı oraya

sürüklemek için hantal hantal yanına gitti. Tommy Mike'ı akçaağacın yanına zorla getirene kadar, meraklı bir daire oluşmuştu bile, demirlerin altındaki iki kız da oradaydı. Aşağıya inip daha yakından görebilmek için oraya doğru yaklaştım. Samantha, Ellie'nin kulağına bir şeyler fısıldadı, kız bana dönüp hafifçe utanarak baktı.

"İşte dilsiz geldi!" diye sırıttı Artie. "Sevgilin artık burada, Del." Mike Shane orada duruyordu, kürdan gibi zayıf ama bütün çocuklardan bir baş uzun. El ve ayak bilekleri kıyafetlerinden fırlamıştı. Spiralli defteri boynunun etrafına kırmızı bir iple bağlıydı. Mike kafasını aşağıda tuttu, eski bez ayakkabılarındaki çıkmış parmak izlerine bakıyordu.

Mike Shane'i daha önce de izlemiştim. O da Del gibi, benim gibi, genelde yalnız takılan bir çocuktu. Onu Tony LaPearl, down sendromu olan çocukla teneffüslerde dama oynarken görürdüm ve fark ettiğim kadarıyla, Mike her zaman Tony'nin yenmesine izin verirdi. Ve tıpkı Artie gibi, ben de arada sırada Del'e bazı notlar uzattığını görmüştüm, Del ona yaklaşıp kulağına oğlanı güldürüp bakışlarını kaçırmasını sağlayan bir şeyler fısıldardı.

"Şimdi ikiniz evleneceksiniz," diye açıkladı Artie. "Yan yana durun bakalım." Tommy titreyen sırık Mike'ı neredeyse Del'e dokunacak kadar itti, Del ise hâlâ bir film yıldızı gibi sigara içme oyununa devam ediyordu.

"Sen, Patates Kız Del, dilsiz Mike'ı iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana kadar kocan olarak kabul ediyor musun?"

Del onun suratına duman üfledi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Tabii ya, tabii ki istiyorsun. Şimdi sana gelelim Dilsiz Mike. Şu dumanı tüten Patates Kız'ı pis kokan karın olarak kabul ediyor musun? Kafanı

sallasan da olur, Shane. O aptal defterine falan yazmana gerek yok."

Mike Shane kafasını salladı, hâlâ yere bakıyordu, köşeye sıkıştırılmış bir tavşan kadar gergindi.

"Ben de sizi karı koca ilan ediyorum. Haydi, gelini öp," diye emretti Artie.

Mike kafasını kaldırdı, kahverengi gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Del sadece gülümsedi. Mike kaçmaya çalıştı, ama Artie ve Tommy onu durdurup Del'e doğru ittiler. Konuşmaya çalışan bir hayvan gibi inliyordu. Çenesinden tükürükler aktı. İki iri oğlan onu olduğu yerde dikilen Del'e doğru ittiler. Del, içtiği dalı yere bırakıp üstüne bastı, sonra da ileriye doğru uzanıp Mike Shane'i dudaklarından öptü. Bu uzun, pembe dizilerdeki gibi bir öpücüktü ve Del geri çekildiğinde, Mike'ın yüzü artık solgun değil, parlak bir kırmızılıkla yanıyordu. Etrafta toplanan çocuklar bağırdılar, güldüler ve *iğrenç* dediler.

"Iyy, Patates Kız mikropları," dedi Ellie.

"Bitten de kötü," diye ekledi Samantha.

"Zavallı Dilsiz Mike," dedi oğlanlardan biri.

"Birbirlerini hak ediyorlar," diye şakıdı arkalardan bir diğeri.

Sonra parti Bayan Johnstone tarafından dağıtıldı, ortada ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Kovboyculuk oynuyoruz," dedi Del. "Ben şerifim," diye ekledi gülümseyerek ve parlayan rozetini göstererek.

❂ ❂ ❂

"Bugün öyle yapmalarına neden izin verdin?" diye sordum ona ölü karganın oraya gitmek için sonradan buluştuğumuzda.

"Ne?"

"Seninle ve Mike'la dalga geçmelerine. Onu niye öptün? Bunu yapmak zorunda değildin."

"Ne yapacaktım ki?" dedi kızgınlıkla.

"Gidip Bayan Johnstone'u çağırabilirdin. Bağırabilirdin. Herhangi bir şey yapabilirdin."

"Tabii canım," dedi.

"Deneyebilirdin."

"O kadar da kötü değildi."

"Nasıldı?"

"Ne?"

"Mike Shane'i öpmek diyorum."

"Herhangi bir oğlanı öpmek gibiydi sanırım."

"Çok oğlan öptün mü?"

Rahat bir tavırla omzunu silkti ve gömleğinin kollarını sıyırdı. Sağ kolu bir önceki gün olmadığına emin olduğum mor çürüklerle doluydu.

"Yeter."

Böylece, Del midillisinin bağlı olduğu çayıra doğru koştu, parmaklarını tabanca gibi yapmış, önüne gelen her şeyi vuruyordu.

"Ben acımasız şerif Wyatt Earp'üm!" diye bağırdı. "Gidip kendime kötü bir adam bulacağım. Haydi, şerif yardımcısı! Sıkıysa beni yakala!"

Böylece Del'i bahçe boyunca, ikimiz atların oradaki çitleri geçip uzattığımız parmaklarımızla etrafa ateş ederken ve o yol boyunca, *Sıkıysa beni yakala,* diye bağırırken kovaladım. Domuz ağılını geçtik, onlara dişlerini görecek kadar yaklaşmak istemediğim için çitlerden mümkün olduğunca uzakta ilerliyordum. Kilere doğru koştuk, Del burayı soyguna uğramış bir

banka ilan etmişti. Silahlarımızı çektik ve ahşap kapıyı hızla açtık, hırsızları iş üstünde yakalamayı umuyorduk.

"Öldür onları!" diye bağırdı Şerif Del.

"Kimi öldüreceksiniz?" diye sordu arkamızdan rahatsız edici bir ses.

Arkamızı döndük ve Del'in kardeşi Nicky'yi gördük. Elinde gerçek bir tüfek, bir hava tüfeği vardı. Bu, büyük ihtimalle o talihsiz kargayı öldürdüğü silahtı.

Birdenbire Del artık Wyatt Earp değildi.

"Bizi de ateş etmeye götür, Nicky," diye mızmızlandı, bir yandan da kardeşinin beyaz tişörtünü çekiştiriyordu.

"Hayatta olmaz, Del," dedi oğlan kız kardeşine, aynı anda beni sinsi bir sırıtışla süzerken. Uzun boylu ve esmerdi. Beyaz tişörtünden sarkan uzun kolları inanılmaz derecede koyu renkliydi. Üstünde lekeli bir kot pantolon ve aynı devasa, eski çalışma botları vardı. Suratı sanki koyu renkli, egzotik bir ağaçtan oyulmuş gibiydi.

"Bizi de götür, yoksa babama o şeyi söylerim," diye tehdit etti Del, tişörtünü çekiştirmeye devam ediyordu.

"Saçmalama. Asıl ben babama eve arkadaş getirdiğini söylerim."

"Bizi de götür, yoksa babama her şeyi anlatırım Nicky. Yemin ederim ki."

"Hayatta olmaz." Nicky tişörtünü Del'in elinden çekti ve arazinin arka tarafına doğru koşmaya başladı.

"Banka hırsızı kaçıyor!" diye bağırdı Del. "Durdur onu! Sanırım bu ünlü katil Billy!"

Nicky'nin peşinden koşmaya başladık, bahçeyi ve bezelye tarlasını geçip ağaçların oradan bizim eve çıkan patikaya kadar onu takip ettik. Sanki bizi direkt olarak New Hope'a götürüyor gibiydi, ama sonra sola doğru giden, daha önce hiç

fark etmediğim bir yola saptı. Patika, bitkilerle kaplı bir orman gibi ilerleyip, sonunda bir açıklığa çıkıyordu. Bu yeşil alanın merkezinde masallardaki gibi küçük, yamuk bir kulübe vardı. Bir cadının evi, trollerin buluşma noktası.

Nicky ellerini dizlerine dayamış, nefesini düzeltmeye çalışıyordu, silahı yerde, ayaklarının dibindeydi.

"Teslim ol, Billy!" diye bağırdı Del açıklığa doğru koşarken, silah şeklindeki parmaklarını kardeşine doğrultmuştu. Saçları alnına yapışmıştı ve sesi hırıltılı çıkıyordu.

Ağabeyi devasa ellerini havaya kaldırıp gülümsedi. Tişörtü terden sırılsıklam olmuş ve dar göğsüne yapışmıştı.

"Burası ne?" diye sordum normal nefes alabilmeye başlayınca.

"Eskiden bir geyik kampıydı," dedi Nicky. "Babamız burayla ilgilenmedi. Büyükbabamız inşa etmişti."

Küçük, yedi metreye dört metre civarında bir yerdi, gerçekten içinde birileri uyusun diye yapılmış bir yerden çok, oyuncak bir eve benziyordu. Kulübe tehlikeli bir şekilde sola doğru eğilmişti, her an yıkılacakmış gibi duruyordu. Kaba odun parçalarından yapılmış duvarların üzerinde hâlâ kabuk parçaları vardı. Odun kaplı çatısı, yeşil ve siyah küften süngerimsi bir yapı almıştı.

"İçini görmek ister misin?" diye sordu Nicky bana bakarak.

"Güvenli mi?"

Del homurdandı ve içeriye doğru koştu.

"Tabii ki öyle," diye cevapladı Nicky. Silahını yerden aldı ve uzun adımlarla kapısı olmayan eşikten içeriye doğru ilerledi. Onu takip ettim.

Kulübe çürümüş odun, küf ve fare kokuyordu. Unutulmuşluğun kokusu. İçeride dökme demirden şişko bir ocak, parçalanmış mavi bir koltuk, bir sehpa ve her duvarın dibine

itilmiş dört tane karyola vardı. En uç tarafta, ocağın yanında, çatıya çıkan bir merdiven duruyordu. Nicky silahını kolunun altına alıp merdivenden yukarı çıktı. Tepeye vardığında geriye doğru kafasını uzatıp bize seslendi.

"Geliyor musunuz?"

Del dökme demirden ocağı kurcalarken ben merdivenleri çıkmaya başladım.

Çatının ahşap zeminin çoğunu bir yatak kaplıyordu. Etrafta mum kalıntıları, yağlı bir gaz lambası, bir kutu kibrit, sigaralar ve bir tomar porno dergi vardı. Dergilerin üstünde plastikten kemik şeklinde bir tutacağı olan küçük bir bıçak, deri kabının içinde duruyordu. Nicky köhne yatağa oturdu ve bir sigara yaktı. Del'e seslendi.

"O ocakla oynamayı bırak! Burası zaten otuz derece!"

Del merdivenleri çıkıp yanımıza geldi ve Nicky'ye ekşi bir ifadeyle baktı.

"Bana da bir tane ver," diye emretti ve Nicky ona bir sigara uzattı. Bana da teklif etti, ama kafamı salladım. Del sigarayı yaktı, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş ve her zaman yapıyormuş gibi içmeye başladı. Hatta dumandan halka bile yapıyordu, tıpkı o sabah onu izlerken yaptığı görünmez olanlar gibi. Onları gülümseyerek tam yüzümün ortasına üfledi.

"Ee, artık ismini söyleyecek misin, yoksa tahmin etmem mi gerekecek?" diye sordu bana Nicky.

"O benim şerif yardımcım. Tek bağlılığı banadır," dedi Del.

"Peki yardımcının bir adı var mı?" diye sordu Nicky, sigarasından bir nefes çekerken.

Del önce abisine, sonra bana, sonra tekrar ona baktı.

"Adı Gül. Çöl Gülü."

"Hiç de değil. Bu senin babamızdan odanı boyamasını istediğin aptal rengin adı bir kere."

Del'in yüzü kızardı. "EĞER ADI O DİYORSAM ODUR!"

Nicky inanmış gibi yaparak yüzünü buruşturdu, sonra da kocaman gülümsedi.

"Tamam o zaman. Tanıştığımıza memnun oldum, Çöl Gülü." Elini uzattı. Uzun, koyu renk parmakları benimkilerin etrafını nazikçe sardı. Avucumun içi terden yapış yapıştı. Onunki ise pudra gibi kuru.

Sigaralar ton balığı kutusunda söndürüldükten sonra dışarıya çıktık ve Nicky bize hava tüfeğinin nasıl kullanıldığını gösterdi. Ağaç kütüklerinin üzerine koyduğumuz bira kutularına ateş ettik. Nicky arkamda duruyor, kollarını omuzlarıma dolayarak bana silahı nasıl tutacağımı ve nişan alacağımı gösteriyordu. Daha önce hiç ateş etmemiştim fakat hedef olarak kullandığımız teneke konserve kutularını tam ortadan vurmuştum. Bu konuda doğuştan yetenekli olduğumu söyledi. Talaş, saman ve sigara kokuyordu. Bana değen vücudu sıcaktı. Del kendi sırasının gelmesi için sabırsızlanıyordu, o da kutulara taş atarak pratik yapmaya başladı, biz daha ateş edemeden hepsini deviriyordu.

Daha sonra, kulübeye geri döndük ve ilk sigaramı içtim. Öksürdüm ve hırıldadım, herhalde ölecektim, o sırada Nicky ve Del gülerek sigarayı o kadar derine sokmadan, sadece bir süre ağzımda tutup sonra çekmeyi öğrenene kadar benimle dalga geçiyorlardı. Del bana dumandan halka yapmayı öğretti. Ağzını tıpkı nefes alan bir balık gibi mükemmel bir şekilde yuvarlak yaparken onu taklit ettim, ama benim halkalarım mutsuz, şekilsiz çıkıyorlardı. Nicky plastik saplı bıçağı duvara çivilediği dart tahtasına fırlatarak pratik yapıyordu. Hiçbir zaman merkezi tutturamıyordu.

❁❁❁

Bir süre sonra, Nicky yapması gereken işler olduğunu söyledi ve bizi yalnız bıraktı.

"Koluna ne oldu?" diye sordum Del'e, mor çürüklerden oluşan halkaları gözümle işaret ederken.

"Hiçbir şey," dedi ve sıvadığı kollarını indirip bıçağa doğru uzandı.

"Bir fikrim var," dedi bıçağı dart tahtasına doğru atarken, tahtayı en ortadan, merkezden vurmuştu.

Tehlikeli bir şey yapacak olmanın heyecanını hissettim. Bunun sebebi yamuk kulübede olmamızdı. Yataktan aniden fırlayan yayların, bıçağın her duvara saplandığında çıkardığı tok sesin, Del'in ağzından çıkıp sonra da bir hayalet gibi ortadan kaybolan duman halkalarının yarattığı tehlike hissiydi bu.

"Bana elini ver," dedi Del.

Verdim. Elimi tuttu ve sanki yaralı bir hayvanı inceler gibi bir süre baktı. Diğer elinde bıçağı tutuyordu.

"Gözlerini kapat," dedi.

"Elimi kesecek misin?"

"Bana güven." diye cevapladı. "Haydi ama, kapa gözlerini."

Gözlerimi yumdum, korkmuş görünmek istemiyordum.

Hızla, tereddüt etmeden kesti. Gözlerim aniden açılmıştı, elimi çekmeye çalışıyordum ama sıkı tutmuş, bırakmıyordu.

"Ah! Ne yapıyorsun?"

Elimi bıraktı. İşaret parmağımı azıcık, ama derinden kesmişti. Kan yatağın üstüne damlıyordu.

Del aynı çabukluk ve güvenle kendi parmağını keserken onu izledim. Sonra elimi aldı ve parmaklarımızı birbirine bastırdı.

"Artık kan kardeşiyiz," diye açıkladı. "Sende benim kanım var, bende de senin. Sonsuza kadar."

Onunkine bastırılan parmağım yanıyordu. Del o an benim bir parçamdı ve arkadaşlığımız nasıl bir yola saparsa sapsın, artık bunun geri dönüşü olmadığını biliyordum. Hiçbir zaman. İleride kendimi ne kadar ayırmaya çalışırsam çalışayım, Del ve ben birbirimize bağlanmıştık.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

8 Kasım, 2002

Katycik!"

Annemin sesi beni içinde olduğum derin, huzursuz, ilaçlarla daldığım uykudan uyandırdı. Ağzımda metalik bir tat vardı. Başucumdaki süt kasasının üstünde duran çalar saate baktım. Saat sabahın yedisiydi, ama sanki gece yarısı gibi hissediyordum. Rüyamda Del'le ikimizin kilerde olduğumuzu ve onun bana dövme yaptığını görmüştüm, şerif yıldızının paslı kenarıyla göğsüme *Çöl Gülü* yazıyordu. Orada bizimle birlikte biri daha vardı, bizi izleyen bir adam. Köşede duruyordu, yüzünü göremiyordum. Birden, orada karyolanın üstünde yatarken, eğer yeterince hızlı bir şekilde arkamı dönersem onu görecekmişim gibi garip bir hisse kapıldım. Sanki hep, bütün gece benimle birlikte bu odadaymış gibi. Ama bu sadece bir rüyaydı, öyle değil mi? Peki o zaman neden arkamı dönmekten bu kadar korkuyordum?

Magpie karnımın üstüne kıvrılmıştı, burnu beyaz uçlu patilerinin altındaydı ve ben onun yumuşak, sıcak ağırlığını üstümden kaldırmayı pek de istemiyordum. Üçe kadar saydım ve kendimi köşeye bakmak için zorladım. Hiçbir şey yoktu. Sadece güneş ışığında dans eden toz zerreleri.

"Sana bundan sonra uyku hapı falan yok," diye fısıldadım kendime.

Annem tekrar beni çağırdı, evden taşınıp gittiğimden beri bana ilk defa "Katycik" dediğini duyuyordum. Yataktan kalktım ve çıplak ayak mutfağa doğru yöneldim. Magpie da arkamdan geliyordu.

Mutfaktaki bütün dolapların kapakları açılmıştı. Buzdolabının kapısı aralıktı. Tezgâhın üstü kâseler, un torbaları, şeker, bal kavanozları ve şeker şerbeti ile kaplıydı.

Kasırga Jean geri dönmüştü.

Bir şişe zeytinyağı aşağı yuvarlanıp yere akmaya başladı. Magpie yaklaşıp şöyle bir inceledi, sonra da etrafında daireler çizerek ve her seferinde parlak zeminde yağlı pati izleri bırakarak zarifçe yerdekileri yalamaya başladı.

İki yıl önce geldiğimde, annemin küçük mutfağındaki düzen ve kullanışlılığa nasıl da hayran kaldığımı hatırladım. O titiz kadın şimdi bu dağınıklığı görebilse, herhalde oturup ağlardı.

"Ne yapıyorsun anne?" Hem etraftaki dağınıklık yüzünden, hem de eski takma ismimi hatırladığı için oldukça şaşkındım.

"Krep yapıyorum! Hem de çilekli krepler!"

Bu, bir zamanlar benim favorimdi. Çadırdayken annem her cumartesi sabahı eski Coleman kamp ocağının üstünde bana bunlardan yapardı. Annemin hafızası, göründüğü kadarıyla, tamamen silinmemişti.

Bandajlı elleriyle –gazlı bezler kirlenmiş ve açılmaya başlamıştı– hantalca tuttuğu tahta kaşıkla girişmek üzere olduğu tereyağı kâsesine baktım. Kâsenin içinde, kırılmış kabuklarıyla birlikte yaklaşık yarım düzine yumurta, bir un tepeciği, hâlâ donmuş halde olan çilekler ve hepsinin üstüne dökülmüş akçaağaç şurubu vardı. Açılın, usta aşçı Jean geliyor.

"Yumurta kalmadı," dedi kâsedekileri karıştırmaya başlarken. "Griswold'ların sokağına inmemiz gerekecek."

"Anne, Griswold'lar artık orada oturmuyorlar."

"Öyle mi?"

"Evet anne, hem de uzun zamandır."

Bay Griswold on ya da on bir yıl önce kalp krizinden ölmüştü. Bütün oğlanlar başka yerlere dağılmışlardı.

"Yumurtamız bitti," dedi annem.

"Bir fikrim var. Önce etrafı temizleyelim, sonra da ben ikimizi arabayla kasabaya yumurta almaya götüreyim. Sonra da geri dönüp krepleri yaparız."

"Griswold'lara inmemiz lazım," dedi tekrar, elindeki yağ kâsesini bırakmak istemiyordu.

Masanın üstündeki dağınıklığa baktım ve etrafa saçılmış un ve çilek parçalarının arasında bir anda korkumu gördüm, küçük, siyah saplı bir soyma bıçağı.

"Bu nereden çıktı anne?"

Ben bıçağı elimde havaya kaldırır ve kırmızı çilek suları bileğimden aşağıya süzülürken, annem gülümsedi.

"Çilekleri kesmem gerekiyordu," dedi.

Bıçağı lavaboda yıkadım ve anahtarlarımı bulup onu keskin şeylerin olduğu çekmeceye kilitledim, ama bu beni düşündürmüştü, acaba evin kıyısında köşesinde annemin sakladığı bunun gibi daha kaç şey vardı? Daha fazla bıçak, belki de kibritler?

Anneme yağ ve un kaplı geceliğini değiştirip, üzerine pantolon ve bir kazak giyerken yardım ettim, sonra da bandajlarını değiştirebilmek için mutfaktaki masayı ayarladım. Çok yakında öğrenecektim ki annemin üstünü başını bu kadar kirleten sadece mutfaktaki dağınıklık değildi: geceliği ve

çorapları çamura benzer bir şeye bulanmıştı. Ve ellerinde kalan gazlı bezler de kir ve yaprak parçalarıyla doluydu. Şu taze çilek suyu lekelerinin altındaki kan mıydı?

Ellerini şöyle bir inceledim ve kirli bandajları çıkarmaya başladım.

"Anne, sen dün gece dışarıya mı çıktın? Bir şekilde kendini mi incittin?"

"Yumurtaya ihtiyacımız var, Katycik."

Raven'ın dediği gibi geceleri kapısını kilitlemem gerektiğine karar verdim. Annem evin yolunu bulup geri dönebildiği için şanslıydım ve küçük muayeneme bakılırsa, yara da almamıştı. Kim bilir beyaz geceliğiyle ormanda dolaşırken nasıl görünüyordur, ben ilaçlarla yattığım kâbuslarla dolu komaya benzer uykumda kaybolmuşken, o etrafta tıpkı New Hope'un hayaleti gibi geziniyor olmalıydı. Raven, Opal ve Gabriel'in onu görmemiş olmaları için dua ettim. Annemin bakıcısı olarak pek iyi bir başlangıç yapmamıştım.

Bandajları çıkmış ellerini kendi avuçlarımın içinde yavaşça döndürerek inceledim. Avuç içleri parlak kırmızıydı ve fena kabarmıştı. Kabarcıkların bazıları patlamıştı ve içlerinden su sızıyordu. Onları temizledim, merhem sürdüm ve tekrar sarmaya başladım.

"Sen iyi bir doktorsun," dedi.

"Ben doktor değilim," diye cevapladım. "Sadece hemşireyim. Bir okul hemşiresi. Yaptığım tek doktorluk Ritalin'i uzatmak oluyor."

"Tıp fakültesine gittin."

"Okulu bırakmıştım."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Jamie ile evlenmek için."

"Ah... Jamie... Ne de iyi bir çocuk. Jamie nerede?"

"Seattle'da."

"O niye gelmedi?"

"Biz boşandık anne, hatırlamıyor musun? Yıllar önce boşandık."

Birden delik deşik bir hafızaya sahip olanın kendim olmasını diledim. Hafızamız üzerinde kontrol sahibi olabilmek ne güzel olurdu, istediğimiz anıları saklar, istemediklerimizi cehenneme gönderirdik. Puf! İşte bu kadar.

Annem bana gülümseyerek baktı.

"Seni tanıyorum," dedi. Gazlı bezleri yerleştirmeye başladım.

"Söylesene anne, ellerini nasıl yaktın?"

Bir an durup düşündü.

"Yangında mı?"

"Evet, bu doğru. Bana yangından bahsetsene. Çadırdaki yangından."

"Benim felcime de o yangın sebep olmuştu. O yüzden şimdi hafızayla ilgili sorunlarım var."

"Sen felç geçirmedin anne." *Ama büyük ihtimalle bütün bunlar yüzünden yakında ben bir tane geçireceğim.*

"Yangın felci." Kafasını güçlü bir şekilde salladı.

"Yangın nasıl başladı anne?"

"Felç hafızamı götürdü."

"Anne, sen yangında felç falan geçirmedin. Ellerini yaktın." Ayağa kalktım, gazlı bez ve bantları kaldırdım, merhemi ilaçların olduğu kutuya geri koydum.

"O oradaydı," dedi annem arkam ona dönükken, sesindeki ciddiyet beni şaşırtmıştı.

"Kim?" Geri dönüp ona baktım. Cevap vermedi. "Yanında kimse yoktu anne. Raven ve Opal evde değillerdi. Gabriel seni

kurtardı. Hatırlıyor musun?" *Üstelik onu ısırdın. Derisini dişlerinle deldin.*

Annem önce bana, sonra da yeni bandajlanmış ellerine baktı. Gülümsedi.

"O buradaydı. O senin kim olduğunu biliyor."

• • •

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu annem arabaya doğru yürürken.

"Kasabaya, yumurta almaya."

Bu cevaptan yeterince memnun olmuş gibi görünüyordu, kiralık mavi arabamın yolcu tarafına geçip oturdu.

"Emniyet kemeri, anne," dedim. Kemeri bağlamak için hiçbir harekette bulunmadı. Ona doğru eğildim, kemeri buldum ve yuvasına taktım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu tekrar. Cevabımı yeniledim.

"Griswold'larda yumurta var," dedi. "Tembel Geyik onların pek iyi olmadıklarını söylüyor, çünkü bazen üstlerinde kan lekeleri oluyormuş. Ama bu sadece doğurgan olduklarının göstergesiymiş."

Kasabaya giderken, Griswold'ların eski yerlerinin önünden geçtik. İleride, üzerinde Kanal Üç yazan bir haber aracı ve iki tane yeşil eyalet polis arabası görünce yavaşladım. Evin arkasında, arazinin arka tarafında, ormanın kenarında daha çok araba ve beyaz bir kamyonet vardı. Annem dümdüz bir şekilde önüne baktı, yüzünde olup biten kargaşanın farkında olmadığını belli eden çarpık bir gülümseme vardı.

Bullrush Tepesi yolunun Railroad Sokağı'yla kesiştiği köşede durdum. Ben okula gitmek için buradan ayrılmadan hemen önce bir dur işareti koymuşlardı.

Griswold'ların evinin ön tarafını inceledim, çoktan terk edilmişti ve kendime Del'in burada tam otuz bir yıl önce öldürüldüğünü hatırlattım, sanki dünmüş gibi geliyordu oysa.

İyi de burada neler oluyordu?

Hiçbir zaman ölümden sonra yaşama inanan biri olmamıştım, ama eğer kendime özel bir cehennem inşa etmem gerekseydi herhalde böyle görünürdü: en kötü anlarımı sürekli, tekrar tekrar yaşamak ve sonucu asla değiştirememek.

"Griswold'larda yumurta var," diye hatırlattı annem hevesle.

Evin kendisi bir tarafa doğru eğilmişti ve beyaz boyadan geriye kalanların tamamı dökülüp kaybolmuştu. Ön kapının yerini, üzerinde GİRİLMEZ yazan bir kontrplak parçası almıştı. Ön bahçedeki üç ayaklı stant tıpkı arkasındaki ambar gibi yıkılmıştı. Posta kutuları devrilmişti, belki kar makinesi yüzünden, belki de Louisville Slugger marka sopalarıyla posta kutusu beyzbolu oynayan çocuklar yüzünden. Mahvolmuş kutunun yanında, üzerinde silik kırmızı harflerle YUMURTALAR SAMAN DOMUZLAR PATATEZLER yazan eski tabela hâlâ paslı zincirinde sallanıyordu.

Bir eyalet polisi evin yan tarafına gelip arabamızın üzerinden dur tabelasına baktı. Arkamı döndüm, gözlerim ilerideki yolda sola doğru sinyal verdim ve gaza biraz fazla ve sert bastım. Biz Railroad Sokağı'ndan şehir merkezine doğru gitmeye başlarken tekerleklerden bir bağırtı koptu. Stevie, Joe ve onların GTO'suna bir saygı duruşu.

Haskie'nin büyük marketinin tam önünde bir park yeri buldum. Marketin yan tarafında, L&S Demiryolu'nun Wells nehri ve Barre arası vagonla kereste ve yolcu taşıdığı günlerden kalma eski New Canaan deposu vardı. Eski istasyon şimdi bir antika mağazası olmuştu ve önünde el yazısıyla düzgün bir şekilde *Sezon sebebiyle kapalıyız – İlkbaharda görüşmek üzere!* yazıyordu. Küçüklüğümden beri burası hep Miller ailesine ait

olmuştu. Onlar hayatlarını yazın tatilcilerden, sonbahardaysa doğa tatili düşkünlerinden kazanırlardı.

Annemin emniyet kemerini açtım ve onu aynı zamanda New Canaan posta ofisi olarak da hizmet veren büyük markete götürdüm. Oranın sahibi olan iri Jim Haskaway, aynı zamanda postane müdürü ve gönüllü yangın departmanının da şefiydi. Burası eski tarzda, her şeyin satıldığı bir marketti, birkaç raf yiyecek içecek, bir kasa silah ve cephane, iyi kalite hırdavat ve kamp malzemeleri ve tabii ki, olmazsa olmaz akçaağaç şurupları ve *HERKES SEVERMONT* anahtarlıkları. Geniş tahta zemin gıcırdadı, köşede bir kömür ocağı yanıyordu ve Jim'in yangın ve polis telsizinden son yaşanan felaketlerle ilgili gelen haberler cızırtılı bir şekilde duyuluyordu.

"Niye buradayız?" diye sordu annem. Etrafına şüpheyle bakıyordu.

"Yumurta almak için anne, hatırlasana."

"Griswold'larda yumurta var. Tembel Geyik onların pek iyi olmadıklarını söylüyor, çünkü bazen üstlerinde kan... Aa, bak! Bu Jim Haskaway!" Annem bunu memnuniyet ve sürprizle dolu bir ses tonuyla söylemişti, sanki ona yolun aşağısındaki, sahibi olduğu ve otuz yıldır işlettiği markette değil de San Diego hayvanat bahçesinde rastlamışız gibi.

"Günaydın, Jean! Bugün nasılız bakalım? Ve Bayan Kate, geri dönmüşsünüz, ha? Büyüdükçe annesi gibi güzelleşti." Jim bize göz kırptı. Tezgâha dirseklerini dayamış şekilde ayakta duruyordu. İçeride onunla kısık sesle konuşan iki adam daha vardı. Hepsi de ekoseli gömlekler giyinmişlerdi. Ben annemi soğutucunun oraya doğru götürürken kendi aralarında konuşmaya devam ettiler.

"Cesedin aynı diğer kızınki gibi olduğunu söylüyorlar. Aynı kesikler. Çıplak," diye belirtti adamlardan biri.

"Köpekler bütün sabah ormanı gezdiler," dedi diğeri. "Adli tıp arabasını da getirmişler. FBI'ın da şimdi geldiğini duydum."

"Polisler sabah ilk iş Nicky'yi almışlar," dedi Jim.

"Uzun süre tutmazlar," diye cevapladı kısa, şişman olan. "Mekân kapanana kadar Flo'nun yerinde içiyordu. Eyalet dışından avlanmaya gelen bir adamla kavgaya tutuştu. Tabii canım, Flo'nun yerindeki herkes Nicky'nin orada olduğunu kesin hatırlar. O kızı inciten o değildi."

Soğutucudan bir düzine yumurta aldım, sonra da kendime büyük bir fincan kahve hazırladım, kulak kabarttığımı çok belli etmemeye çalışıyordum. Demek Nicky hâlâ kasabadaydı ve Flo'nun yerinde kavga çıkarıyordu. Eski kanunsuz Katil Billy. Gülümsememe engel olamadım.

Annem uysal bir şekilde beni takip ediyor, sessizce mırıldanıyordu. Tezgâhtan bugünün gazetesini aldım ve manşeti gördüm: *New Canaan'da cinayet.* Omuzlarına kadar uzun, sarı saçları olan güzel bir kızın okul fotoğrafını koymuşlardı, yüzünde orada burada çiller ve iki ön dişinin arasında ufak bir boşluk vardı. Jim bana dönerken gazeteyi gösterip başıyla onayladı.

"Aynı ağaçlık alanda olmuş. Annenin küçük kulübesinin hemen arkasında. Çocuklar oranın lanetli olduğunu söylüyorlar. Bana kalırsa orası etrafta gezintiye çıkılacak bir yer değil. Şimdi de bu oldu. Zavallı çocuk. Sadece on dört yaşında. Diğerlerinin yanından ayrılalı on beş dakika bile olmamış. Hiçbir şey duymamışlar. Siz dün gece garip sesler duymadınız, değil mi?" Diğer iki adam beni inceliyor, vereceğim tepkiyi merak ediyorlardı. Ekoseler içindeki Sherlock Holmes ve Dr. Watson.

Kafamı salladım, tuhaf bir şekilde kendimi yalan söylemek üzereymişim gibi hissediyordum. Annemin kirli geceliğini ve çoraplarını düşündüm, ne zaman dışarı çıkmış, nerelere gitmiş, neler görmüş olabileceğini merak ettim. Tabii ki

hiçbir şey. Büyük ihtimalle sadece bahçede gezinmişti. New Hope'un geçmişinin hayaleti.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey duymadık. Sadece buraya gelirken yolda polis arabalarını fark ettik. Şimdi oraya haber kanalı araçları da gelmiş. Kanal üç."

"Opal çok kötü durumda olmalı," diye devam etti Jim.

"Opal mi? Raven'ın kızı mı?" dedim.

Jim bana acıyarak baktı. Hangi Opal'den bahsettiğini *sanıyordum ki*?

"Tanrım, Kate, o da ormanlıktaydı. Öldürülen en iyi arkadaşıydı."

"İsa aşkına," dedim titreyerek.

"Kahrolası zavallı şey," dedi Jim. "Dediklerine göre aynı yıllar önce o Griswold kızının öldürüldüğü gibi öldürülmüş. Sen bütün o kargaşayı hatırlarsın tabii. O kızla aynı okula gidiyordunuz, değil mi?"

Başımı sallayarak onayladım, sanki suçlanıyormuşum gibi hissetmiştim. "Aynı sınıftaydık, ama tam olarak arkadaş sayılmazdık. Onu çok az tanıyordum." Eski yalan dudaklarımdan kolayca dökülmüştü, en son söyleyişimin üzerinden uzun yıllar geçmiş olsa da.

"Evet," diye devam etti Jim, başıyla onaylayarak, "ne korkunç bir olaydı. Zavallı Nicky Griswold'u nasıl da hemen suçladıklarını hatırlıyorum. Ama sonra New Hope'tan birkaç kişiyi tutuklamışlardı, değil mi? Adı neydi... Şimdi aklıma gelmedi. Her neyse, önemli değil. Yanlış adamı yakalamışlardı. Gerçek katili asla bulamadılar. Asla. Neyse, şimdi bir bakalım, toplam borcunuz üç dolar, seksen dokuz sent," dedi Jim, yazar kasaya dönüp işine bakmaya devam ederken.

Annemi dergilerin olduğu rafa bakarken buldum. *Geyik Avcısı*'nın bir kopyasını eline almış, kapaktaki ölü maral

resmine bakıyordu. Turuncu ceketli bir adam içi boşaltılmış hayvanı sanki yorgun bir dans partneri ile vals yaparcasına kavramıştı.

"Haydi, anne. Eve gidip krep yapalım."

"O kıza ne olmuş?" diye sordu annem ve o zaman annemin deminden beri konuşulanları dinlediğini fark ettim.

"Hiçbir şey," diye ona yalan söyledim. *Sadece benim küçük, komik cehennem anlayışımın tam ortasına düştük, ama hey, ne olacak ki! Daha yapacak çilekli kreplerimiz var. Benim favorim. Sen hatırlarsın.*

Annem dergiyi baş aşağı şekilde rafa geri bıraktı ve tezgâhın orada konuşan adamların yanına doğru yürüdü.

"O kıza ne oldu?" Öğrenmek istiyordu.

"Öldürüldü." Şişman olan adam Jim'in onu durdurmasına fırsat kalmadan cevaplamıştı.

"Zavallı şey," dedi annem ve adam da onu başıyla onayladı.

Kolundan tuttum ve onu marketten dışarıya doğru yönlendirdim.

Opal'in, ne kadarını gördüğünü düşünüyordum. En iyi arkadaşının vahşice öldürülmesinin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum. Bu asla unutmadığınız bir şeydi.

"Onu tanıyordun, değil mi?" diye sordu annem kapıdan çıkarken.

"Kimi?"

"Ölü kızı. Eskiden onunla birlikte otobüs beklerdiniz. Bütün o sabahlar boyunca. O senin arkadaşın değil miydi?"

"Hayır anne. Sadece tanıdığım biriydi. Ve bütün bunlar uzun zaman önceydi."

"Zavallı şey."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Mayıs başları, 1971

Del'le ikimiz, günlerdir benim gerçekten bir çadırda yaşayıp yaşamadığım konusunda tartışıyorduk. Sonunda pes ettim ve onu kendi gözleriyle görmesi için tepeye çıkardım.

"Şimdi sen sadece hippi değil, bir de Kızılderilisin, öyle mi?" diye sordu tartışmamız sürerken.

"Ben Kızılderili değilim."

"Annen Kızılderili?"

"I-ıh"

"Baban?"

"Benim babam yok. Biz çadırda Mark ile birlikte yaşıyoruz. Mark Kızılderili değil, ama Kızılderili bir ismi var. Tembel Geyik."

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey. Hippileri hiç anlamıyorum."

Geçen haftalarda Del'i düzgün bir şekilde bize davet etmeyi aklımdan geçirmiştim. Annem eve birini getirmeme çok memnun olurdu, bu tuhaf, sıska Del Griswold olsa bile. Annem sık sık okulun nasıl gittiğini ve yeni arkadaş edinip edinmediğimi sorardı.

"Tabii ki," diye yalan söylerdim. "Bir sürü arkadaşım var."

"İsimleri neler?"

"Bakalım," derdim, ilham almak için dudaklarımı çiğnerken, "en iyi iki arkadaşım Ellie ve Sam."

"Peki şu tepenin aşağısındaki kız? Griswold'ların küçük kızı?"

"Yok, onunla arkadaş değiliz."

"Neden değilsiniz?"

"O biraz ürkütücü bir tip. Diğer bütün çocuklar ona Patates Kız diyorlar."

Annem kafasını sallayıp, onaylamadığını belirten bir cıkcık sesi çıkarttı.

"Umarım sen de öyle demiyorsundur."

"Hayır. Asla."

Annem gülümseyip saçlarımı karıştırdı. Ben onun iyi kızıydım, popüler çocuklarla, parlak yüzlü çocuklarla arkadaştım ve yabancılarla dalga geçmemem gerektiğini biliyordum.

Yine de, Del'i New Hope'a getirmenin nasıl olacağını merak ediyordum. Onu büyük ambardaki toplu yemeğe oturmuş, Gabriel ona ahşap kâsede mercimek çorbası doldururken hayal etmeye çalıştım. Garip suratlar yapıp, masanın altından beni tekmeler, uykuya dalıp uyandığında kendini Mars'ta bulduğunu sanırdı.

Ama benim onun sırrı olduğum kadar Del de benim sırrımdı ve onu asla evime davet etmedim. Onun yerine, çadıra uzaktan bakmaya karar verdik, kendi yaşadığım eve uzaktan, röntgenci gibi bakmıştım.

✿ ✿ ✿

Eski kulübeye giden yol ağzını geçmiş, on dakikadır ağaçların arasından yürüyorduk. Nicky'nin orada olup olmadığını,

sigara içip dergilere bakıp bakmadığını merak ettim ve Griswold'lara geri dönerken yolda onunla karşılaşmayı umdum.

Tam o sırada Del şöyle dedi.

"Senden hoşlanan birini biliyorum."

Onun aklımı okuduğuna dair garip bir hisse kapılmıştım, -ama belki de sadece beni yerdeki karışık izlere bakarken yakalamıştı.

Yanaklarım kızardı.

"Kim?" diye sordum, sanki bilmiyormuşum gibi.

"*Kate ve Nicky, bir ağacın tepesinde Ö-PÜ-ŞÜ-YOR-LAR,*" diye şarkı söylemeye başladı. "Sana fena tutulmuş. Amma da şanslısın! Ama kendini şanslı saymadan önce abimle ilgili bilmen gereken bir iki şey var. Onun bazı sırları var, anlarsın ya. Bazıları kötü şeyler. Hem de baya K-Ö-T-Ü."

"Ne mesela?"

"Mesela, belki sana anlatırım belki de anlatmam. Belki onları kendin bulmalısın. Sadece şunu diyorum, her şey her zaman göründüğü gibi olmaz." Şerif yıldızıyla oynuyordu. Üzerinde pembe, lekeli bir tişört ve dört gündür giydiği fitilli kadife pantolonu vardı. Saçları, biz buluşmadan hemen önce aldığı duş yüzünden hâlâ ıslaktı. Üzerine bebek pudrası serpilmiş ıslak toprak gibi kokuyordu.

"Bilmek istediğimi nereden çıkarıyorsun ki? Senin iri, goril gibi abinle ilgilendiğimi kim söylemiş?"

"Onun yanındayken oldukça ilgili görünüyordun, Çöl Gülü. İkiniz şimdiden kumrular gibi oldunuz. İnsanın kusası geliyor."

Nicky hakkında sık sık düşündüğüm ve onun yanındayken heyecana kapıldığım, garip hissettiğim doğruydu. Ama bunun Del'in fark edebileceği kadar ortada olduğunu öğrenmek beni utandırdı.

"Çöl Gülü gerçekten odanı boyadığın renk mi?" diye sordum, bir an önce konuyu değiştirmek istiyordum.

"Yok ya. Babam izin vermedi ki." Bir anlığına durdu, sanki bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıp yere baktı. Sonra geri döndü. "Thurston'ların hırdavatçısından boya örneğini almıştım aslında! Bir ara sana gösteririm. Baya güzel. Takma adını baya güzel bir renkten seçtim yani."

"Bir ara odanı görmek isterdim." Sık sık odasının nasıl görünüyor olabileceğini düşünüyordum. Hava attığı o müthiş şeylerin hepsine sahip olup olmadığını merak ediyordum: sayvanlı bir yatak, yüzden fazla parça plastik at koleksiyonu, alkol dolu kavanozların içinde duran domuz yavrusu kuyrukları.

"Olmaz. Babam eve arkadaş getiremeyeceğimizi söylüyor. Steve ve Joe bazen kız arkadaşlarını getirebiliyorlar, babam ona bir şey demiyor, ama onlar da zaten yetişkin sayılırlar. Babam ailenin bize yetmesi gerektiğini söylüyor."

Benim evimde işler ne kadar garip olursa olsun –bir direğin etrafına serilmiş bir örtüye ev diyebilirseniz tabii– Del'lerde her şey çok daha tuhaftı. Ben neredeyse hiç kuralı olmayan bir hayat yaşıyordum. Gabriel, yetişkinler ve onların takıntıları olmadan kendi kendini yetiştiren çocukların çok daha iyi bir iş çıkaracağına inanıyordu. Del ise, yemekten sonra tabağını temizlemediğinde dayak yiyordu, biliyordum.

Biz yürürken, Del'e tepedeki hayatımı anlattım, çadırın dışında kamp yapmayı, diğer New Hope üyeleriyle birlikte büyük ambarda yemek yemeyi. Ona Tembel Geyik'in geceleri pilli radyosunu çalıştırıp annemi dansa kaldırmasından bahsettim. Bazen, beni de aralarına alırlardı ve üçümüz çılgın dans hareketleri yapardık; robot, yılan ya da kuşmuşuz gibi. Çadırın etrafında daireler çizer, bir karga ailesi gibi gaklardık.

Tembel Geyik bana babalık yapabilmek için çok uğraşıyordu, ama ben onu ciddiye almıyordum. Her gece üçkâğıtçı

tilki hakkında hikâyeler anlatıyor ve bana Katycik diyordu. Bazen takı yaparken ona yardım ederdim, dallardan, taşlardan, cam ve tel parçalarından kolyeler yapardık. Onunla toplama işlerine giderdim, ceplerimiz güzel taşlarla, bira kutusu kapaklarıyla, eski av fişekleriyle dolu dönerdik.

"Çok aptaaal!" diye tepki verdi Del'e bunları anlattığımda. "Kim çerçöpten yapılmış takıları ister ki?"

Ona Tembel Geyik'in şapkasındaki tüyden bahsettim. Ona tılsım dediğinden.

"Ve ben de kendi babamı deli sanırdım," dedi.

"O benim babam değil. O sadece Mark. İyi biri. Sadece biraz budala."

İşin aslı, Tembel Geyik benim hayatımda sahip olduğum, bir babaya en yakın olan şeydi. Gerçek babamı hiç tanımamıştım ve annemin diğer erkek arkadaşlarının hiçbiri uzun süre yanımızda kalmamıştı. Hayatım boyunca, içten içe hep birinin gelip babamın bıraktığı boşluğu doldurmasını istemiştim ve bu biri gevşek şapkalı, çöplerden kolye yapan ve bir kuş gibi dans eden biri bile olsa sorun değildi.

"Ne diyordu kendine? Sarkık Fare miydi?"

Gülmeye başladım. "Tembel Geyik," dedim. "Haydi ama, artık sessiz olmalıyız, iyice yaklaştık."

Yolun sonunda, ilerideki ağaçların arasından çadırın tepesini görebiliyordum, büyük ambarın dışındaki çamur ocağından çıkan dumanın kokusu da bize kadar geliyordu. Sesler duydum, Del'le ikimiz gizlice yaklaşırken, seslerin kimden geldiğini çözmek için uğraşıyordum.

O zamanlar, artık New Hope'un bütün sakinlerini tanıyordum ve farklı garipliklerine karşın, hepsini seviyordum. Gabriel çok sabırlı, zeki bir adamdı. Karışık bir ödevim olduğunda ya da etik bir ikilem içine düştüğümde bana hep o

yardım ederdi. Karısı Mimi, ondan en az on yaş küçüktü ama kocasına olan sevgisi gün gibi ortadaydı. Hatta neredeyse ona tapıyordu. Gabriel onun hayatıydı ve New Hope için hayal ettiği her şey, otomatik olarak Mimi'nin de ideali oluyordu.

Bryan ve Lizzy, başından beri orada olan diğer kişilerdi. Kırklı yaşlarındaydılar ve el işi fuarlarında sattıkları çömlekler yaparlardı. Keçi ahırının yanındaki küçük bir barakada yaşıyorlardı. Keçiler Lizzy'nin fikriydi. New Hope'un bu yolla süt satarak para kazanabileceğini, peynir yapabileceğini, hatta keçi sütünden sabun bile üretebileceğini düşünmüştü. Keçiler geldikten sonraysa eğer onları sürekli hamile bırakmazsanız –yavrulardan bir şekilde kurtuluyorduk– sütlerinin kuruduğunu fark etmişti. Bu Lizzy'ye zalimce geldi, o yüzden keçilerden pek faydalanmadık, sadece çitlerden atlayıp bahçeye çıktıklarında ya da açık kapıdan dışarı kaçtıklarında bize her seferinde heyecan yaşatmaktan başka bir işlevleri olmadı. Bir keresinde bizim çadırı yiyip, ortasında koca bir delik açmışlardı.

Shawn ve Doe seranın arkasındaki ahşap Kızılderili evinde yaşayan genç bir çiftti. Shawn buraların tamirat işlerine bakardı. Araba ve traktörlerden anlardı. Eğer bir şey bozulduysa, onu düzelten hep o olurdu. Doe vaktinin çoğunu oldukça yaygaracı ve ilgiyi seven bebeği Raven ile geçirirdi.

Zack, Gabriel'in komün doğası ile ilgili sosyalist bir gazetede yazdığı yazıyı okuduğunda Darthmouth Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisiydi. Bir hafta sonu onunla tanışmak için otostop çekerek New Hope'a gelmiş ve bir daha da dönmemişti. Siddhartha'nın ya da Komünist Manifesto'nun hırpalanmış basımlarını okumadığı zamanlarda eski gitarıyla Bob Dylan şarkıları çalardı. Zack, Gabriel'a hayrandı ve onunla gerçekten demokratik bir toplumun nasıl olması gerektiği üzerine sessiz, ama ateşli tartışmalar yaparak saatler harcayabilirdi.

Ağaçlar çelimsiz çam fidanlarına döndüğünde ve zemin düzleştiğinde, açıklıktan Doe ve Mimi'nin seslerini ayırt ettim. Del ve ben patika yolun girişindeki iri bir kayanın arkasında saklanmıştık. Çadır hemen solumuzdaydı, nemli branda bezinin kokusunu alabiliyorduk. Sağ tarafımızda büyük ambar vardı. İki yapının arasında ekmeklerimizi pişirdiğimiz kubbe şeklindeki çamur ocağı duruyordu. Duman ve çamur öbeğinin arkasından, sebze bahçesinin bir ucunu ve annemle yaptığımız korkuluğu seçebiliyorduk.

Doe ve Mimi ocağın önündeki uzun ahşap masada, arkaları bize dönük şekilde ekmek hamuru yoğuruyorlardı. İki kadının da saçları kürek kemiklerini geçecek kadar uzundu: Doe'nunki siyah ve kıvırcıktı, Mimi'ninkiyse kestane rengi ve düzdü. Raven çalışma masasının altındaki gölgede, battaniyelere sarmalanmış şekilde uyuyordu.

"Sana bir çadırda yaşadığımı söylemiştim," diye fısıldadım. Del cevap olarak sadece başını salladı, gözleri kocaman açılmış, etrafındaki her şeyi kaydediyordu. Doe ve Mimi'yi duymak için kafamızı uzattık.

"Sadece diyorum ki, sana bu şekilde davranması doğru değil," dedi Mimi. "Bebeği kendisinin olarak kabul etmiyor bile. Yani, kimi kandırdığını sanıyor ki?"

Tuhaf. Shawn hakkında mı konuşuyorlardı? Çünkü o Raven'a çok düşkündü, Doe'ya da aynı şekilde.

"Biliyor," diye yanıtladı Doe. "Tabii ki biliyor. Sanırım sorun diğer insanların bunu bilmesini istememesi ve bence bunda bir şey yok. Sonuçta, Raven benim. Ve ben babasının kim olduğunu söylersem söyleyeyim, hep benim olacak." Aşağıya doğru eğilip bebeğin alnını okşadı.

"Bana kalırsa bu saygısızca," diye devam etti Mimi. "Bence yalan söylüyor, sadece bunu diyorum. Buradaki herkese, en

çok da ona. Bence bu rezilce bir şey. Bence bazen çok rezil biri olabiliyor. Gabriel de böyle düşünüyor."

"İnsanları yargılamak gerçekten Gabriel'a düşer mi sence? Sonuçta, ilk taşı günahsız olan atsın demişler." Doe, Raven'dan uzaklaşıp ayağa kalktı, kucağında taşıdığı ekmeği fırına sürdü ve ocağın yanında asılı olan büyük, geniş bir kürekle içeriye itip kapağı kapattı. Gerindi, kollarını gökyüzüne doğru uzattı ve önce sola, sonra da sağa doğru esnedi. Sonra yüzünü Mimi'ye döndü, Del ve ben de öyle yaptık.

"Böyle dememeliydim," dedi Doe. "Gabriel'a hakaret etmek istememiştim. Bu biraz alçakça oldu. Kızgın olduğum o değil."

"Yani ona kızgın olduğunu kabul ediyorsun öyle mi?" diye sordu Mimi.

"Hayır. Tam olarak değil. Bazen zor oluyor. Böyle bir sırrı saklamak"

"Saklama o zaman. Söyle. Bence gerçeği herkese söylemelisin."

"Haydi gidelim," diye fısıldadım Del'e, ama cevap vermedi. Ne kadar merak etmiş olsam da, daha fazlasını duymak istemiyordum. New Hope insanların birbirinden sır sakladığı bir yer değildi ve bu bana bir çeşit huzur veriyordu. Toplantılarda herkes her şeyi birbiriyle paylaşırdı, hatta bütün kadınlar ne zaman adet gördüklerini bile birbirlerine söylerlerdi. (Gerçi bundan "ay dönümü" olarak bahsediyorlardı.)

Çömelme pozisyonumu bozup ayağa kalktım ve nazikçe Del'in kolunu çekiştirdim. Yerinden kıpırdamadı.

"Memişlerine bak," diye tısladı. "Ta beline kadar sarkmışlar! Hippiler sutyen diye bir şey olduğunu bilmiyorlar mı?"

"Ben gidiyorum, gelmezsen gelme. Yakalanmak istemiyorum," diye fısıldadım, kendi evimin önündeki araziye sanki izinsiz girmişim gibi garip bir hisse kapılmıştım. Del ise Doe

ve Mimi'ye sanki bir çeşit egzotik sirk hayvanlarıymışlar gibi bakmaya devam etti, tavus kuşları ya da dans eden ayılar. Döndüm ve tepeden aşağıya inen patikada yürümeye başladım, dallara ve kuru yapraklara basarken çok fazla ses çıkarmamaya çalışıyordum. Ayaklarımı kaldırarak ve bastığım yere dikkat ederek ilerledim.

Bir dakika içinde, arkamda ayak sesleri duydum. Del patakûte koşarak geldi ve beni omuzlarımdan yakaladı.

"Böö," diye fısıldadı. "Sanki pantolonuna doldurmuşsun gibi yürüyorsun."

İkimiz de gülmeye başladık. Bir yandan da sesimiz duyulmasın diye koşarak uzaklaşmaya devam ettik. Artık duyulmayacağımızdan emin olduğumuzda Del, New Hope ile ilgili sorular sormaya başladı. Her şeyi bir çırpıda öğrenmek istiyordu.

"Ee, o kız kimin bebeğini doğurmuş? Onlar evli değiller mi? Hippiler evleniyor mu ki? Ve şu Gabriel dedikleri kim? Peki şu rezil dedikleri adam?"

"Doe, bebeği olan kız..."

"Doe, hani şu geyik gibi mi? Kahrolası bir dişi geyik* gibi mi?"

"Sanırım Dorothy ya da Doreen gibi bir şeyin kısaltması," diye açıkladım. "Her neyse, o Shawn diye bir adamla birlikte, ama evli olduklarını sanmıyorum, o da zaten hiç rezil biri değil. Hemen hemen her şeyi tamir edebilir ve bebekle de arası çok iyi."

"Babası o mu?"

"Galiba." İşin gerçeği, artık o kadar da emin değildim. Ama duyduğum her şeyi unutmaya ve kendime yük etmemeye karar verdim. New Hope'ta sırlar olmamalıydı. İkili bir

* "Doe" İngilizcede dişi geyik anlamına gelir. (Ed.)

hayat süren bir tek ben vardım, kimsenin bilmediği bir arkadaşlığı sürdürüyordum.

"Ne demek galiba ya? Kahrolsun, hippiler insanların söylediklerinden daha kötüymüş. Dişi geyik adında, evli olup olmadığı belli olmayan bir adamla birlikte olan ve ondan olup olmadığı belli olmayan bir bebeği olan bir kadın ve Sarkık Fare adında sopa ve taşlardan kolye yapan bir adam. En iyi arkadaşım ciddi ciddi kahrolası bir Kızılderili çadırında yaşıyor ve insanlar bir çamur yığınının içinde ekmek pişiriyorlar. Bu ne biçim iş, Kate? Nasıl bir cehennem orası?" Del'in gözleri merakla açılmıştı ve ben kendimi çok mutlu hissediyordum. İlk defa, ben ona ilginç gelmiştim, o bana değil. Ve benden en iyi arkadaşı olarak bahsetmişti. Birbirimizi tanımamızın üstünden sadece birkaç hafta geçmişti ve ben Patates Kız'ın en iyi arkadaşı olmuştum.

Okul yaklaşık bir ay sonra kapanacaktı ve ben şimdiden arazide, kilerde ve yamuk barakada geçireceğimiz yaz tatilini düşünüyordum. Belki Del midillisine binmeme izin verirdi. Belki ona dövmesini yapan kişiyle tanışırdım. Onu New Hope'la ilgili çılgın hikâyeler anlatarak eğlendirirdim. Onu casusluk yapmaya götürürdüm. Belki ona büyük ambarın önündeki bankta Doe'nun Raven'ı emzirmesini gösterirdim. Tembel Geyik'in takılarından getirir, Zack'in dünyanın sonuyla ilgili şarkılarından söylerdim. O da bana Çöl Gülü der ve dumandan halkalar yapmayı öğretirdi. Nicky'nin hava tüfeğiyle harika nişan almayı ve plastik saplı bıçağı duvardaki hedefin ortasına fırlatmayı öğrenirdim. Ve belki, sadece belki, Nicky benden kız arkadaşı olmamı ister ve bana büyük sırrını söylerdi. Ben bunu bir kez duyunca, aslında o kadar kötü olmadığını fark ederdim. Bu beni daha çok onun gibi yapardı.

"Domuzlara kadar yarışalım," diye bağırdı Del, beni daldığım hayallerden çekip çıkararak. Koşmaya başlamıştı bile. "Sıkıysa beni yakala!"

Ve koşmaya başladım, ama her zamanki gibi, o benden önce varmıştı. Onu asla yakalayamadım.

ALTINCI BÖLÜM

10-13 Kasım 2002

Magpie, dönüşümün üçüncü gününde ortadan kayboldu. Kedi annemin hayatındaki sabit şeylerden biri olmuştu. Onun adını asla unutmazdı ve varlığının üzerinde hep yatıştırıcı bir etkisi olmuştu, en kötü zamanlarında bile.

Evin her yerine baktık, sonra da New Hope'ta gezinip yalvarırcasına ismiyle çağırdık. Gabriel de bize katıldı ve büyük ambarı aradık, üstü toz ve örümcek ağı kaplı eski eşyaları bile çektik.

"Opal nasıl?" diye sordum ona.

"İçine atıyor sanırım. Raven'ın dediğine göre pek uyuyamıyormuş. Kâbuslar. Bir pedagogdan randevu aldı."

Başımla onayladım. "Yapılacak en iyi şey bu gibi görünüyor. Oldukça büyük bir şok yaşadı."

"Belki onunla sen konuşmalısın," dedi Gabriel. "Sen de şu Griswold kızıyla aynı olayı yaşamıştın, değil mi?"

Kafamı salladım. "Aynı şey değildi. Biz o kadar yakın değildik."

Bana, sanki yalan söylediğimi biliyormuş gibi baktı. Bizim eski, iyi Gabriel hâlâ insanların ruhunun içine bakma yeteneğine sahipti.

●●●

Gabriel'a söylemediğim şey ise, cinayetin ertesi sabahında zaten Opal'le konuşmaya çalıştığımdı. Annemle kreplerimizi yedikten sonra büyük ambarın oraya gidip, cinayetin bütün kanlı detaylarını Raven'dan öğrendim. Opal de sersem halde odasından çıkıp bize katıldı.

"Uyuman gerek tatlım," dedi Raven.

"Uyuyamıyorum," dedi Opal. Sonra bana döndü ve duraksamaksızın sordu. "Sen Patates Kız'a inanıyor musun?"

Raven iç geçirdi. Annem yumuşak bir şekilde kıkırdadı.

"Ben hayaletlere inanmıyorum," dedim ona. "Del Griswold da tıpkı senin ve benim gibi etten kemikten bir kızdı."

"O zaman, insanların geri gelebileceğine inanmıyor musun? Öldükten sonra yani."

"Hayır, inanmıyorum."

"Peki, sana onu gördüğümü söyleseydim?" Opal'in çaresizliği gözlerinden okunuyordu.

"Tatlım, bu konuyu konuştuğumuzu sanıyordum," dedi Raven.

Opal onu duymazdan geldi ve bir cevap bekleyerek yüzüme bakmaya devam etti.

"Bana onu gördüğünü söyleseydin, seni ciddiye alırdım," dedim, olabildiğince dikkatli cevap vermeye çalışarak.

Opal başıyla onayladı, sonra masadan kalkıp bir zombi gibi ayaklarını sürüyerek odasına geri gitti.

"Hayaletin arkadaşını öldürdüğünü düşünüyor," diye fısıldadı Raven, kahve kupasını sıkı tutmaya çalışan elleri titriyordu. "Dün gece, Patates Kız'ın kendisinin peşinde olduğuna inandığını bile söyledi. Öldürmek istediğinin Tori değil, *kendisi* olduğunu."

Anlayışlı bir şekilde kafamı salladım.

"Kaybı büyük, Kate. Öncelikle, her şeyini yangında kaybetti. Bütün kitaplarını ve uçak modellerini. Şimdi de bu. Bence... Eğer bu hayalet fantezileri konusunda bir şey yapmazsan ve onu yüreklendirmezsen sevinirim." Raven bana soğuk bir şekilde baktı. "Tamam mı?"

Tekrar kafamı salladım, kendimi aptal gibi hissetmiştim. "Tabii ki," dedim.

Annem bir anda kahkahalara boğuldu, bu Raven'ı şaşırtmış ve kahvesini dökmesine neden olmuştu. "Kahretsin! Kahretsin!" diye tıslayarak masadan kalktı ve boş kupasını lavaboya bıraktı. Bize arkasını dönmüş ağlıyor, ama belli etmemeye çalışıyordu.

❁ ❁ ❁

Gabriel, annem ve ben çamur ocağını, acıklı bir çamur ve tuğla yığınını geçtik ve yanmış çadırdan geriye kalanların oraya doğru, bir yandan çaresiz bir koro halinde, "Magpie!" diye seslenerek ilerledik. Soğuk, siyah kömürleri tekmeledim ve o an fark ettim ki, annemin oradan dışarı çıkabilmiş olması bile başlı başına bir mucizeydi. Kendimi yine yangının nasıl çıkmış olabileceği üzerine düşünürken buldum; acaba annem sadece lambayı mı yakmaya çalışıyordu, yoksa bundan daha sinsi bir durum mu vardı? Belki de brandayı bilerek ateşe vermişti.

Yanmış çadırı görmesiyle birlikte, annem gözyaşlarına boğuldu.

"MAGPIE!" Dizlerinin üstüne çöküp ağladı. Sanki enkazda kedisinin küçük kemiklerini bulmuş gibiydi. Gabriel annemi ambara geri götürdü ve ben aramaya devam ederken ona çay hazırladı.

Bahçe boyunca fazla uzamış kalın, kuru otların –deve dikeni, ayrık otu, dulavrat otu– arasından ilerledim. Bahçelerin kuzey köşesini böğürtlen çalıları sarmıştı: ahududu ve böğürtlen sopaları, bahçe ile eskiden keçi, tavuk ve koyunların evi olan küçük otlak ve ahırın arasında geçilmez bir duvar oluşturmuştu. Arka tarafta Bryan ve Lizzy'nin, benim üniversiteye gitmek için ayrılmamdan kısa bir süre sonra Hawaii'ye gidip kendi komünlerini kurmadan önceki yuvaları olan barakayı gördüm. Çatı oldukça derin bir şekilde ortadan çökmüş, paslı metal baca çukurun köşesine kırk beş derecelik bir açı oluşturacak şekilde yamulmuştu. Büyük Kötü Kurt'un kurbanlarından biri.

Bahçelerin batı tarafında, düzleşmiş bir yığın halindeki sera vardı. *Üfleyip püflerim ve seranızı yıkarım.* Dizlerimin üstüne çöküp yıkıntının altını görmeye çalışarak kediye seslendim. Daha iyi görebilmek için parçalanmış bir tahta parçasını alayım derken paslı bir çiviyle gömleğimin kolunu yırttım. Daha dikkatli bir araştırma, kolumu kanattığımı da gösteriyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım en son ne zaman tetanos aşısı olduğumu hatırlamaya çalışarak. "Bana kırk dolar borçlusun, Magpie. Hele bir de tetanos olursam..."

Ayağa kalktım. Sera kalıntılarının arkasında Doe ve Shawn'un yaşadıkları sekiz köşeli ahşap kulübe vardı. Oldukça iyi durumda görünüyordu, Raven'ın neden çocukluğunun geçtiği ve annesinin ellerinden çıkan bu evde değil de, çadırda yaşamayı tercih ettiğini merak ettim. Sanırım hepimiz bir şekilde bağımsız olmanın yollarını arıyoruz.

Hiçbir yerde Magpie'dan iz yoktu. Büyük ambara geri dönerken, ağaçlığa ve oradan da Griswold'lara inen patika yolu gördüm. Birisi bu tarafa doğru geliyordu. Gözlerimi kırptım, gördüğüme inanamamıştım. Bu bir kız çocuğuydu. Elinde uzun bir sopa taşıyan ve onunla kuru otları eşeleyen bir kız.

İleri doğru eğilmiş, dikkatle yere bakıyor, ölü çimleri bir o yana bir bu yana ittiriyordu. Sıska, dağınık saçlıydı ve üstü başı kir içindeydi. Bir anlığına, sadece bir anlığına nefesimi tuttum ve *Olamaz*, diye düşündüm.

Ve hayır, değildi de. Kafasını kaldırdığında, onun sadece Opal olduğunu gördüm. Selam vermek için yanına doğru gittiğimde suçlulukla elindeki sopayı attı.

"Bir şey mi kaybettin?" diye sordum.

Telaşlı görünüyordu. Arkadaşı yeni öldürülmüşken bu şekilde ormanda gezinmesinin iyi bir fikir olup olmadığını düşündüm.

"Sadece Magpie'ı arıyordum," dedi.

Kayıp bir kediyi aramak için garip bir yöntem, bir hamster olsa, tamam, ama bunu ona söylemedim.

"İz yok, değil mi?" diye sordum.

"Kimden?"

"Magpie. Kediyi diyorum."

"Hayır. İz yok."

"Pekâlâ o zaman, Haydi büyük ambara geri dönüp birer çay içelim. Gabriel'in demlemiş olması lazım." Hafifçe koluna dokunup onu ambarın güvenli ortamına döndürmeye çalıştım, ama yerinden kımıldamadı.

"Hey," dedim. "Uçak eline ulaştı mı? Doğru olanı mı almışım?"

Bir önceki gün Barre'deki hobi dükkânına gidip ona yangında kaybettiği uçağın yerine yeni bir Curtiss Jenny çift kanatlı modeli almıştım. Biraz üzerinde çalışırsa, bunun onda terapi etkisi yaratacağını düşünmüştüm. Dükkân sahibi, ellerinde kanatta yürüyebilecek boyutlarda minik bir kadın figürü olup olmadığını sorduğumda bana çok tuhaf bir bakış atmıştı, ama sonra o boyutlardaki insan figürlerinden oluşan

bir koleksiyon çıkarmıştı ve ben de aralarından yürür şekilde duran kot pantolonlu bir tanesini seçmiştim.

"Tanrım, evet, özür dilerim," dedi Opal. "*Çok* teşekkürler. Kanat yürüyücüsüne bayıldım. Hepsi harika. Dün gece yapmaya başladım bile."

"Boyayı ve yapıştırıcıyı dükkândaki adam seçti."

"Harikalar. Gerçekten. Daha öncekinden bile güzel olacak. Bunu yapman çok tatlıydı. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Benim için bir zevkti."

"Kate, sana bir şey sorabilir miyim?"

Eyvah, diye düşündüm, sorunun model uçakla ilgili bir şey olmayacağı belliydi. *Yine başlıyoruz.*

"Elbette."

"Sen Del Griswold'u tanıyordun, değil mi?"

"Biraz."

"O, annemi tanıyor muydu?"

"Del öldüğünde annen daha bebekti," diye yanıtladım.

Bunu biraz düşündü, sonra da, "Sence Del neden bana zarar vermek istiyor olabilir?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "Sana zarar vermek istediğini nereden çıkarıyorsun?"

"Eğer sana bir sır verirsem, kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?"

Bu konuşmanın nereye gittiğini galiba biliyordum. Belki de onu durdurmalıydım. Sonuçta Raven benden bu Patates Kız saçmalığı konusunda onu yüreklendirmememi özellikle rica etmişti. Opal kırılgandı, belki de yaralı, ben de işleri daha kötü hale getirmek istemiyordum. Ama güvenebileceği birine ihtiyacı vardı, hikâyesini anlatmasına izin verecek birine. Bana geliyordu, çünkü Del'i tanıyordum. Ayrıca kim bilir belki de

iki yıl önce yaralandığında onunla ilgilendiğim için kendini bana yakın hissediyordu. Çığlık attığında ona doğru koştuğumu hatırlıyorum, yerdeki yatak yığınının yanında, acılar içinde kıvranırken ne kadar da küçük ve korkmuş görünüyordu. *Orada biri var,* diye inlemişti. Ve kafamı kaldırıp baktığımda, ben de birini görür gibi olmamış mıydım? Bir gölgenin ucu, açık kapıdan çatıya doğru çıkmamış mıydı? Yerde ona sarılırken, ikimizin de kalbi güm güm atmıyor muydu?

Opal'in sırlarını benimle paylaşmak için nasıl bir sebebi olursa olsun, onu geri çeviremezdim.

Del ile ilk buluşmamızı hatırladım.

Tamam, eğer sana sırrımı göstereceksem, onu kimseye söyleme-yeceğine söz vermen gerekiyor. Yemin etmelisin.

"Söz veriyorum," dedim.

Opal gözlerini kısarak bana baktı. O an, onun ilk tanıştığımız zamanki Del ile aynı yaşta olduğunu fark ettim. Del'e biraz benziyordu da. Hatta birazdan da fazla. Yoksa bütün bunları ben mi hayal ediyordum?

Tanrım, diye düşündüm, *ne olur bana bir dövmen olduğunu söyleme.*

"Patates Kız o akşamüstü benim için geldi. Tori ve diğerleriyle ormanda buluşmadan önce."

"Senin için mi geldi?"

"Evet, odamdaydım ve onu gördüm. Orada öylece durmuş, bana bakıyordu. Sonra bir şey söylemek için ağzını açtı, ama sesi çıkmadı. Sadece soğuk, nemli bir hava. Sanki bir mağaradan esen rüzgâr gibi."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece başımı salladım ve ona inanmıyormuş gibi görünmemeye çalıştım.

"Bu onu ilk görüşüm değildi. Baya oldu gerçi, neredeyse iki yıl. Küçükken onu hep görüyordum. Bazen, sadece göz

ucuyla yakalar, görüp görmediğimden emin olamazdım. Ama arada sırada, bisiklete binerken ya da ormanda gezinirken orada olurdu; açıklığın tam ortasında, yüzünde ürkütücü bir gülümsemeyle beni seyrederdi. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi.

Büyüdükçe artık onu daha az görmeye başladım. Çatıdaki o güne kadar artık tamamen ortadan kaybolduğunu düşünmüştüm. Hatırlasana? Hani kolumu kırdığımda? Sen de bana yardım etmiştin ya?"

"Hatırlıyorum," dedim. *Daha az önce ben de onu düşünüyordum,* diye geçirdim içimden.

Opal, yıllar önce Del ile arkasına saklandığımız büyük taşa yaslandı. Ekmek ocağından geriye kalanlara doğru baktı, ama bir şey görüp görmediğini bilmiyordum.

"O gün var ya? Tam atlayışımı yapmak üzereydim, köşedeydim yani, ileri doğru uzandım, hazırdım. Ve derken onu gördüm; oradaydı, sadece birkaç metre uzağımda ve tamamen *gerçekti,* anlıyor musun? Bir hayalet gibi görünmüyordu, gerçek bir kız gibiydi. İki elini de uzatarak bana doğru hızla geldi ve ben çok korktum. Dengemi kaybettim. İniş yataklarını ıskaladım. " Kederli bir şekilde kafasını salladı, hâlâ başarısız gösterisi yüzünden kızgındı. O çok sevdiği kanat yürüyücüsü kadınlardan biri aynı hatayı yapmış olsa, sonuçları kırık bir koldan çok daha fazlası olurdu.

"Olay şu, Kate: Sanırım Del beni yakalamaya çalışıyor. Peşinde olduğunun Tori değil de ben olduğuna oldukça eminim. Ama anlamadığım bunun *neden* olduğu. Bu kısımla ilgili bana yardım edebileceğini umuyorum. Belki bana biraz onu anlatırsan benimle derdinin ne olduğunu çözebilirim."

"Hedefin kendin olduğunu neden düşünüyorsun?" diye sordum, sesimin olabildiğince yargılamayan bir tonda çıkması için çaba sarf ediyordum.

"Kimseye söylemeyeceğine söz vermen gereken kısım burası, tamam mı? Ceket yüzünden. Tori *benim* ceketimi giyiyordu. Onu annemden ödünç almıştım. Ama bunu kimse bilmiyor, polis ya da herhangi biri."

"Nasıl bilmiyorlar ki?"

"Çünkü... O öldürüldükten sonra ceketi geri aldım. Başım derde girsin istememiştim." Gözlerini devirdi. "Biliyorum, çok saçma, değil mi? Bir *ceket* için endişelenmek. Demek istediğim, onu her zaman giyerim, üstünde püsküllleri falan var ve oldukça göze çarpar..." Sesi gitgide histeriye boğuluyordu. "Ve Tori'yle ikimiz de *sarışınız*..." Elimi kolunun üstüne koydum ve sustu. Ağlayacağını düşünmüştüm, ama ağlamadı.

"Ve ceket için geri dönerken ormanda bir şey gördüm."

"Ne?"

"Patates Kız'ı. Bir ağacın arkasına saklanmış, bakıyordu. Üstünde uzun beyaz bir elbise vardı ve sanki havada süzülüyor gibiydi."

"Opal, beni dinle. Tori'nin başına gelen çok korkunç, sıra dışı bir şeydi. Tabii ki bunu anlamaya, hatta belki de kendini suçlamaya çalışıyorsun. Bu normal. Hatta bu davranışın bir ismi bile var: hayatta kalmanın suçluluğu. Ama Tori'ye olanların seninle hiçbir ilgisi olmadığını anlamalısın. Del ile de öyle."

Opal tekrar ağzını açtığında, fısıldıyordu.

"Sana inanmıyorum. Ben ne gördüğümü biliyorum."

Derin bir şekilde iç çektim. Psikolojiye giriş dersiyle buraya kadarmış.

"Diyelim ki Del gerçekten geri dönebiliyor, *ki dönemez*, ama bunu bir anlığına unutalım. Del Griswold'un seni incitmek için hiçbir sebebi yok. Eminim ki sana gelene kadar peşine düşeceği bir sürü başka insan vardır."

"Kimin gibi?"

"Benim gibi. Beraber okula gittiği herkes gibi."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü ona pek iyi davranmamıştık."

Yumuşatarak söyleyecek olursam.

"Hey, kanadığının farkında mısın?" diye sordu Opal ve kolumdaki kesiğin açıldığını ve yırtık gömlek kolunu kana buladığını gördüm.

• • •

Büyük ambarın oraya geri döndük, Opal beni Del ile ilgili sorularıyla sıkıştırırken, ben de banyo lavabosunda kolumu yıkadım. Opal'in yüzü kızarmıştı, ağzımdan çıkan en ufak bilgi kırıntısı bile onu inanılmaz heyecanlandırıyordu. İçeriye girdiğinde daha az Del gibi görünüyordu, rengi yerine gelmişti ve bu büyük bir rahatlamaydı. Acaba hayaletler gören ben miyim diye düşünmeye başladım.

"Nasıl biriydi?" diye sordu.

"İnatçı. Sert. Pek bir şeyden korkmazdı."

"Kötü müydü?"

"Sanırım olabiliyordu. Ama genellikle diğer insanlar ona karşı kötüydüler."

"Neden?"

"Farklı olduğu için, galiba. Sizin sınıfta da herkesin dalga geçtiği bir çocuk yok mu?"

"Tabii ki, Johnny Lopez. Onda göz tembelliği var ve gömlek yerine pijama üstü giyiyor."

"Tamam işte, Del de bizim Johnny Lopez'imizdi."

Raven kapı eşiğinde belirdi, konuştuklarımızı duyacak kadar uzun süredir orada olduğunu belli edecek şekilde kaşlarını çatmıştı. "İçeriden sesinizi duydum gibi gelmişti. Magpie'dan haber var mı?"

"Hayır," diye cevapladım. "Seranın orada onu ararken kendimi yaraladım. Opal de bana ilkyardım yapıyordu."

Opal, kesiğin üstüne birkaç yara bandı yapıştırırken bana yardım etti.

"Hey, bu işte benden daha iyisin, üstelik ben hayatımı bununla kazanıyorum," dedim ona. "Acaba bir dublör olmaktan vazgeçip tıp işine mi girsen?"

Güldü. "Hayatta olmaz!"

"Kemikleri yerine oturtmak kırmaktan daha az acıtıyor ama," dedim.

"İnsanlara bütün gün *yara bandı* yapıştırıp sıkıntıdan patlayacağıma vücudumdaki bütün kemikleri kırmayı tercih ederim!"

"Sanırım annen eve gitmeye hazır," dedi Raven ve demek istediğini anlayıp annemi nazikçe, kedinin döneceğine söz vererek eve geri götürdüm. *Onlar böyledir, bohçalarını alıp dünyayı görmeye ve egzotik fareleri avlamaya giderler. Doğalarında var bu,* diye açıkladım. Yol boyunca, annemin tepkisi yastan şüpheye, sonra da öfkeye dönüştü.

"Kediden kurtuldun!" dedi hıçkırarak.

"Ondan kurtulduğum falan yok, anne. Kendisi gitti. Eminim gayet iyidir. Hazır olduğunda eve döner zaten."

"Neden kediden kurtuldun? Önce ondan kurtuldun, sonra da benden kurtulacaksın, değil mi? Bir yere gitmiyorum ben." Ağlarken vücudu titriyordu, kırışık yüzü gözyaşları ve sümüğe bulanmıştı.

İşte, söylemişti. Gitmek istemiyordu. Bir önceki gece ona bakımevi konusunu açmıştım ama tepkisiz kalmış ve sanki söylediklerimi duymuyor gibi yapmıştı. Şimdi burada ertelediği cevabı veriyordu. Eğer her konuşmamız yirmi dört saatte tamamlanacaksa işimiz var demekti.

Elimi omzuna koymak için hareket ettim, ama sanki onu yakmışım gibi geriye çekildi. Sanki parmak uçlarından ateş çıkaran benmişim gibi.

"Kediden kurtulmadım anne, yemin ederim. Büyük ihtimalle polisler buradayken kaçtı. Korkmuş olacak, hepsi bu. Yakında döner."

"Polis niye buradaydı?"

"Geri döndüğüm gece olanlarla ilgili bir şey duyup duymadığımızı sormak için."

"Ne duymuş olacaktık ki?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey duymadık."

Ve sen de o gece ormana gitmedin. Ben seni ertesi sabah elinde bir bıçakla mutfak masasının başında otururken bulmadım.

"Neden soruyorlardı?"

"Çünkü ormanda bir kızı incitmişler."

"Biliyorum. O öldü. Zavallı Griswold'lar. Sen onunla otobüse binerdin."

"Evet anne, onunla otobüse binerdim."

"Ama o senin arkadaşın değildi."

"Hayır, o benim arkadaşım değildi."

"Benim kediciğim nerede? Magpie! Ah, Magpie!"

• • •

İşin gerçeği, polis birden fazla kez gelmişti ve her seferinde soruları daha suçlayıcı bir tona bürünmüştü. Cinayetin ertesi günü annemin, benim daha sonra da Opal, Raven ve Gabriel'in ifadelerini almaya gelmişlerdi. Ertesi gün ise benimle yalnız konuşmak istemiş, bunca yıldan sonra, Del ile olan ilişkim hakkında sorular sormuşlardı.

"Tanrım," dedim. "Bu otuz yıldan bile önceydi. Sizin yeni cinayetle meşgul olmanız gerekmiyor mu? Bu dediğiniz fi tarihinde olmuş bir şey."

Dedektifler bana duygusuz bir şekilde baktılar.

"Delores Griswold ile arkadaş mıydınız, Bayan Cypher?" diye sordu biri.

"Onu çok az tanıyordum," dedim onlara. "O beraber otobüse bindiğim bir çocuktu. Sanırım birkaç kez onunla oyun oynamaya çalıştım, ama o fazlasıyla tuhaftı."

"Nasıl tuhaftı, Bayan Cypher?" diye sordu dedektiflerden biri.

"Yalan söylerdi," dedim ona. "O sürekli yalan söylerdi."

Ah, ironi.

• • •

Hemşirelik okulundayken, Olympia, Washington'ın dışındaki bir devlet psikiyatri hastanesinde geceleri yardımcı olarak çalışıyordum. Kocam Jamie ihtisasını bitiriyordu. Onun okulu bittiğinde, benim tekrar tam zamanlı çalışmama karar vermiştik. Esas planım doktor olmaktı, belki bir çocuk doktoru, ama hemşirelik daha az vaktimi alırdı ve ekonomik olarak da bizi daha az zorlardı. Ve ailede bir tane doktor olması yeterliydi, hem sonuçta kardiyologlar çocuk doktorlarından daha fazla kazanıyorlardı... O yüzden böyle bir karar aldık.

Daha doğrusu o aldı ve ben öyle sırılsıklam âşıktım ki, bu karara uydum ve kendime en iyisinin bu olduğunu söyledim.

Kariyerimden vazgeçtiğim için üzgün müyüm? Sadece üzerine uzun süre düşündüğüm zamanlarda. Pişmanlık abartılan bir şey.

Jamie ile tıp fakültesinin ilk yılında tanıştım. O son senesindeydi. Long Beach'ten gelmiş sarışın, soluk kot pantolon ve

parlak, desenli Hawaii tişörtleri giyen bir tipti. Onunla ilgili aklımı çelen ise şu ikilemdi: çılgın tişörtlü ve sörfçü kültüründen –arkasını yaslanıp dalgaları bekleyen– gelen inanılmaz yakışıklı bir adamdı ama bir şekilde sınıfındaki en başarılı ve gördüğüm en kendini adamış öğrenciydi de. İlk defa gözlerime bakıp yavaşça, "Her neyse," dediğinde ayaklarım yerden kesilmişti. Okulu bıraktım ve Noel arifesinde belediye binasında evlendik. Küçük, bakımsız bir stüdyo daireye taşındık ve ben yarı zamanlı olarak hemşirelik programına katıldım, bir yandan da faturaları ödeyebilmek için devlet hastanesinde gece vardiyasında çalışıyordum.

Patsy Marinelli adındaki devasa kadınla da böyle tanıştım. Kattaki diğer kadınlar ona Minik diyorlardı. Minik, bir doksan boyundaydı ve yüz otuz kilodan ağırdı. Minik önce kocasını vurmuş, sonra da kendi kafasına sıkmıştı. Adam hemen ölmüştü, ama o hayatta kalmıştı. Bazı çirkin yara izleri ve kısa dönem hafızasını tamamen kaybetmesi dışında sapasağlamdı. O gece olan her şeyi, tetiği çektiği ana kadar hatırlıyordu: büyük İtalyan ailesiyle çocukken çıktıkları tatilleri, hoşlandığı film yıldızlarını, yaz kampını, lise mezuniyetini, ilk aşkını, ilk içkisini, ilk ihanetini. Ama yeni hatıralar edinemiyordu. İki yıldır her gece onu görüyor olsam da, bana sürekli kendini tanıtırdı, bazen gecede birkaç kere. Ve on seferin dokuzunda, kendini tanıttıktan sonra hep aynı soruyu sorardı.

"Söylesene, hayatta yaptığın en kötü şey ne?"

Orada çalışmamın ilk yılında, ona cevap vermedim. Omuzlarımı silktim, belki bir espri yaptım. Derken soruyu gerisingeri ona sormaya başladım, çünkü depresif, kuruntulu ve psikozlu insanlara nasıl davranılması gerektiğini öğrenmiştim. Tabii ki, Minik Marinelli bana vurduğu kocasını söyleyecekti. Yüz küsür kiloluk cüssesi sarsılarak ağlayacak ve hıçkıracaktı,

VAHİT PAŞA
İL HALK KÜTÜPHANESİ

böyle anlarda vücudu bir jöleden ziyade patlayan bir yanardağa benziyordu.

Hastanedeki ikinci yılımda, Jamie beni kendi gibi asistan doktorlardan biriyle aldattığını itiraf etti, uzun sürecek sadakatsizliklerinin ilki. Benim duygusal olarak uzak duruyor olmamın onu buna ittiğini iddia etti. Para, yapılmayan ev işleri, kimin sütü alması gerektiği gibi konular üzerine sürekli kavga ediyorduk. Kendimi çok zorluyordum. Aldığım dersler daha zordu, paramız hiç olmadığı kadar azdı, işim daha stresliydi ve tek istediğim uyumaktı, ki bunu da Jamie kişisel alıyor, onun sevişme isteğini reddetmek için yaptığımı düşünüyordu.

Tahmin edilebileceği gibi onu geri çevirmedim, çünkü ilişkisini –tabii bunun bittiğini söylemiş ve dahası, zaten tamamen fiziksel bir şey olduğunu iddia etmişti– öğrendikten kısa süre sonra hamile olduğum ortaya çıktı. Doğum kontrol hapı kullanıyordum, ama inanılmaz yorgunluğumun arasında birkaç sabah içmeyi unutmuş olmalıydım. Jamie'ye söylemeye korkuyordum; beni suçlayacak, onu yönlendirmeye çalıştığımı söyleyecekti, belki de bilinçli olmadan bunu yapıyordum da. Jamie kazalara inanmazdı. İşin aslı, ben de öyle. Ben ayrıca sallantıdaki evliliğimizin bu hamilelik haberini kaldırabileceğini de düşünmüyordum. Ve ikimiz –evet, bu sefer *birlikte*– ilişkimizi yürütmek için çaba göstermeye karar verdik. Onu hâlâ seviyordum, parlak gömlekleri ve dışarıda olan gözleriyle birlikte. Bu konularda ben biraz aptalımdır; birini bir kere sevince, bunu geriye alamıyorum.

Hatayı yapan bendim, o yüzden bunu düzeltmesi gerekenin de kendim olduğuna karar verdim.

Kürtaj, bir cuma öğleden sonra gerçekleşti ve hafta sonunu yatakta, kramplar içinde, Motrin yutarak geçirdim. Jamie'ye grip olduğumu söyledim.

O pazartesi gecesi, kendimi sürükleyerek hastaneye götürdüm. Minik bana yine kendini tanıttı ve aynı soruyu sordu. Yataklar kontrol edilirken odasında yalnızdık.

"Söylesene, hayatta yaptığın en kötü şey ne?"

Tek düşünebildiğim kürtajdı; birine anlatmak, yükü omuzlarımdan atmak için yanıp tutuşuyordum. Patsy'ye ne itiraf edersem edeyim beş dakika içinde unutacaktı.

Tabii ki bu, hayatta yaptığım en kötü şey değildi.

"En kötü arkadaşıma ihanet ettim ve o öldü." Düşünmeden kelimeler dudaklarımdan dökülürken buldum kendimi. Söyleyivermiştim.

"Onu öldürdün mü?" Minik bilmek istiyordu.

"Onu boğan ben değildim, hayır. Ama kısmen suçlu sayılırım. Eğer o gün işler daha farklı gitseydi, bilmiyorum, belki..."

"Sence seni suçluyor mudur?"

"Hayır." Kafamı salladım, kiminle konuştuğumu hatırlamıştım. "O öldü, Patsy."

"Ölüler suçlayabilir."

Bu devasa kadına baktım. Gözleri, burnu ve ağzı ay şeklindeki yüzü için fazla küçüktü.

"Ölüler suçlayabilir," dedi tekrar.

• • •

Magpie'ı eve geri çekebilmek için, verandaya açılmış ton balığı konserveleri ve bir kâse süt bırakmaya başladım. Her sabah, ton balığı ve süt bitmiş oluyordu, ama Magpie'dan bir iz yoktu. Küçük sinsi şey. Bizimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu.

"Neden kediden kurtuldun?" diye sormaya devam etti annem.

Aynı soruyu tekrar tekrar sorup duruyordu.

"Önce kedi, sonra ben. Hiçbir yere *gitmeyeceğim* işte!" Sonra da kedinin adını söyleyerek çaresizlik içinde ağlamaya başlıyordu.

İlaçlarının dozunu arttırdım. Bu bazen işe yarıyordu, bazense hiçbir etkisi olmuyordu.

●●●

Bir akşam, ortadan kayboluşunun üçüncü gününde Magpie'ın yemeklerini kapının önüne koyarken külüstür, mavi bir Chevy kamyonet geldi. İçinden çıkan adamı pejmürde görünüşüne rağmen hemen tanıdım.

Eski alışkanlığın dışında, o elektrik dalgasını hissettim, ama bu sefer daha tehlikeli gelmişti, sanki elektrik olup olmadığını anlamak için çıplak bir kabloya dokunmuşum gibi.

"Demek doğruymuş," dedi kamyonetten aşağıya atlarken sırıtarak. "Kate eve dönmüş."

"Nasıl gidiyor, Nicky?"

Birkaç adım attı ve nasıl gittiğini gördüm. Biraz sarhoş görünüyordu. Kilo almıştı ve fena şekilde tıraş olup saçını kestirmeye ihtiyacı vardı. Onu son görüşümün üstünden yaklaşık yirmi yıl geçmişti, ama hâlâ aynı çatlak sese ve büyük adımlara sahipti. Saçları solgun, teni koyuydu. Üzerinde yağ lekeli bir John Deere beyzbol şapkası, temiz bir tişört, kırmızı beyaz ekoseli bir av ceketi ve kot pantolon vardı. O şeytani tavrıyla gülümseyince göğsümde bir sıcaklık hissettim. Daha önce de dediğim gibi, birini bir kere sevdiğimde, bu hayat boyu sürüyor. Her şeye rağmen. Delice, biliyorum.

Jamie beş yıl önce sonunda beni genç bir cerrah için terk ettiğinden beri ciddi bir ilişkim olmamıştı. Kadın hamileydi, öyle açıklamıştı, bir aile kurmak istiyordu. Durumun yarattığı ironiden midem bulanarak kendimi tutamamış ve ona kürtajdan bahsetmiştim.

"Bir ailen olabilirdi," demiştim tükürür gibi. "Şu an tam on bir yaşında bir çocuğun olabilirdi. İşte sana kahrolası bir aile!"

Kelimeler bir kere ağzımdan çıktıktan sonra, artık evliliğimizin kaderinin belli olduğunu biliyordum. Beni asla affetmeyecekti. Her şeyi mahveden bendim. Ben, duygusal olarak mesafeli, sır tutan, çocuk katili canavar.

Kadın bebeği doğurdu. Benjamin adında bir erkek çocuğu, ama Jamie ile ilişkileri bir yıl içinde bitmişti. Bu haberi aldığımda, kendimi sanki adalet yerini bulmuş gibi hissedeceğimi düşünmüştüm, ama öyle olmadı. Jamie ve ben görüşmüyorduk, ama yıllar içinde, zaferlerinin haberi hep bir şekilde bana gelmişti. Eski kocam, başarılı kardiyolog, en az tamir ettiği kadar fazla kalp kırmıştı.

Boşanmanın hemen ardından birkaç kez başkalarıyla çıktım, tek gecelik ilişkiler serisi, seviş ve kaç tarzı buluşmalar, ama bunların hepsi bana kendimi boş ve hayal kırıklığına uğramış hissettirdi. Sonunda evde kalmış rolünü kabullendim ve en düzgün adamları bile geri çevirmeye başladım. Okuldaki çalışma arkadaşlarımın tamamı benim lezbiyen olduğumu düşünüyorlardı ve ben de bunu düzeltmek için hiçbir şey söylemedim.

Verandada ilk aşkımın, ya da ilk aşkımın dönüştüğü adamın önünde dururken, kafamda küçük bir hesaplama yapmaktan kendimi alamadım, üç yıldan biraz daha fazla. Evet, aynen öyle, üç yıldır kimseyle yatmamıştım. Nicky Griswold'u çekici bulmanın delice olduğunun farkındaydım, ama öyleydi işte.

"Nicky." Ona sarılmak istedim, ama kendime hâkim oldum. Basamaklara oturdum ve elimle yanıma gelmesini işaret ettim.

"Çöl Gülü," dedi uzun bedeniyle yanıma çökerken. "Sigara ister misin?" Cebinden bir paket Camel çıkarttı ve bir

tane aldım, oysa yıllardır içmiyordum. "Bir içkiye ne dersin?" Ceketinin cebinden bir şişe viski çıkarttı ve bir yudum içti.

"Dik bakalım!" diyerek bana şişeyi uzattı.

"İhtiyacım olduğu kesin." Şişeyi aldım ve viskinin beni gitgide ısıtmasına izin vererek uzun bir yudum içtim. Benim içki tercihim Manhattans'tan yanaydı, ama o an vermut ve vişneyi boş vermeye hazırdım.

"Seni görmek güzel, Nicky." Bunu içimden gelerek söylemiştim. Neredeyse bir haftayı annemle geçirdikten sonra, tanıdık, arkadaşça bir yüz görmeye hasrettim. Raven ve Gabriel'dan farklı birini görmek istiyordum, onların da zaten her ziyaretinin sonu anneme kalacak bir yer bulup bulmadığımı sorarak bitiyordu. İşin aslı, daha hiçbir şey yapmamıştım. Onlara hâlâ durumu değerlendirdiğimi söylemiştim, ama gerçeği kolayca görebiliyorlardı: Onları oyalıyordum ve bunun farkındaydılar. Annemin durumundan etkilenmeye başlamıştım.

"Ee, nasılsın?" diye sordum.

"Hayatta kalıyorum işte. Seni görmek de çok güzel, bu arada."

"Bu aralar ne yapıyorsun?" Dükkânda duyduğum şeyleri düşündüm, son cinayetle ilgili sorguya çekilmesini, ama o sırada bir bar kavgasına karıştığı için aklanmasını.

"Biraz ondan biraz bundan. Chuck'ın yerinde yarı zamanlı olarak tamircilik yapıyorum, ufak tefek motor işleri. Yazın birkaç kişinin çimlerini biçiyorum, kışın da kar kürüyorum. Faturaları ödemek için ne olursa. Meadows'un orada bir evim var. Pek bir şey değil, sadece bir karavan ama orası bana ait ve benim yuvam." Gülümsedi. "Peki ya sen?"

"Anlatacak pek bir şey yok. Hâlâ Seattle'da oturuyorum. Okul hemşiresi olarak çalışıyorum."

"Evlendiğini duydum."

"Boşanalı beş yıl kadar oldu."

Başını salladı. "Çocuk var mı?"

"Hayır." Uzaklara baktım. "Çocuk yok."

Bir an sessiz kaldı, sonra da kafasıyla evi işaret etti. "Annen nasıl?"

"Pek iyi değil."

"Bakımevine gideceğini duydum."

"Henüz bilmiyorum. Büyük ihtimalle onun için en iyisi o olacak, ama bu yapılacak doğru şey mi, bilmiyorum. Gerçekten gitmek istemiyor. Şu an sanki hayatı benim ellerimdeymiş gibi hissediyorum ve doğru kararı vermek için iki hafta kadar bir sürem kaldı, sonra iznim bitiyor. Seattle'a geri dönmek zorundayım."

"Sen onun için en iyisini yaparsın."

Bir an daha sigaralarımızı içip, şişeyi birbirimize uzatarak sessizce oturduk. Ağaçlarda kalmış son yaprakların hışırtılı fısıltılarını dinledik.

"Ormanda buldukları kızı duydun mu?"

Viski şişesinden büyük bir yudum daha aldım ve ağzımı elimin tersiyle sildim.

"Tabii ki. Rahatsız edici bir olay. Sanırım tepenin öbür tarafında, bizim eski geyik kampının orada olmuş."

"Kamp hâlâ orada," dedi.

"Haydi canım." Sesimdeki şaşkınlık Nicky'nin hoşuna gitmiş gibiydi, başıyla onaylayıp gülümsedi. "Yıkılalı yıllar olmuştur diye düşünmüştüm."

"Hayır, hâlâ eğik duruyor ama ayakta. Biraz benim gibi, ha?" Göz kırptı.

Yanaklarım kızardı ve kafamı başka tarafa çevirdim.

"Olur şey değil."

Belki viskinin etkisindendi, ama kendimi işlerin Jamie ile nasıl kötü gitmeye başladığını düşünürken buldum. Eskiden bazen acaba Nicky ile evlensem her şey nasıl olurdu diye merak ederdim. Sorduğundan değil ya. Birbirimizi yetişkin halimizle tanımıyorduk da zaten. Ama aklımda, büyüdükçe ideal bir adama dönüşüyordu, mantıksız olmayan, biraz kaba, ama bana asla yanlış yapmayacak biri.

Nicky bir an sessiz kaldı, tekrar konuşmadan önce viskiden iyice bir içti.

"Kate, öldürülen kızla ilgili bir şey biliyor musun?"

"Pek değil. Sadece gazetede okuduğum kadarını: on dört yaşındaymış, ismi Victoria Miller'mış ama arkadaşları ona Tori diyorlarmış. Opal ve diğer çocuklar oradaymış ama tek bir ses bile duymamışlar."

"Annesi Ellie Bushey, Miller'lardan biriyle evli. Ellie ve kocası Josh Bay Miller kalp krizi geçirdikten sonra antika dükkânının başına geçtiler. Yaşlı kadın baş edebilecek gibi değildi."

"Ellie. Uzun süredir hiç aklıma gelmeyen biriydi." Boğazımda bir düğüm oluştu, kalın, acı verici, küçük Ellie Bushley'nin E'si ve onun bütün o popüler kız halleri şeklinde bir düğüm.

"İşte, ben ismi hatırladım," dedi Nicky, ikinci sigarasını yakarken. "Siz kızlarla Del arasında bir şeyler döndüğünü de hatırladım. Tıpkı Artie Paris hakkındakileri hatırladığım gibi."

Tanrım, neredeyse unuttuğumu düşündüğüm isimlerden biri daha. Nicky eski defterleri bir bir açıyordu.

"Hakkında ne hatırladın ki?"

"Eskiden Del'e çok kötü davrandığını. Herkesin okulun son günü onun yüzünü pisliğe gömenin o olduğunu söylediğini. Dalga geçip, şu aptal bir patates iki patates şarkısını söylediğini."

Hayır, diye geçirdim içimden. *Hepimiz söylüyorduk.* Boğazımdaki düğüm daha da büyüdü.

"Evet, oldukça sevilesi bir tipti," dedim yüksek sesle. "Eminim hâlâ aynıdır."

"Tuhaf olan da bu, Kate. Değil. O öldü. Sadece birkaç ay önce hem de."

Bir süre bu haberi sindirmeye çalıştım. Tanıdık birinin ölüm haberini almak her zaman sarsıcıdır ve bu kişi bir de sizinle yaşıtsa, ondan hoşlanmıyor olsanız bile kişisel bir etki yaratıyor. Nasıl öldüğünü merak ettim. Kalp krizi? Araba kazası? Siroz? O kadar da fark etmezdi gerçi. Nasıl ölmüş olursa olsun, bana kalırsa isabet olmuştu. Tanrım, eve geri dönmek beni tam bir azizeye çevirdi.

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Keşke üzgün olduğumu söyleyebilseydim."

"Nasıl öldüğünü öğrenmek istemiyor musun?"

O konuşmaya devam ederken omuzlarımı silktim.

"Dediklerine göre bir parça patates yerken boğulmuş. Çiğ patates."

Başarısız bir şekilde aniden gelen kahkahamı durdurmaya çalıştım. Bu, şüpheli şekilde sonuncu Patates Kız hikâyesine benziyordu. Şehir efsaneleri yapım aşamasında.

"Dahası da var, Kate. Evde yalnızmış. Karısı o gece ayakkabı fabrikasında gece vardiyasında çalışıyormuş."

"Hı hı," dedim, hafif gözlerimi devirerek, Nicky'nin böyle bir hikâyeye inanması beni şaşırtmıştı.

"Sadece dinle, tamam mı?" Yüzüme sabrı taşar bir ifadeyle bakıyordu. Sessizliğimden memnun olmuş olacak, bana doğru eğilip, sessiz ve gizemli bir şekilde anlatmaya devam etti.

"Evde hiç patates yokmuş. Bir tane bile. Artie onlardan nefret edermiş ve karısının da eve almasına izin vermezmiş.

Ama otopsisi yapıldıktan sonra, Artie'nin soluk borusunda bir parça çiğ patates bulmuşlar."

Tekrar güldüm. "Ve sanırım sen bu otopsi raporunu gördün? Daha da iyisi, adli tıpçılarla konuştun?"

Nicky hafif kızardı.

"Nicky, büyük ihtimalle kalp krizi geçirmişti. Ama bundan iyi bir hikâye çıkmıyor, o yüzden yavaş yavaş ölümüyle ilgili söylentiler süslenip püslenmiş. Bu kasabada işler böyle yürüyor. En delice dedikodu bile birkaç kişiden geçtikten sonra gerçeğe dönüşüyor."

"Hayır, kalp krizi değildi," diye onayladı. "Boğularak öldü. Karısı bile öyle dedi. Kaza dediler, ama hepimiz gerçeği biliyoruz. Ben de biliyorum. O şerefsizi öldürdüler."

"Kim öldürdü, tam olarak?"

"Ah, Haydi ama Kate. İlla yüksek sesle söylemem mi gerekiyor? Önce Artie ve patates, şimdi de Ellie'nin kızı ormanda, tıpkı Del'in öldürüldüğü şekilde öldürülmüş bulunuyor. Bunları o yaptı, Kate. O olmalı."

Demek istediğini anlayamamıştım. Ya da anlamak istememiştim. Ben bunu düşünemem, hayır efendim. Ben bunu yapamam.

"Neden bahsediyorsun Nicky? O dediğin kim?"

"Del."

Bir şey söylemeden önce bir an duraksadım. Büyürken dinlediğim hikâyeleri, her yıl nasıl da daha karmaşık hale geldiklerini düşündüm. Öldürülmesinin ardından Del mistik bir statü kazanmıştı. Otuz yıl boyunca çocuklar New Canaan'ın başlangıcını ya da buraya ilk yerleşen Amerikan yerlisi kabilelerin isimlerini bilmezken, hepsi Patates Kız hikâyesini ezberlemişti. İp atlarken söylenen tekerlemeler. Espriler. Pijama partisinde çocuklar karanlık bir odada aynanın önüne oturur,

o görünene kadar *Patates Kız, Patates Kız* diye tezahürat yapar, sonra da çığlıklar atarak aydınlığa doğru koştururlardı.

Bu kesin Del'in çok hoşuna giderdi. Böyle korku uyandıran bir güce bayılırdı. Ama bu hikâyelerin gerçek olduğunu düşünmek? Gerçekten hayalet bir Patates Kız'ın, mezarından kalkmış Del'in ormanda gezinip intikam almaya çalıştığını, gerçekten insanları öldürdüğünü düşünmek. Bu insanlar Başsız Süvari'ye de inanıyorlar mıydı?

Opal gibi on iki yaşındaki bir kızın böyle şeylere inanması başka, yetişkin bir adamınki başkaydı.

Yanımda oturan Nicky artık çocukluğumun o uzun boylu, yakışıklı delikanlısı değildi, ama hâlâ aynı içtenlikte olduğunu görebiliyordum. Bir anda, yas ve suçluluğun sırtına nasıl büyük bir yük bindirdiğini anladım. Küçük kız kardeşinin, kurnaz ve cesur bir şekilde ölümü bile alt ettiğini düşünmek onu neredeyse rahatlatıyor olmalıydı. Ama beni değil. Ben öyle olmayacaktım. İnandığım tek hayalet Sevimli Hayalet Casper'dı ve bunu böyle tutmaya niyetliydim.

"Nicky..." Psikiyatri koğuşundan kalma eski gülümsememi takınıp, elimi nazikçe dizine koydum. "Bence böyle konuşmana viski sebep oluyor. Cadılar Bayramı geçen haftaydı."

Kafasını salladı, üzgün görünüyordu.

"Kulağa delice geldiğini biliyorum, ama bir dakika düşün. Kendine bir sorsana, ya haklıysam? Eğer bunları yapan Del'se, bizim peşimize de düşebilir. Yani, bunu bir düşünsene. Öldürülmesinden önceki gün ne kadar sinirli olduğunu hatırlamıyor musun? Eğer etrafta dolaşıp kızgın olduğu insanlara saldırıyorsa, biz de o listedeyiz demektir." Şişesini salladı, büyük iş botlarının arasındaki yıpranmış ahşap zemine bakıyordu. "O listede olduğumuza emin olabilirsin."

Arkamızdaki giriş kapısı açıldı ve ikimiz de korkuyla kafamızı çevirdik. Suçlu bir genç kız gibi, elimi hemen dizinden çektim.

"Kimsin sen?" diye sordu annem, loş ışıkta yüzünü seçebilmek için ona doğru eğilerek. Hafif paniklemiş bir halde bana döndü. "Kim bu?"

Üstü başı parlak akrilik boyaya bulanmıştı. Boyaları kıyafetlerine, yüzüne sürmüştü. Kolundaki bandajlar bulanık gökkuşaklarına benziyordu. Bugün erken saatlerde resim yapmaya devam edeceğini bana söylemişti, ama ben bunu gerçekleştirene kadar çoktan unutacağını düşünmüştüm. Raven, annemin aylardır resim yapmadığını söylemişti. Ve onu her gün tıka basa ilaçlarla doldurduğum da düşünülürse, son başyapıtının üstünde çalışmasını geçtim, ayakta durması bile şaşkınlık vericiydi.

"Ben Nicky Griswold'um, hanımefendi."

"Sen tepenin dibinde oturuyorsun," diye işaret etti bandajlı elleriyle.

"Eskiden oturuyordum."

"Kız kardeşin için üzgünüm. Zavallı şey. Cenaze töreni ne zaman?"

Nicky annemden bana doğru döndü. Şimdi paniklemiş haldeydi.

"Ah, töreni yaptık, hanımefendi."

"Artık huzura kavuştu o zaman?"

"Sanırım öyle," diye mırıldandı Nicky.

"İyi. Ölüler huzur bulmalı."

"Haklısınız hanımefendi," diye onayladı ayağa kalkarken. "İkinizi de görmek çok güzeldi, hanımlar. Yakında yine uğrarım." Kamyonuna binip uzaklaşırken arkasından onu izledik.

Pencereyi indirip seslendi. "Söylediklerimi düşün, Kate. Sadece bir düşün. Tek istediğim bu."

"Kimdi o?" diye sordu annem, ikimiz beraber kamyonun silikleşen farlarına bakarken.

"Bir arkadaş anne. Sen stüdyonda ne yapıyordun bakalım?" Yüzüme boş bir ifadeyle baktı. "Haydi gidip ne üstünde çalıştığına bir bakalım, olur mu? Yine natürmort mu yapıyorsun?" Ayağa kalktım ve birlikte benim karyolamın olduğu stüdyoya doğru yürüdük. Şövaledeki üçe dört boyutlarındaki geniş tuval, değişik renklere bulanmıştı, çoğunlukla kırmızı, sarı ve turuncular. Aralarda mavi ve mor renkler de seçiliyordu.

"Güzel renkler," dedim bunun bir annenin dört yaşındaki çocuğuna söyleyeceği bir şey olduğunu fark ederek. Annemin hastalığı aramızdaki rolleri ciddi şekilde tersine çevirmişti.

"Yangını yaptım," dedi. "Bana felç geçirten yangın var ya."

"Sen felç geçirmedin anne." Kemikli omzuna elimi koydum, bunu onu rahatlatmak için yapmıştım ama o farkında değildi. Benden birkaç adım uzaklaşıp resmine yaklaştı.

"O da resmin içinde."

Tanrım. Yine mi bu konu?

"Kim?" Biraz daha yaklaştım, annemin küçük vücudunun arkasından resme bakıyordum.

"Onu görmüyor musun?"

Tuvale dikkatlice baktım, tek görebildiğim kalın şeritler halinde boyanmış akrilik boyaydı.

"Hayır anne, görmüyorum. Haydi gel, seni temizleyelim. Neredeyse akşam yemeği vakti geldi."

"Aç değilim."

"Yemen lazım."

"Magpie nerede?" Kafasını müthiş bir çaresizlikle çevirdi. "Benim Magpie'ıma ne yaptın?"

•••

Akşam yemeği yedikten ve anneme yatıştırıcılarını verip onu yatırdıktan sonra, Opal geldi.

"Bugün Nicky Griswold'un kamyonunu gördüm burada," dedi.

"Merhaba demek için uğradı." Sesim biraz savunmacı çıkmıştı. Lanet olsun, kendimi on iki yaşındaki bir çocuğa hesap vermek zorunda gibi hissediyordum. Bu nasıl olmuştu? Ve neden son zamanlarda Opal'i görmek beni huzursuzlaştırıyordu? Sanırım bütün bunlar onun Del hakkında sorduğu sorular yüzündendi, onları cevapladıkça geçmişi, hayatımın bir daha hiç açmamak üzere kapattığım bir bölümünü hatırlamak zorunda kalıyordum. Üstelik Opal'e baktığımda, bazen neredeyse Del'i gördüğüme emin oluyordum. Sanki bu konudaki takıntısı, Opal'i o ölü kız *haline getiriyordu*. Delice, biliyorum, ama böyle görünüyordu.

"Hey, model uçak nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Harika! Gövdesini bitirdim, bu da işin en zor kısmıydı zaten."

Bir an etrafındaki odaya bakındı, sonra bir anda esas gelme sebebi olan konuyu açıverdi.

"Del'in, büyükannem ve büyükbabam yüzünden benim peşimde olup olmadığını düşünüyordum. Belki onlar bir şekilde onun cinayeti ile alakalıdırlar."

Gülmeme engel olamadım. Bu gergin bir kahkahaydı, ama içtendi.

"Doe mu? O Del'i neredeyse tanımıyordu bile. Üstelik tanıdığım en barışçıl insandı. Bir keresinde bahçedeki bir solucanı kürekle yaraladı diye oturup ağlamıştı. Büyükbabansa,

tamam, onun şüphelilerden biri olduğunu büyük ihtimalle duymuşsundur, ama sonradan aklandı."

"Belki onu aklarken bir hata yaptılar."

"Ben öyle düşünmüyorum. Pek çok hata yaptı, ama kimseyi o şekilde incitecek biri değildi. İyi bir kalbi vardı. Ve onu Del ile bağlantılı buldukları sözde kanıtlar da saçma sapandı. Her şey sadece büyük bir yanlış anlaşılmaydı."

"İyi de nereden biliyorsun?" diye sordu.

Çünkü yanlış anlaşılmanın sebebi bendim.

"Sadece biliyorum. Bu konuda bana güven."

Opal benden Del'in öldürülmesiyle ilgili bazı görsel detaylar öğrenmek istedikten ve ben bunlara cevap vermemenin en doğrusu olacağına karar verdikten sonra, hayal kırıklığına uğramış olarak gitti. Çocuk zaten kâbuslar görüyordu, yangına körükle gitmenin bir anlamı yoktu. Arkadaşının cesedini bularak yeteri kadar dehşete tanık olmuştu. Ve tarif ettiğine göre, bu tıpkı Nicky'nin o akşamüstü Del'i bulduğu sahneye benziyordu. Ama Opal'in bunu bilmesine gerek yoktu.

O gittikten sonra yatağa uzanıp olaylar üzerine biraz düşündüm. Hoşuma gitmese de, Tori'nin Opal'in ceketini giyiyor olması beni rahatsız etti. Ya Opal haklıysa? Hayalet kısmı hakkında değil, ama eğer katil –ki insan olduğuna emindim– gerçekten de aslında onun peşindeyse?

Ama dünya üzerindeki herhangi birinin Opal'i incitmeyi istemek için herhangi bir sebebi olabilir mi ki?

• • •

O gece geç saatlerde uyandım ve annemin kendi kendine konuştuğunu duydum. İlk düşüncem kedinin geri geldiği ve annemin ona kaçırdığı olayları anlattığı oldu. İşin aslı, geceleri annemin odasını kilitlemeyi bir türlü başaramamıştım. Her gece yatak odasının kapısının önünde durup bunu deniyordum,

ellerim asma kilidin üstüne kadar gidiyordu, ama kendimi bir türlü kilitlemeye ikna edemiyordum. Bu bana yanlış geliyordu. Sonunda annemin gardiyanı olmaya uygun biri olmadığıma kanaat getirdim. O yüzden kendi odamın kapısını açık bırakarak uyuyordum, böylece eğer annem uyanırsa, onu duyacağımı düşünüyordum. Uykum hafifti, onu evden çıkamadan yakalayacağıma emindim.

Oturma odasına gittiğimde annemi telefonda konuşurken buldum. Evdeki tek ışık, buzlu camların ardından içeri giren ay ışığıydı. Ateş sönmüştü ve içerisi soğuktu.

"Kiminle konuşuyorsun anne?"

Annem ağlıyordu. Ahizeyi elinden bıraktı ve spiral kablosunun ucunda yaylanmasına izin verdi. Uzanıp ahizeyi yerden aldım. Plastik tutacak sıcaktı.

"Alo?" dedim. Bir gözüm şimdi yere düşmüş, ağlayan annemdeydi. "Kiminle görüşüyorum?"

"Acil servis. İsminizi söyleyin lütfen."

Tanrım. Sırada ne vardı?

"Ah Tanrım, çok üzgünüm. İsmim Kate Cypher. Sizi arayan annemdi, kendisi Alzheimer hastası. Çok özür dilerim."

"Kedisini öldürdüğünüzü söylüyor."

Demek bundan sonra böyle olacaktı.

İç çektim, altı gündür yaşadığım sıkıntıların hepsinin birden yüzeye çıktığını hissediyordum.

"Özür dilerim. Dediğim gibi, kendisi hasta."

"Öldürülen bir kızı tanıdığınızı söylüyor."

Buraya kadardı. Ben sakin ve sabırlı biriyim. Genellikle soğukkanlılığımı korurum, özellikle de otorite figürleriyleyken, ama geldiğim günden beri kendime hâkim olabilmek için çok uğraşıyordum ve artık bu gitgide zorlaşmaya başlamıştı.

"Ah, öyle mi *dedi*? Siz beni duyuyor musunuz? Annem. *Alzheimer.* Hastası! Ta ben küçük bir kızken olan bir olaydan bahsediyor! Hangi yılda olduğumuzu, nasıl krep yapıldığını, kimin ölü, kimin hayatta olduğunu bilmiyor, tamam mı? Yeter artık! Siz insanlar neden bu işin peşini bırakmıyorsunuz? Tanrım!"

"Hanımefendi, ben..."

Telefonun ucundaki sakin, anlayışlı sesin yüzüne kapattım ve annemi yatağına geri götürdüm. O uyuduktan sonra, kendimi zorlayarak kapısını kilitledim, klik sesini duydum ve emin olmak için tekrar kontrol ettim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Mayıs sonları, 1971

"Siz Patates Kız'la arkadaş mısınız?"

Oyun demirlerinde, tam altımda duran kızı inceledim: Ellie Bushey. Çillerle kaplı kalkık bir burnu vardı ve çilek gibi kokuyordu.

Hiçbir şey söylemedim. Ellie teneffüs boyunca beni oradan oraya takip etmişti, neredeyse aynısı olan ekürisi Samantha arkasından geliyordu. Samantha sonunda sabırsızlanmaya başladı ve oyun parkının köşesindeki bir seksek oyununa katıldı.

"Bunu soruyorum, çünkü bu sabah otobüs seni almaya gelirken, Travis ikinizin orada beraber durup muhabbet ettiğinizi görmüş." Yukarı diktiği gözleriyle konuşmaya devam etti. "Seni onunla birkaç kere daha konuşurken görmüş hem."

Yüzüm kızardı. Eğer Ellie bilirse, laf hemen yayılır ve günün sonunda sırrımı herkes öğrenmiş olurdu. Kısa sürede de kendi şarkıma sahip olurdum.

"Biriyle konuşmam arkadaş olduğum anlamına gelmiyor. Sen de şu an benimle konuşuyorsun, değil mi? Bu bizim arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?" diye sordum yukarıdan ona bakarken. Solgun, çilli yüzünü bir cevap bulmaya çalışırken buruşturdu.

"Olabilir. Benim bir sürü arkadaşım var." Bunu söyledikten sonra beni incelemeye başladı, potansiyel arkadaş materyali olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Ben, ucube hippi kız. Bir şansım olmadığını biliyordum, ama yine de kendimi hayal etmekten alamadım. Ben ve Ellie oyun demirlerinde takılırken. Öğle yemeğinde aynı masada otururken. Sınıfta birbirimize notlar uzatırken.

"Benim zaten bir en iyi arkadaşım var. Samantha. O yüzden en iyi arkadaşım olamazdın," diye devam etti. Benimle dalga geçiyordu. Oyun oynuyordu. Bir anlığına beni kandırmıştı, ama şimdi her şeyi anlıyordum. "Ama Patates Kız'dan hoşlanan kimseyle arkadaş olamam ben. Ne şimdi, ne de başka bir zaman." Kafasını salladı ve söylediklerini vurgulamak için uzaklaşmaya başladı.

"Belki de ondan gerçekten hoşlanmıyorumdur. Belki sadece öyleymiş gibi yapıyorumdur," dedim, onu geri döndürmek için çaresizce aklıma geleni söylüyordum. Başarmıştım da. Geri döndü ve gözlerini bana dikti.

"Bunu niye yapasın ki?"

"Ajanlık yapmak için," dedim hızlı düşünerek. "Bilgi toplamak için."

"Ne tarz bir bilgi?" diye sordu Ellie, bana şüpheyle bakarken.

"İyi şeyler. Gizli şeyler. Patates Kız'la ilgili bir tek benim bildiğim şeyler."

"Mesela ne?"

"Bir sürü var."

"Bana bir tanesini söyle."

"Tamam," dedim. "Hani onların domuzları var ya? Onlardan bir tanesi üç yavrusunu da geriye sadece kuyrukları kalacak şekilde yemiş. O kuyruklara ne olmuş biliyor musun?

Del saklamış. Onları odasında, içi alkol dolu bir kavanozun içinde tutuyor. Sabahları uyandığında ilk gördüğü şey onlar."

Ellie güldü. "Aman Tanrım! Bu hastaca! Niye böyle bir şey yapsın ki?"

Omuzlarımı silktim. "Yaptığı şeyleri neden yaptığını kim bilebilir? Onu anladığımı söylemiyorum, sadece Del hakkında bildiğim şeyler olduğunu söylüyorum. Pek çok şey hem de."

"Sam'in bunları duyması lazım," dedi Ellie. "Buna benzer başka hikâyelerin var mı?"

"Bir sürü."

"Hepsi de iğrenç mi?"

"Bazıları iğrenç. Diğerleriyse sadece tuhaf."

Zil çaldı, teneffüs bitti sinyali.

"Bana yarın daha çok anlat," dedi ve gülümsedi.

Böylece, Del ile olan dostluğumun bana nasıl Ellie ve Sam'in arkadaşlığını kazandırabileceğini görmüştüm. Onların, zincirin kayıp halkası gibi, içine girmeyi, aralarına karışmayı hayal ettiğim geniş bir arkadaş grubu vardı. Ve kendi kendime, bunun için illa Del'e ihanet etmem gerekmediğini söyledim. Onlara anlatacağım hikâyeleri pekâlâ uydurabilirdim. Aralara bir iki parça gerçek serpiştirirdim, ama çoğunlukla onlara esas duymak istediklerini verecektim: Patates Kız'ın hayatından çok iğrenç ve çok tuhaf detaylar.

❁ ❁ ❁

Ertesi gün okuldan sonra Del ile arazilerinde buluştuğumuzda omzuna tüfeğini almış olan Nicky de onunlaydı. Nicky benimle göz teması kurmadı. Bezelyeler büyümüşlerdi, solgun filizleri tel sırığa sımsıkı tutunmuş, yukarı doğru tırmanmaya çalışıyorlardı. Karga kokmuştu, tüyleri yağlı ve karman çormandı.

"Şerif yardımcısı Çöl Gülü," diye selamladı beni Del, büyük bir ciddiyetle. "Bugün, avlanacağız."

Onların peşine takılıp etrafımızdaki kuşların cıvıltılarını dinleyerek tepenin üstüne doğru çıkan patikayı çıkmaya başladım. Baştankaraların cik cik cik'leri ve yalnız bir ardıç kuşunun şakımaları. Mükemmel bir ilkbahar günüydü. Akşamüstü güneşinin ve tempolu yürüyüşün kombinasyonu hepimizi terletmişti.

"Ne avlıyoruz?" diye sordum, sessizliği bozarak.

"Kaplan, sincap, ne bulursak," diye cevapladı Nicky, sonunda bana gülümseyerek. Del onu yakaladı ve o kafasını çevirdi.

"Hainler," diye tısladı Del, ama bunu öyle hızlı söylemişti ki ne dediği pek anlaşılmamıştı. *Hâkimler,* demiş olabilirdi mesela. Hayvanlar. Hırsızlar. Belki de at hırsızlarını avlayacaktık.

Yine sessizlik oldu. Patikadaki kuru yapraklar ve dallar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. Nicky silahı ayarladı, arka kısmını omzuna dayayarak namlusunu doğrultabileceği bir hedef aradı. Kulübeye doğru gitmeye başladık. Nicky ağaçlardan birinde duran geveze bir kırmızı sincabı hedef aldı. Tetiği çekti ve ıskaladı. Sincap aşağıya atlayıp hızla kaçtı, bir yandan da bize bağırıyordu.

"Pislik!" diye bağırdı Nicky, gözlerine giren teri elinin arkasıyla silerken.

"İyi denemeydi," dedim, daha kelimeler ağzımdan çıkarken bile ne kadar aptalca bir şey dediğimin farkında olarak. Göz ucuyla Del'e baktım ve gözlerini devirdiğini gördüm. İleride, küçük kulübe görünmeye başlamıştı; eğrelti otu denizinin ortasında bir garip yamuk ada.

Kulübenin içi çok daha serindi, ama ağır fare kokusu boğazımı acıtmıştı. Merdivenden yukarıya önce Del, sonra ben, en son da hava tüfeğiyle birlikte Nicky çıktı. Del aynı anda

ağzıyla üç sigara birden yaktı, yanabilmeleri için iyice içine çekti, sonra da Nicky'ye ve bana bizimkileri uzattı. Nicky silahı yatağın üstüne bırakıp müstehcen dergilerden birini aldı. Sayfaları hızlıca çeviriyordu, sanki çok sıkıcı bir finans dergisi ya da öyle bir şeye bakıyormuş gibi. Ben de tıpkı onun gibi ilgisiz görünmeye çalışarak bazı resimlere bakmaya çalışıyordum. Dergiye ve Nicky'ye öyle odaklanmıştım ki, Del'in farkında bile değildim. Ben hareket ettiğini bile fark etmeden Nicky'nin hava tüfeğini almış ve alnıma dayamıştı. Silahı o kadar sert bastırıyordu ki, namlunun metal ağzı kafatasımı acıtıyordu. Nefesimi tuttum. Tek bir kasımı bile oynatmadım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen be?" diye sordu Nicky, dergiden kafasını kaldırdığında sesi korkmuştan ziyade sinir olmuş gibi çıkıyordu.

"Sorgu zamanı," diye cevapladı Del. "Çöl Gülü, sen bugün okulda Ellie ile ne konuşuyordun?"

"Sadece konuşuyorduk," diye fısıldarken nefesimi verdim, sonra da yavaşça biraz nefes almaya başladım.

"Ne hakkında?"

"Hiçbir şey." Kafamı kaldırmaya korkuyor, gözlerimi yıpranmış yataktan ayırmıyordum.

"Saçma sapan konuşma. Kimse hiçbir şey hakkında konuşmaz."

"Bir şey değildi. Yani önemli bir şey değil. Hatırlamıyorum bile. Sanırım benimle arkadaş falan olmaya çalışıyordu. Onun gibi saçma bir şey işte. Önemli değil yani." Tüfeğin namlusu alnımın ortasında soğuk ve sertti. Sadece bir hava tüfeği olduğunu, beni öldüremeyeceğini biliyordum, ama canımı acıtırdı ve alnımın ortasında kocaman bir çukur açardı. Eğer yanlış bir şey söylersem Del'in tetiği çekeceğini düşünüyordum.

"Sen *benim* şerif yardımcımsın! Benim arkadaşımsın! Bağlılık yeminini bir tek bana ettin!" Sesi deli gibi çıkıyordu, o kadar cırtlak ve yüksekti ki, dişlerim kamaştı.

Ona baktım ve dikkatlice başımla onayladım.

"Söyle! Bağlılığının bir tek bana olduğunu söyle!"

"Bağlılığım bir tek sana."

"Ve ben sana ne dersem yapacaksın!"

"Ne dersen."

"Çünkü ben bütün bu kokuşmuş kasabanın şerifiyim!"

"Sen şerifsin."

"Ve senin en iyi arkadaşınım," diye ekledi, sesi artık sakinleşmişti ve daha alçaktı.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Sonsuza kadar."

"Sonsuza kadar," diye söz verdim.

"Tamam artık, siz ikiniz," dedi Nicky bize doğru eğilip tüfeğin namlusunu alnımdan çekip yere doğru çevirirken, "Haydi öpüşün de barışın."

"Kızlar birbirini öpmez," dedi Del ona tiksintiyle bakarak.

"Buradakiler öpüyor ama," diye cevapladı Nicky, dergiyi göstererek. "İyi Haydi, en azından tokalaşın bari."

Del tüfeği bırakıp elini bana doğru uzattı. Onu tuttum ve tokalaştık, buruşmuş suratı tatmin olmuş bir gülümsemeyle aydınlandı. Sonra eğildi ve beni alnımın ortasından, silah namlusunun iz bıraktığı yerden öptü. Dudakları soğuk ve nemliydi. Nefesi rutubetli bir mağaradan esen sıcak bir rüzgâr gibi kokuyordu.

"Haydi şimdi avlanmaya gidelim!" dedi Nicky, sigarasını yamulmuş ton balığı kutusunda söndürürken, eğilip yerdeki tüfeği aldı ve kucağına koydu.

●●●

Yaklaşık bir saatimizi tepedeki ormanlıkta kaplanları, timsahları ve antilopları avlayarak geçirdik. Bir ses duyduğumuzda, Del her seferinde bunun yeni ve inanılmaz bir hayvan olduğunu söylüyordu: bir hipopotam, vahşi bir ayı, bir piton.

Ağaçlıkta gezinir ve bir av ararken, okuldaki kızların ne kadar aptal olduklarından bahsettik. Del onlara iyi bir ders verilmesi gerektiğini söyledi.

"Ellie ve Sam boklarının kokmadığını düşünüyorlar," dedi.

"Belki de birinin burunlarını sürtmesi gerekiyor," diye önerdim.

"Nasıl?" diye sordu Del.

"Daha tam emin değilim. Ama bir fikrim var." Vardı da. Kafamda hızla bir plan oluşturmuştum. "Casusluk yapabilirim. Bilirsin, arkadaşlarıymışım gibi davranıp bana güvenmelerini sağlarım. Sonra da haklarındaki kötü bir sırrı öğrenirim. İşimize yarayabilecek bir sır."

"Nasıl bir sır?" diye sordu Nicky, kızları tanımasa bile çöküşleriyle ilgilenmişti.

"Bilmem. Ama herkesin bir sırrı vardır, değil mi?"

"Öyle kızların bile sırlarının olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Del, ince kaşları yükselmiş, sağ elini farkında olmadan kalbinin üstüne koymuş, kirli bluzunun kumaşıyla oynayarak kendi sırrını korurken.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedim

"Tamamdır, yardımcım. Görevin düşman kampını gözetlemek. Ama öğrendiğin her şeyi bana anlatmalısın. Ama her şeyi. Ve eğer başarısız olursan, ihanet suçuyla yargılanacaksın." Elini silah şekline getirdi ve parmağının ucunu tehditkâr bir biçimde bana doğrulttu. Sonra da tam göğsümün ortasına kahkahalar atarak ateş etti.

Del'in şartlarını kabul ettim ve kendimi sessizce bu becerikli manipülasyonumdan dolayı tebrik ettim. Şimdi hem Del'le hem de diğer kızlarla rahatlıkla arkadaş olabilirdim. Mükemmel bir plandı.

Bol bol söylendikten sonra Del, Nicky'yi tüfeği geri vermesi için ikna etti. Kendini şanslı hissettiğini söylüyordu ve Nicky tüfeği ona verdi, dırdırından bıktığı için değil de, bir kez daha onu sırrını tüm dünyaya söylemekle tehdit ettiği için.

Del tüfeği ağaç tepelerine doğrultmuş halde on adım kadar önümüzden yürüyordu. Nicky hemen yanımdan yürüyordu ve uzanıp elimi tuttu. Birkaç dakika öylece yürüdük, Del avlanmaya odaklanmış, Nicky benim elimi sanki hiç bırakmayacakmış gibi tutar halde.

Birdenbire Del köknar ağacındaki bir şeye ateş etti ve bir mutluluk çığlığı attı. Nicky elimi bırakıp ne vurduğuna bakmak için o tarafa doğru koştu. Ne olduğunu, ancak yere çakıldığında görebildim: bir kumru. Hâlâ hayattaydı, kuyruğunda benekler olan parlak gri bir kuş. Biz yaklaştıkça kanatlarını çırpıyor, yerde çılgın gibi daireler çiziyordu.

Zavallı kumruyu yerde öyle çırpınırken ne kadar uzun süre sessizce seyrettik bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim, bunun sanki saatler sürmüş gibi geldiğiydi ve sonunda kuş pes edip hareket etmeyi bıraktığında ve kanatları çam iğneleri ve akçaağaç yapraklarının arasında garip bir açıda öylece durduğunda, Del dizlerinin üstüne çöküp ona dokundu. Kuşu yavaşça dürttü ve sanki her an kırılabilirmiş gibi avuçlarının arasına aldı. Onu elinde çevirdi ve göğsünde saçmanın girdiği yeri buldu, beyaz göğsünde küçük, kanlı bir delik. Ölü kuşu eve kadar taşıdı, vardığımızda bile onu bırakmadı, gömleğinin yumuşak kıvrımlarına sardı ve kimseye hoşça kal bile demeden içeri girdi, Nicky de sessizce onu takip etti, kimse tek bir kelime bile etmemişti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

14 Kasım 2002

O gece, Nicky'nin beni Del'in hayaletinin insanları öldürdüğüne ikna etmeye çalışmasından ve benim sonunda annemin kapısını kilitlemeye başlamamdan sonra, rüyamda Patsy Marinelli'yi gördüm. *Ölüler suçlayabilir,* deyip duruyordu. *Söylesene, hayatta yaptığın en kötü şey ne?*

Uyandığımda, güneş henüz yükselmeye başlamıştı ve yine ben uyurken sanki biri beni izlemiş gibi bir hisse kapılmıştım. Üçe kadar sayıp odanın köşesini kontrol ettim, hiçbir şey yoktu. Sonra annemin şövalede duran yangın resmine baktım. Detayları seçebilmek için hava çok karanlıktı, ama koyu ve açık renklerin oluşturduğu şekillere dikkatle baktığımda, resmin sol üst köşesinde gizlenmiş bir çift gözün bana baktığını gördüm. Sonra, o yarı uykulu yarı uyanık halimle, gözler hareket ettiler. Yan taraftan, bana doğru uzun bir bakış atmışlardı.

Neredeyse yataktan düşüyordum. Karyolanın yanında duran sandığın üstündeki gaz lambasını titreyen parmaklarımla yaktım, lambayı elime alarak resmin yanına gittim ve tabii ki, ortada göz ya da surat yoktu. Sadece renkli boyalarla yapılmış kaba fırça darbeleri. Bir çocuğun parmak boyayla yaptığı bir şeyden pek bir farkı yoktu. Nicky'nin absürd hayalet hikâyeleri sonunda beni de ele geçirmişti.

Terliklerimi ayağıma geçirip saatimi aradım, onu karyolanın yanındaki sandığın üstüne koyduğuma emindim. Ama orada değildi. Belki kedinin onu devirmiş olabileceğini düşündüm, ama sonra kedinin kaçak durumda olduğunu hatırladım. Saati yerde aradım, ama bulamadım.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Saatime garip bir şekilde fazla bağlıyımdır. O, ışıklı dijital göstergelere, kronometreye, zamanlayıcıya ve bütün o diğer özellik ve ayrıntılara sahip olan güzel bir dalgıç saati. Aslında Jamie'nindi, ama o kendisine ilk Rolex'ini aldığında buna ben el koymuştum. Saatimle hiç dalmadım, ama onunla banyoya ya da jakuziye girmeyi severim, üstelik *istesem* onunla her an dalmaya gidebileceğimi ve bu sırada saatlerin, dakikaların ve saniyelerin tam olarak kaç olduğunu bileceğim hissini de öyle. Ve bu ne kadar zavallıca olursa olsun, onun Jamie'nin olduğunu bilmek de hoşuma gidiyor. Alyansım gideli çok oldu, ama saat hâlâ benimle.

Boşa giden arayışımın sonunda, elimde sallanan gaz lambası ve hantal saat olmadan küçük ve çıplak hissettiğim bileğimle birlikte mutfağa doğru ilerledim. Serin bir sabahtı ve hevesle ocağı yaktım, maviye boyanmış kahve demliğini suyla doldurdum ve ocağa koymadan önce çekilmiş kahveyi ölçtüm. Annemin yatak odasının kapısındaki asma kilidi anahtarımla açıp mutfağa geri döndüm. Sesi o zaman duydum. Dışarıdan bir miyavlama, yumuşak ama ısrarcı bir ses geliyordu.

"Magpie?"

Ön kapıyı açıp umutla bekledim. Kedi yoktu. Acaba hayal mi etmiştim? Tabii ki hayır.

Dışarıda sadece sürpriz bir kar vardı, yılın ilk karı. İçeriye dönüp pijamalarımın üstüne bir ceket ve botlarımı geçirip beyaz sabaha geri çıktım. Yere düşmüş iki santimetre kadar yumuşak, kabarık kar basamakları ve ön bahçeyi kaplamıştı.

Ton balığı ve süt kâseleri boştu. Annemin kedisinin yakınlarda olduğuna emindim. Kafamda kışkırtıcı bir düşünce belirdi: Uyuyan annemin yanına yavaşça kediyi bırakıyorum ve uyandığında yanında biraz çamurlu ama sağlıklı ve tek parça halinde Magpie'ı bulunca müthiş bir mutluluk duyuyor. Kate günü kurtarıyor. Ama boş kâselerin yanında kedi patisi izi göremiyorum. Şafak sökerken o yarı karanlıkta gördüğüm şey daha çok insana ait ayak izlerine benziyor. Küçük ayak izleri. Sanki bir çocuğun botundan çıkmış gibi.

Hâlâ uykulu olan beynim gördüğü şeye bir anlam vermeye çalıştı. Ormanda dolaşan ve ton balığıyla sütten hoşlanan vahşi bir çocuk mu?

İzler önce kâselere, sonra basamaklara doğru ilerliyor, geldiği yoldan yani ormana giden patikadan geri dönüyordu. Soğuk, kar kokan havadan derin bir nefes aldım ve izleri takip ederek beni tepeden aşağıya götüren patikaya doğru yönlendirmelerine izin verdim. Bu patika, uzun zaman önce her gün Del'lerin oraya giderken kullandığım yoldu. Bir önceki gün Opal'i orada çimenleri uzun bir sopayla sanki yılan arıyormuş gibi dürterken yakaladığım patika. Del'in öldürülmesinden önceki günden beri hiç iz takip etmemiştim. Keşke uzun bir sopam olsa diye düşündüm, korktuğum şey ise kesinlikle yılanlar değildi.

Del ile bir keresinde arkasında saklandığımız Volkswagen büyüklüğündeki kaya, ekmek pişiren kadınların seslerine bakılırsa, patika girişinin sol tarafındaydı. *Saygısızca,* demişti Mimi, Doe'ya.

Ve ne hakkında konuştuklarını ancak sonradan anlayabilmiştim. Raven'ın gerçek babasının kim olduğu daha sonra ortaya çıkmış ve bu gerçek bütün New Hope'u sarsmıştı.

Büyük taşa yaslanıp, annemin bacasından gelen yanmış odun kokusunu içime çekerek dinlendim ve patikadan aşağıya,

biri gelip biri giden küçük ayak izlerine baktım. Ben, kendimi bildim bileli hep meraklı biri olmuşumdur. Çözülmemiş gizemlerden hoşlanmam. Kayayı bırakıp ormana doğru, çocuğu bulmaya kararlı bir şekilde yola çıktım.

Del'in ayak seslerini neredeyse arkamda duyuyor, elini omzunda hissediyordum. *Böö,* demişti. *En iyi arkadaşım ciddi ciddi kahrolası bir Kızılderili çadırında yaşıyor.*

Griswold'ların yerine giden eski patikayı otlar bürümüştü, ama geçmek imkânsız değildi. İzlerin tam ortasında duran fidanların bazıları yeni budanmıştı, bu da yakın zamanda birilerinin bu yolu açık tutmak için uğraştığını gösteriyordu. Bu yolu kullandığını gördüğüm tek kişi Opal'dı, belki bu işle uğraşan da o olabilirdi. Ama ayak izleri Opal'in olamayacak kadar küçüktü. O uzun bir kızdı, tıpkı annesi gibi. Botlarım, tıpkı küçük çocuğunkiler gibi yumuşak karın içine gömülmüştü. Yürümeye devam ettim, kalp atışlarım hızlanıyordu. Başım hafifçe döndü. Kafa karışıklığı. Bir parçam hâlâ on yaşında, acele şekilde Del'in yanına gidiyordu.

Sıkıysa beni yakala.

İzler eski av kulübesine giden yola doğru sağa sapıyordu, bir şekilde böyle olacağını ben de hissetmiştim. Yol ayrımında durdum, kalbim güm güm atıyordu ve eve geri dönmek için kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Geri dön. Bir saate kahve hazır olur, güneş karları eritir ve ayak izleri ortadan kaybolur. Sonra da kendine bütün bunları hayal ettiğini söylersin. Her şeyin Tina Marinelli'nin uyarısıyla başlayan bir rüya olduğunu: *Ölüler suçlayabilir.*

Son cinayetle ilgili öğrendiğim birkaç şey birden aklımda belirdi. Tori'nin cesedi nerede bulunmuştu? Eski kulübenin orada mı? Acaba ilerlersem polis şeridi ile mi karşılaşırdım? Orada hâlâ sadece bir hafta önce olan olayın izleri var mıdır? Ve gerçekten, orada *neler* oldu? Del'i öldüren kişinin tekrar

cinayet işlemiş olması ihtimali var mı? Bunca zamandır hâlâ bu kasabada yaşayıp beklemesi, izlemesi gibi bir ihtimal? Ve Opal, onun *esas* hedefi miydi? Sorduğum bütün sorular bir öncekinden daha saçma olmaya başlamıştı.

Kulübede olmanın bana eskiden yaşattığı tehlike hissini duyumsadım ve ceketime iyice sarınarak, devam etmeye cesaretim olup olmadığını düşündüm. Aslında düşününce, orası yedi yaşındayken pijamalarımla gittiğim bir yerdi. Bir suç mahalline elimi kolumu sallayarak girmeye ya da katille burun buruna gelmeye hazır değildim. Daha kahvemi bile içmemiştim.

Hızlanmış nefesime ve içimi dolduran dehşete rağmen, geri dönmek için artık çok geçti. Orada öylece durdum ve aşağıya, Del'in büyükbabasının inşa ettiği kulübeye giden yola baktım. Del'in öldürülmesinden önceki günden, Del'in kapıyı çarpıp gittiği ve Nicky'nin çok sinirli olduğu günden beri hiç gelmediğim bir yere. Nicky kulübenin hâlâ ayakta olduğunu söylemişti, ben de gidip kendi gözlerimle görmeye karar verdim. Korkacak hiçbir şey yoktu. Takip ettiğim sadece bir çocuktu. Sonuçta ben bir ortaokulda çalışıyordum, çocuklarla başa çıkabilirdim. Kulübeye doğru ilerlemeye devam ettim, bir yandan gözüm yerdeki küçük ayak izlerindeydi.

Eski av kulübesi hatırladığımdan daha yakındaydı. Ve daha küçüktü. Sanki biraz fazla büyük bir oyun evi gibi. Sarı polis şeridi göremedim, burada geçen hafta ya da bundan otuz yıl önce herhangi bir cinayet işlendiğine dair bir iz de. Giriş kapısı hâlâ yoktu ve kar içeri girmişti. Küçük ayak izleri yamuk kapı eşiğine doğru ilerliyordu. Olduğum yerde durdum ve yamuk yapıyı inceledim. *Kartlardan yapılmış bir ev,* diye düşündüm. *Sadece devrilmeyi bekliyor.*

Sonra içeriden bir kahkaha sesi geldiğini duydum, bir çocuğun yumuşak kıkırdaması.

"Kim var orada?" diye seslendim. "Opal, sen misin?"

Sessizlik.

"Haydi dışarı gel, içeride olduğunu biliyorum!"

Daha fazla sessizlik.

"Başın dertte değil. Sana kızmadım. Sadece dışarıya çıkmanı istiyorum." Sesimin yetişkin ve otoriter çıkmasına gayret ettim ama kendimi öyle hissetmiyordum.

Hiçbir şey yoktu. Ne ses, ne de bir kıpırtı.

"Üçe kadar sayacağım ve sonra oraya geliyorum. Ciddiyim. Bir," dedim, ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verirken. Kapı ağzında küçük, korkmuş bir surat görmeyi umuyordum.

"İki!" İçeriye girmek istemiyordum. O an değil. Hiçbir zaman değil. Karanlık, küçük kulübeyi görmek bana yetmişti. Eve dönmeye hazırdım, kendime güzel, dumanı tüten bir fincan sıcak kahve yapıp bütün bu ayak izi meselesini unutabilirdim. Nancy Drew'culuk oynamak için fazla yaşlıydım.

"Üç!" Tamam. Bu sadece bir çocuk. Oyun oynayan bir çocuk. Ortada korkacak hiçbir şey yok.

Cesaretimi topladım ve kapıya doğru ilerledim. İçeride aynı küflü fare kokusu vardı. Eski karyolalar hâlâ duvarların dibindeydi, şişman ocak paslanmıştı, ama onun da yeri değişmemişti. İçeride farklı olan bir şey yok gibi görünüyordu. Zarar verilmemiş, duvarlara sprey boyayla *Ted, Ann-Marie'yi seviyo* yazılmamıştı. Eğer orada çocuklar takılmışsa da, belli ki iyi davranmış, onu bir tapınak gibi korumuşlardı.

Karyolaların altına ve odanın karanlık köşelerine baktım. Alt katta kimse yoktu. Sonra çatı katından bir hışırtı geldiğini duydum. Bana garip bir şekilde devasa bir yengeci anımsatan yumuşak bir hışırtı.

"Kim var orada?" diye seslendim.

Sadece bir çocuk. Ton balığı ve süt çalan bir çocuk. Kıskaçları ya da kabuklu, iğrenç bir bedeni yok.

"Merhaba?"

Bir yanım tanıdık bir sesin beni yanıtlamasını umuyordu: *Del ya da Nicky'nin. Haydi gel birer sigara tüttürelim.*

Ama bu otuz yıl önceydi.

Merdivene doğru gittim ve yukarı çıkmaya başladım, merdiven kollarını sıkıca tutuyor, her basamakta durup etrafı dinliyordum. Merdiven gözüme çok dik ve tehlikeli görünmüştü, bu da artık on yaşında olmadığımı bana bir kez daha hissettirdi. Hışırtı tekrar duyuldu, sonra kesildi. Nefesimi tutup neredeyse yarıladığım merdivene tutunup dinledim.

"Orada kimse var mı?" diye seslendim, sesim bütün çabalarıma rağmen yüksek ve yumuşak çıkmıştı. Yukarıdan bir cevap ya da ses gelmedi. Merdiveni gıcırdatarak tırmanmaya devam ettim.

Kafam tavan arası ile aynı seviyeye geldi ve gergince köşeden uzanıp etrafa şöyle bir bakındım, yalnız olduğumu fark etmek beni rahatlatmıştı. *Fareler,* dedim kendi kendime. *Sincaplar.* Eve izinsiz girmiş kemirgenlerden biri bütün o sesleri çıkarmış olmalıydı. Ama esas ben eve izinsiz girmemiş miydim? Hem ayak izlerine ne demeli? Bir çocuk durup dururken ortadan kaybolamazdı ki. Etrafıma bakındım, yalnız olduğuma pek inanmıyordum.

Yatak yoktu. Dergiler yoktu. Bir çocuğun saklanabileceği hiçbir şey yoktu. Sadece eski bir kibrit kutusu vardı, onu da fareler kemirmişti. Mavi uçlu kibritler etrafa saçılmıştı, ama yerde duruş şekillerinde bir tuhaflık vardı. Daha yakından bakabilmek için kendimi çekerek tavan arasına çıktım. Oraya, eskiden yatağın olduğu yere birisi kibritlerle şöyle yazmıştı:

ZACK'İ BUL
ŞERİF YARDIMCISI

Bir an kalbim ağzıma geldi, orada attığını hissedebiliyordum, beni boğacak gibiydi. Kibritlerle yazılmış emir bana bakıyor, sıkıysa onu yapmamamı söylüyordu. Aklım bir açıklama bulabilmek için boşa çırpınıp durdu ve sonunda, makul bir sonuca vardım ve ayaklarım tekrar yere bastı. Yaşayanların dünyasına geri döndüm. Opal, bunu yapan Opal olmalıydı, beni inandırmak için o kadar çaresizdi ki. Sonra Del dışında bu takma adı –Şerif Yardımcısı– bilen sadece bir kişi daha olduğunu hatırladım.

"Nicky," dedim ağzımı oynatarak, boğazım hâlâ sesimi çıkaramayacağım kadar büyük bir yumruyla doluydu. Kibritleri tekmeleyip dağıttım.

"Orospu çocuğu," dedim zorlukla konuşarak. "Buraya geleceğimi biliyordu. Orospu çocuğu!" Yavaşça geri döndüm, altımdaki her basamakta biraz daha tereddüde düşüyordum. Ayaklarım tekrar ahşap zemine bastığında, yukarıdan yine bir gürültü geldiğini duydum, ama geri çıkmaktansa, kulübeyi elimden geldiğince hızla terk ettim. Ciğerlerim temiz havaya muhtaçtı.

Göz alıcı parlak güneş ağaçların ardından görünmeye başlamıştı. Kar hızla eriyor, takip ettiğim ayak izlerini de beraberinde götürüyordu. Aceleyle eve geri dönerken, Nicky'nin ayak izlerini nasıl hallettiğini düşündüm, bunun için bir çocuğa para vermiş olmalıydı. Kibritleri de günler öncesinden ayarladı. Sonra ziyaret etmek için bize uğradı ve eski kulübeden bahsederek beni *tuzağa düşürdü*. Nasıl da aldanmıştım. Zavallıca, gerçekten. Ama neden bu kadar uğraşmıştı, amacı neydi? Hayaletlere inanmamı sağlamak mı? Olmayacak bir işin peşinden koşmamı sağlamak mı? *Zack'i bul, Şerif Yardımcısı*. Benim Zack'i bulmamla Nicky'nin eline ne geçecek olabilirdi ki, zaten onu da unutup gitmiştim. En son duyduğumda Kanada'da mı, öyle bir yerdeydi.

Zack, Del'in öldürülmesinden kısa bir süre sonra New Hope'u terk etmişti. Polis onu tıpkı New Hope sakinlerinin çoğuna yaptığı gibi birkaç kez sorgulamış ve suçlu olmadığına emin olunduktan sonra, kitaplarını ve gitarını alıp otostop çeke çeke buradan gitmişti.

• • •

Öfkenin de verdiği hızla eve doğru yürüdüm ve kısa sürede kayaya ulaşıp annemin bacasından çıkan dumanı gördüm. Bir fincan sert kahve şu an kafamdaki hayali örümcek ağlarını ve kıkırdamaları atmak için tam ihtiyacım olan şeydi. Birisi kulübenin ön kapısından çıkıp basamaklara doğru seğirtti. Bana doğru dönüp deli gibi el salladı. Bu Raven'dı.

"Kate!" diye bağırdı. "Annen nerede?"

Lanet olsun. Kahve içme hayali de buraya kadarmış. Eriyip çamura dönüşmüş karların arasından ona doğru koştum.

"Odasında değil mi?" diye seslendim umutla, ama sonra miyav sesini duymadan hemen önce kilidi açtığım aniden aklıma geldi.

"Hayır. Kapısı kilitli değil ve evde de yok. Ben belki senin yanında olabileceğini düşünmüştüm. Neredeydin?"

"Ufak bir yürüyüşe çıktım. Sadece yirmi dakikalığına yoktum, en fazla yarım saat olmuştur." Bana çileden çıkmış bir bakış attı. Haklı olduğunu biliyordum, annem yarım saatte çok büyük zararlara yol açabilirdi.

Ama bu sefer yine elinde bir bıçakla mı dönecekti? Bandajlarının üstü kurumuş kan içinde?

"Haydi, onu bulmalıyız. Sanırım yola çıktı."

Raven'ın Blazer'ına atladım, suçumu bilen bir şekilde uzun ceketimi pijamalarımı örtecek kadar sıkıca çekiştiriyordum.

"Magpie'ı duyduğumu sandım," dedim ona, ayak izlerinden bahsetmemeye karar vererek. "Opal bu sabah ormana gitmedi, değil mi?"

"Tanrım, Kate. Tabii ki hayır. Opal sabah altıda kalktı ve altı kırk beşte otobüs durağındaydı."

Opal'in ayaklarının büyüklüğünü tekrar gözümün önüne getirmeye çalıştım, üzerine ne kadar düşünürsem, izlerin ona ait olmadıklarına o kadar emin oluyordum. Öbür türlü izlerin büyük ambarda başlaması gerekirdi. Oysa eski kulübede başlayıp bitiyorlardı.

Sadece Nicky'nin beş dolar verdiği bir çocuk. Havada durabilme yeteneği olan. Belki kulübeye ağaçlarda sallanarak gitmiştir, Tarzan gibi.

Raven'la birlikte çamurun arasında annemin bıraktığı izlere benzer bir şeyleri takip ederek ana yola doğru ilerledik. İzler New Hope'tan çıkıp Bullrush Tepesi yoluna doğru giderken onları kaybettik. Raven aynı yoldan gitmeye devam etti, ikimiz de çaresizce ormanın kenarına bakıyorduk.

"Kate, işte bu yüzden annen tek başına kalmamalı. Sana bazı telefon numaraları getirdim. Uzun süreli bakım ile ilgili arayabileceğin birileri. St. Johnsbury'de tam ona uygun bir merkez var."

"Annem bakımevine gitmek istemiyor."

"Biliyorum. İstemiyor. Ama sen bir hemşiresin, Tanrı aşkına. Durumu anlaman gerekiyor. Daha iyiye gitmeyecek. Üniversitede hoca olan bir kadın var, Meg Hammerstein. Bunama üzerine bir kitap yazmış ve Alzheimer hastaları için özel bir hafıza kliniği işletiyor. Onun adını ve adresini de senin için oraya ekledim. Bir bak bence."

Raven arabayı çok hızlı kullanıyordu. Akıp giden manzarada anneme bakınmak zorlaşmıştı. Kar beyazı bir tavşan yoldan zikzaklar çizerek hızla geçip ormana daldı. Bir hayalet

kadar beyaz. Hayaletler beyaz mıydı? Casper öyleydi. Beyaz ve zararsız. Hem, hayalet diye bir şey yoktu zaten. Sadece sizi olduklarına inandırmaya çalışmak için oyunlar oynayan çaresiz adamlar. Lanet olasıca.

"Bu iş o kadar ileri gitti ki, annen hem kendisi hem başkaları için bir tehlike haline geldi," diye devam etti Raven. "O yangının korkunç sonuçları olabilirdi. Sırf o haliyle bile, çadırımızı kaybettik. Ama ya orada birisi uyuyor olsaydı? Ya Opal ya da ben çadırın içinde olsaydık? Gecenin bir yarısıydı. Opal'in o gece Tori'lerde, benimse erkek arkadaşımda kalıyor olmam inanılmaz bir şanstı."

"Annem o gece çadıra giderken yolda kimseyi görmedi, değil mi?" diye sordum.

Raven gözlerini yoldan ayırıp inanmaz bir ifadeyle bana baktı. Bakışları önce yüzümde, sonra pijamalarımda gezindi. Kafasını salladı.

"Kate, saat sabahın üçüydü. Gabriel pencereden alevleri gördü. Benim içeride olduğumu sandı. İç çamaşırlarıyla koşarak geldi ve sadece anneni buldu. Annen onunla boğuştu. Gabriel onu dışarı çıkarmaya çalışırken onun kolunu ısırdı. Sanki çıkmak istemiyor gibiymiş."

Şimdi kafa sallama sırası bendeydi, onu onaylamadığım için değil, ama ortada tuhaf bir şeyler vardı.

"Bana sürekli o sırada yanında birinin olduğundan bahsediyor."

"Tabii ki bahseder. Yanında sürekli birileri var Kate. Ölüler, on yıldır görmediği insanlar, şimdi yaşlı olanların gençlikleri. Bu hastalığının bir parçası. Bugün ve geçmiş arasındaki farkı anlayamıyor. Kimin orada olup kimin olmadığını bilmiyor."

Belki bulaşıcıdır, diye düşündüm, sabah boşu boşuna yaptığım takibi hatırlayarak.

Raven tepenin dibindeki dur işaretini görünce ani bir fren yaptı. Blazer'ı karda kaydı. Griswold'ların çiftliği sol tarafımızdaydı. YUMURTALAR SAMAN DOMUZLAR PATATEZLER tabelası yolun kenarında rüzgârdan sallanıyordu. Domuzları ve bir zamanlar onların jilet gibi keskin dişlerinden ne kadar korktuğumu düşündüm.

"Kahretsin!" Raven eldivenli elleriyle direksiyona vurdu. "Hangi cehennemde bu kadın?"

Raven ve ben bütün sabah annemi aradık. Onu kaybettiğim için duyduğum pişmanlığın bedelini pijamalarımla kasabada koşturup, karşılaştığım herkese onu görüp görmediklerini sorarak ödüyordum. Raven Blazer'ını park etti ve ikimiz kapı kapı dolaşmaya başladık. Acaba bu sabah bahçenizdeki çiçeklerin arasından geceliğiyle geçen yaşlı bir kadın görmüş olma ihtimaliniz var mı? Gabriel, New Hope çevresini aradı. Büyük marketteki Jim bizim için eyalet polisini aradı ve New Hope ile kasaba arasındaki ormanı araştırmaları için gönüllü bir itfaiye ekibi kurdu. Raven ve ben en sonunda haber beklemek için annemin evine geri döndüğümüzdeyse telefon hatlarının yine çalışmadığını fark ettik.

Bullrush Tepesi'ndeki hatlar ne zaman bir rüzgâr esse ya da birkaç parça kar düşse bozulurdu. Bazen hiçbir görünür sebep olmadan günlerce geri gelmedikleri olurdu. Ben kendimi bildim bileli bu hep böyle olmuştu.

Raven çorba yapmaya başlarken ben de üzerime bir şeyler giydim. Raven kendini meşgul etmesi gerektiğini yoksa kafayı yiyeceğini söylemişti. Basamaklarda durdum ve ne kadar saçma olduğunu bilsem de Haskie'nin yerinden aldığım bir paket sigarayı açtım. Üniversiteden beri sigara içmemiştim. Ben bir hemşireyim. Hafta içi Seattle'ın yağmurlu tepelerinde

kilometrelerce koşar ve sadece arada sırada kendimi yağsız donmuş yoğurtla ödüllendiririm, ayrıca her zaman kızarmış patates yerine fırında pişmişini tercih ederim. Ama o an havuç ve pancar doğrayarak sakinleşemeyeceğim kesindi.

Opal okuldan eve erken dönerek bizi şaşırttı.

"Ne oldu?" diye sordu Raven.

"Baş ağrısı."

"Yine mi?"

"Ben iyiyim anne. Sadece eve gelmeye ihtiyacım vardı."

Raven onu annemin kaçışı ile ilgili bilgilendirdi, bu arada suçu ağır bir şekilde bana attı ve ben de kabul ettim. Opal çorbaya yardım etmeyi teklif edip başlamadan önce kollarını sıvadı.

"Saatim!" dedim.

Opal şaşkın bir şekilde baktı, sonra ona dokundu. Gülümseyip onu çıkardı ve hiçbir açıklama yapmadan bana uzattı. Sanki orada olduğunu bile fark etmemiş gibiydi. Sanki kulübeye girer girmez kolunda kendiliğinden belirmiş gibi.

"Sanırım ben büyük ambara gidip biraz uzanacağım," dedi Raven'dan çok bana. İşin aslı, titiz bir şekilde benimle göz kontağı kurmamaya çalışıyordu.

Raven başını salladı ve Opal oradan düşük omuzlarıyla yere bakarak sıvıştı.

"O bazı şeyleri *ödünç* alıyor," diye açıkladı Raven Opal gidince. "Bunu sadece hoşlandığı insanlara yapıyor, o yüzden kendini şanslı saymalısın. Saatini mutlaka eninde sonunda geri verirdi. Kötü bir niyeti yok. Bence bunu yaptığının çoğu zaman farkında bile değil."

Şimdi kafa sallama sırası bendeydi. Hobi olarak kleptomani ile süslenmiş hafıza kaybı. Buna bir de hayaletlerden gelen ölüm tehditlerini ekleyin ve işte bir psikiyatr için alan çalışmanız hazır.

Opal saatimi ne zaman almıştı? Dün akşamki ziyaretimiz sırasında olsa bunu kesinlikle fark ederdim. Ben uyurken stüdyoya mı girmişti? Bu sabah uyandığımda birinin beni izlediği hissine kapılma sebebim bu olabilir miydi? Ve daha önce de gelmiş miydi? Eğer öyleyse, o zaman başka neler almıştı?

"Sana oldukça bağlandığını biliyorum," dedi Raven. "Ama senden tekrar rica etmeliyim, lütfen onun o hayalet fantezilerini yüreklendirme. Del Griswold hakkında konuşulmasını istemiyorum. Ne olursa olsun. Anlatabildim mi?"

"Oldukça net bir şekilde," dedim saatimi koluma sıkıca geri takarken.

Öğlene doğru bir arabanın evin önündeki yola yanaştığını duyduk ve Nicky Griswold'un anneme kamyonundan inerken yardım ettiğini gördük.

Raven koşarak gidip ona sımsıkı sarıldı.

"Jean, bizi öyle korkuttun ki!"

"Yumurta almam gerekiyordu," dedi annem. Bana bakıp göz kırptı. "Seni tanıyorum," dedi.

Raven kollarını anneme dolayıp onu eve götürdü.

"Onu nerede buldun?" diye sordum Nicky'ye.

"Bizim eski evin arkasındaki ağaçlıkta dolanıyordu."

"Peki *senin* ne işin vardı orada?" Annemi sağ salim eve getirdiği için ona ne kadar minnettar olsam da, sesimdeki suçlayıcı tonu saklamayı beceremedim.

"Sadece bakınıyordum. Dün gece eski kulübenin yandığıyla ilgili korkunç bir rüya gördüm. Birisi kibritlerle oynuyordu."

Bu kadarı çok fazlaydı.

"Evet, kesin görmüşsündür." Kendime daha fazla engel olamadım. "Birileri kibritlerle oynuyordu tabii. Bu yaptığın çok garip bir şaka, Nicky."

Şaşkına dönmüş görünüyordu.

"Hey, ben sadece kulübenin iyi olup olmadığına bakmak için oraya gittim ve o sırada geceliği ve terlikleriyle dolaşan Jean'i gördüm. Onu hemen buraya getirdim. Senin deli gibi endişeleneceğini biliyordum."

"Öyle mi, peki dün için ne diyeceksin? Dün de orada mıydın? Her şeyi o zaman mı yaptın? Peki benimle konuşmadan önce mi, sonra mı? Ve bu sabah o ayak izlerini bırakan çocuğu nereden buldun?"

Yavaşça kafasını salladı, büyük ellerini şimdi-hepimiz-önce-bir-sakin-olalım dercesine havada tuttu. Ne kadar sinirli olduğumu bana daha da çok hissettirmek için elinden geleni yapıyordu. Bir önceki gün ondan ne kadar hoşlandığıma inanamadım, şu an onu boğazlayabilirdim.

"Kate, neden bahsettiğini bilmiyorum. Yaban hindisi tarafından ısırılmış gibi konuşuyorsun."

"*Zack'i bul, Şerif Yardımcısı!* Bundan bahsediyorum işte. Kulübede bana bıraktığın mesajdan. Bu sapkınca, Nicky. Benimle oynanmasından hoşlanmam."

"Ben kulübede mesaj falan bırakmadım. Aylardır oraya gitmiyorum bile. *Zack'i bul* mu? Bu delice. Zack zaten burada, şehirde. Üniversitede ders veriyor. Ara sıra birlikte bira içiyoruz biz onunla."

Nicky ikna kabiliyeti yüksek bir yalancıydı ve bu beni öfkeden çıldırtıyordu. Derin bir nefes aldım.

"Annemi eve geri getirdiğin için minnettarım, ama artık senden gitmeni isteyeceğim."

Karnına tekme atılmış bir köpek gibi baktı. Ona bu kadar sert davrandığıma neredeyse pişman olacaktım.

"Bak," dedi konuşmaya devam etmeden önce dudağını çiğneyerek. "Başka bir şey var. Annenle karşılaşmadan önce ormanda bulduğum bir şey."

Kamyonunun arka tarafına yöneldi, eğilip kırmızı kumaşa sarılmış bir bohça çıkardı. Daha iyi görebilmek için yaklaştım, ondan şüpheleniyor, ama bir yandan da merak ediyordum. Raven kapıyı açıp basamaklardan inerek bize katıldı ve annemin üstünü değiştirdiğini ve öğle yemeğini yediğini haber verdi.

"O nedir?" diye sordu Raven, Nicky'nin kollarındaki fanila kumaşıyla sarmalanmış yığına bakarak.

Nicky kumaşın bir köşesini biraz açtı ve altından bir tutam tüy göründü. Uzanıp bohçanın tamamını açtım ve ağzımdan boğuk bir çığlık fırladı.

"Tanrım!"

Bu Magpie'dı. Boğazı temiz bir şekilde kesilmiş, göğsündeki beyaz tüyler kana bulanmıştı. Vücudu yumuşak ve gevşek, üstündeki kan hâlâ ıslaktı. Öleli çok olmamıştı. Elimi geri çekip kot pantolonuma sürdüm.

"Tanrım," dedim tekrar.

"Annenindi, değil mi?" diye sordu Nicky.

Başımla onaylarken Raven'a baktım. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Sence bunu yapan bir ayı mıydı? Ya da çakal?" diye sordu Raven.

"Bunu yapan hayvan değildi." Nicky yavaşça kafasını salladı. "En azından dört ayaklı olmadığı kesin."

Cebine doğru uzandı ve katlanmış kırmızı bir bandana çıkardı. Onu açtığında, içinden kırmızı bir İsviçre çakısı çıktı. İrkildim. Bu inanılmaz derecede *benim* çakıma benziyordu. Ama

bu tür şeyler çok yaygındı. Büyük ve küçük bıçağı, şişe açacağı, tornavidası, tirbuşonu olan kırmızı çakılar. Ve *benim* çakım zaten gayet güvenli bir şekilde cebimde duruyordu, değil mi?

"Boğazındaki kesik temiz ve düz, üstelik bunu da cesedin hemen yanında buldum. Bana kalırsa, ayıların İsviçre çakısına pek ihtiyaçları olmaz."

Raven titredi. "Onu nerede buldun?"

"Ormanda, bizim eski yerle burası arasında kalan patikada."

"Bir dakika," dedi Raven, "orası senin bu sabah yürüyüşe çıktığın yer değil mi, Kate?"

"Evet, ama ben bir şey görmedim. Kedinin sesini duyduğumu sanmıştım, o yüzden ona bakmaya gitmiştim." Sesim kendime bile inandırıcı gelmedi. Ama küçük ayak izlerinden ve kulübede duyduğum kıkırdamalardan bahsetmemem gerektiğinin farkındaydım.

Raven eski gömleği Magpie'ın üstüne geri kapattı ve kediyi Nicky'nin kollarından alıp dikkatlice Blazer'ının arka koltuğuna yerleştirdi.

"Onu ben gömerim," dedi. "Jean'e söylememeliyiz. Bunu görmesine izin veremeyiz. Bu onu mahveder. Ve o bıçağı da istiyorum, Nicky."

Nicky İsviçre çakısını ona uzattı, ikimize de başıyla, sessiz bir şekilde veda etti ve kamyonuna atlayıp gitti. Raven da daha sonra gelip annemi kontrol edeceğini söyleyerek onu takip etti.

"Onu bir daha yalnız bırakma," dedi, sözleri bir ricadan ziyade tehdit gibiydi.

Araba seslerinin uzaklaşmasını dinlerken bir an orada öylece durdum. Eve geri döndüğümde, annem elinde üstüne bir parça hindi ve bir yumurta boyutunda hardal koyduğu ekmek dilimiyle kapıda belirdi.

"Nereye gitti?" diye sordu. "Ona sandviç getirdim. Ne iyi bir adam. Eğer evli olmasaydın, sana onu elinden kaçırma derdim."

"Nicky pisliğin biri anne."

"Kim?"

"Nicky Griswold. Seni eve getiren adam. Sandviç hazırladığın adam."

Annem huzurlu bir ifadeyle başını salladı.

"Ne iyi bir adam. Kız kardeşi ormanda öldürülmüştü. Zavallı şey. Onun boğazını kesmişlerdi, bilirsin."

Hayır. Del'i boğarak öldürdüler. Boğazı kesilen kediydi.

Ezilmiş sandviçten bir ısırık alıp içeri geri döndü.

"Zavallı küçük şey," diye mırıldandı hindi ve ekmek dolu ağzının içinden.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Haziran başı ve ortaları, 1971

Okulun son günü, yani 16 Haziran'da, büyük planım tıpkı çaresizce arkadaş edinmek için çabalayan bütün beşinci sınıflarınkilerin planları gibi geri tepti. Tarihi şimdi bile çok net hatırlıyorum, çünkü o günün akşamında Del'in cesedi bulunmuştu. Bu iki olay –benim ihanetim ve onun öldürülmesi– kafamda o kadar iç içe geçmiş hale geldi ki, sanki biri olmadan diğeri olmazmış gibi geliyor. Katili dışında, Del'i hayattayken en son ben görmüştüm. Ve onu son gördüğümde, benden kaçıyordu. Hem de cılız bacaklarının ve çarpık diz kapaklarının onu götürebildiği kadar hızlı bir şekilde.

Beşinci sınıfın ve Del'in hayatının son haftalarında, New Hope'taki olaylar doruk noktasına ulaşmıştı. Çadırdaki hayatımız huzurlu olmaktan çok uzaktı. Tembel Geyik'in, Doe'nun bebeğinin gerçek babası olduğu ortaya çıkmıştı. Haberi anneme veren Mimi olmuştu, o ise her ne kadar gözyaşları içinde de olsa gururunu koruyarak Mimi'ye dürüstlüğü için teşekkür edeceğine, onu işgüzarlıkla suçlamış ve başkalarının mutluluğuna dayanamayıp, ortaya dedikodular attığını söylemişti. Mimi çadırdan çıkarken, annem arkasından bağırıyordu: "Bu *olay* hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!" Bu mutsuz olayın hemen ardından Tembel Geyik çadırın eteğinden içeri girmişti,

onu Mimi'nin ya da Gabriel'in gönderdiğine şüphe yoktu. Doe ile bir, belki üç-dört kere aralarında bir şeyler geçtiğini kabul etmişti, ama bilirsiniz, sadece iyi vakit geçiriyorlardı, belki biraz ot içiyorlardı falan ve aralarında geçenlerin, canının içi Jean'ine duyduğu hislerle hiçbir ilgili yoktu. Bunların canının içi Jean'iyle ilgisi yoktu. Annem bir yandan ağladı, bir yandan da sürekli *Yalancı!* diye bağırarak onun göğsünü yumrukladı. Sonra da ona defolup gitmesini söyledi.

O akşam büyük ambarda gece yarısına kadar süren ateşli bir komün toplantısı oldu. Doe'nun erkek arkadaşı Shawn toplantıya katılmamıştı. Sabah Raven'ın kendi çocuğu olmadığını öğrenir öğrenmez eski El Dorado arabasına atlayıp California'nın yolunu tutmuştu. İlk bir saat boyunca beni dışarı yolladılar, içeride işler gitgide çirkinleşiyordu. Bir süre kapının ardından içeriyi, yükselen sesleri ve yöneltilen suçlamaları dinledim. Doe ve annem birbirlerine saldırdılar. Tembel Geyik araya girmeye çalıştı ama ikisi de onu suçluyordu. Herkesin Tembel Geyik'e söyleyeceği bir şeyler var gibi görünüyordu. Sorun, Gabriel'in de tekrar tekrar ortaya koyduğu gibi, ihanetti. Kimse Tembel Geyik'i Doe ile yattığı için suçlamıyordu. Sonuçta ikisi de yetişkin insanlardı ve New Hope'ta kimse kimseye ataerkil tek eşliliği dayatmıyor ya da birbirinin bedeni üstünde hak iddia etmiyordu. Sorun bu konuda herkese yalan söylemiş ve Doe'yu da aynısını yapması için zorlamış olmasıydı. Dava söylenen yalan ile ilgileniyordu ve sonunda da suçlu bulundu. Gece bir gibi ortaya çıkan karar oy birliğiyle alınmıştı. Tembel Geyik artık New Hope'ta istenmiyordu. Böylece ertesi gün, Mark Lubofski elbiselerini topladı, masasını ve takı malzemelerini Volkswagen minibüsüne yükledi ve şehirde kendine bir daire tuttu. Kimse neden daha uzağa gitmediğini bilmiyordu. Bazıları, bebeğe yakın olabilmek

için böyle yaptığını düşündü. Bir kısmıysa hâlâ annemi sevdiğini ve onu affedeceğini umduğunu ileri sürdü.

Ben ikinci teoriden yanaydım. Tepeden kovuluşunu takip eden günlerde, bazen bisikletimle şehre gider ve oturduğu apartmanın etrafında daireler çizerdim. Bir kere onu, üst katlardaki pencerelerden birinden beni seyrederken yakaladım. Elimi sallayarak aşağı inmesini söyledim, ama sadece bana gergin bir şekilde geri el sallayarak perdeyi kapatmakla yetindi.

Tembel Geyik'in çadırdan tamamen ayrılmasından önce, ondan bir şey çalmıştım. Bu, birkaç parça oyulmuş tahta, bira kutusu açacağı ve bir av fişeğinden yaptığı bir kolyeydi. Onu yastığımın altında tutuyor, bize geri gelmesine yardımcı olacak bir tılsım olarak düşünüyordum.

Tembel Geyik'in gidişinden sadece birkaç gün sonra, annem New Hope'un, beni ve Raven bebeği saymazsanız, en yeni üyesi olan on dokuz yaşındaki üniversite terk Zack'i sevgilisi olarak aldı. Annem kırk bir yaşındaydı, benim şimdi olduğum yaşta. Zack onun yaşının yarısı veya benim yaşımın iki katı bile etmiyordu.

Zack bütün bunları o yürek parçalayan şarkısıyla başarmıştı. Tembel Geyik'in taşınmasından sonra bir gün gitarını alıp çadıra geldi ve anneme bir şarkı söyledi. (Bu sefer Dylan'dan değil, kendi yazdıklarından birini.) "Bu şarkıyı senin yaşadıklarını düşünerek yazdım, Jean." Şarkı başına kötü şeyler gelmesinin kalbini sonsuza kadar kapatmaya neden olmaması gerektiğiyle ilgiliydi. Arkasında durup kusuyormuş gibi yaptım, arada annemin bana bakmasını sağlayıp ona şaşı göz yapmaya çalışıyordum. Ama annem, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde ona sıkıca sarıldı, bu o kadar uzun sürdü ki, onu hiç bırakmayacağını sandım. Olanlara inanamıyordum.

"Sadece aptal bir şarkıydı," dedim annem ona sarılmaya devam ederken.

Bana omzunun altından bir bakış attı ve çadırdan kovdu. Paldır küldür dışarı çıktım. Geri döndüğümde, Zack'in gitarı annemin yatağının etrafını çeviren kapalı perdenin kenarındaydı.

"Sadece aptal bir şarkı," diye mırıldandım yatağa girip kolyeye tutunurken.

Zack'in, Tembel Geyik'in aksine, benden bir beklentisi yoktu. Bana kızıymışım gibi davranmadı, ya da benimle arkadaş olmaya çalışmadı. Beni ormanda yürüyüşe çıkarmadı veya gece uyumadan önce üçkâğıtçı tilki ile ilgili hikâyeler anlatmadı. Zack tıpkı yüzünde gergin bir gülümseme olan bir hırsız gibi annemin yatağına girip çıkarken varlığımı zar zor fark ediyordu. Ona uzun süre gözümü dikip baktığımda kulaklarını kızartabiliyordum.

Ama aralarındaki kısa ilişkiye dair en net hatırladığım şey annemi nasıl güldürdüğüydü. Ne dediğini ya da ne yaptığını bilmiyorum, ama yatağının etrafına çevrilmiş kapalı perdenin ardından annemin kahkahalarını her gece duyabiliyordum. Önceleri sessizce gülmeye başlıyordu, belki de biraz utangaç, ama sonra kontrolsüzce, yüksek sesle, hatta bazen ağlar gibi gülüyordu. Ve bunun ötesinde, fısıltılarını ve çarşafların hışırtılarını duyabiliyordum.

Annemin dikiş işine başlaması da bu zamanlara denk geldi. El sanatlarına girişi, iğne işi yapmasıyla başlamıştı. Daha sona örgü örmeyi, çömlekçiliği ve sonunda da resim yapmayı denedi. Resim yapmak sonradan içlerinde en kalıcı olan olacaktı, ama ilk başlarda, annem sadece dikiş dikiyordu.

Tembel Geyik'in takılarını yaptığı alana ufak bir dikiş masası yerleştirdi. Sanki o boş alanı bir şekilde, kendine ait bir şeyle doldurması gerekiyordu. İlk projesi çapraz dikişli bir yastık oldu. *Mutlu bir ev sevginin evidir.* Kendi evinde yaşananları düşününce bu bana komik bir mesaj gibi gelmişti. Ve bir de

komik bir resim: dikkatlice işlenmiş, düzgün mavi perdeleri ve bahçesinde muntazam ağaçları olan beyaz, kare şeklinde bir ev. Kapıyı aralayabilsem ya da perdeleri açabilsem içeride görebileceğim küçük aileyi hayal etmeye çalıştım. Bizim olduğumuzdan daha farklı bir aile olurdu, biliyordum. Çocukların bir annesi ve bir *babası* olurdu herhalde. Belki bir köpek. Sıcak akan su. Akşam yemeğinde yenilen biftekler. O evde yaşayan küçük insanların hayatları bizimkine hiç benzemiyor, diye düşündüm on yaşında, annemi dikiş yaparken seyrederken.

Dikiş yapmak onu mutlu ediyor, bir şekilde günlerini geçirmesini sağlıyor gibiydi. Geceleri ise Zack vardı. Akşam yemeğinden sonra annem dikiş yaparken o da gitarını çalar, daha sonra ikisi birbirine şüpheli bir bakış attıktan sonra aceleyle yatağa girerlerdi.

Çaresiz bir halde, bisikletimle şehre indim ve Tembel Geyik'in posta kutusuna bir mektup bıraktım. Mektupta Zack'ten bahsetmiş ve onun çok geç olmadan geri dönüp işleri yoluna sokması gerektiğinden bahsetmiştim. Hiçbir zaman gelmedi. Sanırım Zack'le ya da Zack'siz, her şey için zaten çok geç olduğunun farkındaydı.

Del'e Sarkık Fare olayını tüm detaylarıyla (Zack kısmını atlamaya karar vermiştim) anlattığımda güldü ve demek ki o kadar da sarkık değilmiş, dedi. En azından önemli olan yerleri. Şakayı anlamış gibi yaptım. Ayrıca gidişi benim için önemli değilmiş gibi de yapıyordum. Hiç derdim değildi. O zaten sadece budala bir ismi olan aptal bir hippiydi.

• • •

Okulun bitiminden önceki gün öğle vakti Del'e bakınmak için araziye inmiştim. Tembel Geyik'ten aldığım kolye yanımdaydı, onu Del'e verecektim. Artık geri getirme gücü olduğuna dair inancımı kaybettiğim için ondan kurtulmak istiyordum.

Bunun gönül alıcı bir hareket olacağını umuyordum: Del, Ellie ve Sam konusundaki casusluğumdan memnun değildi.

Çifte ajanlık tezgâhım haftalardır planladığım gibi gidiyordu. İki tarafa da basitçe duymak istediklerini söylüyordum, içinde gerçek kırıntıları olan ilginç, uydurma hikâyeler. Ellie ve Samantha'nın arkadaşlığını kazanmak ve bunu elimde tutabilmek için Patates Kız'ın midillisini çıplak sürdüğü söylentisini onaylamıştım, hatta onlara isminin *Spitfire* olduğunu bile söyledim. Yatak odasının aslında bir kiler olduğunu ve silah kullanmayı bildiğini de.

Del'e, Ellie'nin geceleri dişlik takarak yattığını ve Samantha'nın geri zekâlı bir kız kardeşi olduğunu söyledim, ki ikisi de doğruydu. Üstelik iki kız da okulun kötü çocuğu Artie Paris'e gizlice âşıktı. Ama mesela bu tamamen kurguydu, ama Del yutmuştu.

Okulun son haftasında, iki taraf da elde edebilecekleri kirli bir bilgi için yanıp tutuşuyordu. Onlara ne anlatırsam anlatayım etkilenmiyorlardı. Benden çok iyi bir şey bulmamı isteyen Ellie ve Sam'i kaybetmekten korkuyordum. Del de, ona iki kızda da bit, siğil ve kıl kurdu olduğunu söylememe rağmen durumdan memnun değildi. Büyük kozları oynamanın vakti gelmişti.

Böylece Del'e, Ellie'nin Artie'yi evine davet ettiğini ve sonra da öpüştüklerini söyledim. Bana inanmadı. Gözlerini devirdi, kafasını salladı ve basitçe, *"Hayatta inanmam,"* dedi. Onu ikna etmek için çok uğraştım, o arada olayla ilgili bir sürü detay uydurdum: Ellie'lerin bodrumundaydılar, önce Artie onu zorladı, ama sonra Ellie'nin de hoşuna gitti ve devam ettiler. Del'e, Ellie'nin çok aptal olduğunu ve öpüştüğü için hamile kalmaktan korktuğunu, hatta arkadaşlarına karnının belli olup olmadığını sorduğunu bile söyledim.

"Salaaak!" dedi Del, benim hikâyemden mi yoksa Ellie'den mi bahsettiğinden emin değildim.

Ve Ellie ile Sam'e biraz daha gerçekçi bir şey anlattım, bunun tek sebebi artık söyleyecek yalanlarımın tükenmiş olmasıydı. Onlara Del'in bir dövmesi olduğundan bahsettim.

"Haydi canım!" diye bağırdılar. "Ne dövmesi?"

Her zamanki buluşma yerimiz olan oyun demirlerinin altındaydık. Diğer çocuklar yanımızdan geçerken, her gün Ellie ve Sam'le takılıyor olmanın verdiği bir gurur duygusuyla içime bir sıcaklık doldu. Ama Del bizi seyrettiği zamanlarda, suçluluk ve pişmanlıktan buz kesiyordum.

"Emin değilim," dedim onlara. "Bir keresinde üstünü değiştirirken ucundan görebildim."

"Emin misin?"

"Yemin ederim ki. Göğsünde duruyor."

"Büyük ihtimalle bir patatestir!" diye fikir yürüttü Sam.

"Benim görebildiğim kısmı siyahtı," dedim.

"*Çürümüş* bir patates!" diye bağırdı cırtlak bir sesle.

Ben muhbir rolüne kendimi iyice kaptırmışken hiç aklıma gelmeyen, bilmediğim şey ise şuydu: Bu haber Travis Greene adında, Ellie'den hoşlanan bir çocuğa anlatılacak ve o da, şişman ve Artie Paris'in sol kolu olan Tommy Ducette de dâhil olmak üzere bunu bütün yakın arkadaşlarına yayacaktı. Gerçi Artie Paris'in, okulun son günü için ne planladığını, Beş Numaralı İlköğretim Okulu'na ve onun mezun olan beşinci sınıflarına hazırladığı veda hediyesini de sonradan öğrenecektim.

o o o

Del'i ne arazide ne de kilerde bulamadığımda, onun kulübede olması gerektiğini düşündüm. Kilerden ormana doğru cebimde Tembel Geyik'in kolyesiyle yürürken, domuz ağılındaki olayı

görünce durdum. Domuzlardan biri, görünüşe bakılırsa delirmişti.

Ağılın etrafında ciyaklayarak, daha doğrusu çığlıklar atarak daireler çiziyordu. Başka bir domuz önüne çıktığındaysa ona saldırıyor, ittirip ısırıyordu.

Çitlere dayandım ve ilgisini çekmeye çalıştım.

"Her şey yolunda, domuz," dedim. "Haydi sakinleş."

Ama domuz daha da hızlı koşmaya başladı, sanki uçacak gibiydi, sanki yeterince hızlı koşabilirse, buradan kaçabileceğine inanmış gibi.

"O domuzlardan uzak dur!"

Çitlerden uzaklaşıp arkamı döndüğümde Del'in babasıyla burun buruna geldim, daha önce onu sadece uzaktan görmüştüm. Ralph Griswold uzun boyluydu. Kirli bir önlük giymiş, geniş, kare omuzları olan ve yayvan çenesi koyu renk sakallarla kaplı bir adamdı. Siyah saçları şapkasının altından taşmıştı, boyu tam kulaklarını örtecek kadar uzundu. Del'in soluk, gri-mavi gözlerine sahipti.

Del'in hayatta korktuğu tek şey babasıydı ve o an, bir metre kadar yakınımda duruyordu.

"Ben sadece... Del'i arıyordum." Konuşurken, adamın ellerini fark ettim. Devasaydılar. Sağ elinde büyük bir silah taşıyordu.

"Domuz ağılında olacak hali yok, öyle değil mi? Şimdi git buradan! Domuzlarımı endişelendiriyorsun!" Silah olmayan elini bana doğru salladı. Koşarak oradan uzaklaştım, patikaya vardığımda bir el ateş sesi duydum, ama geri dönüp bakmaya cesaret edemedim.

Açıklığa vardığımda nefes nefese kalmıştım. Bacaklarım pelte gibi olmuştu. Kulübeden sesler geldiğini duydum ve yaklaşırken bir yandan da seslendim.

"Del? Nicky?"

VAHİT PAŞA
İLÇE HALK KÜTÜPHANESİ

Sesimi bir sessizlik izledi, sonra kulübe kapısından tanıdık bir yüzün çıktığını gördüm. Bu Zack'ti, geceleri uyuyana kadar annemi güldüren çocuk. Beyaz bir tişört ve dizlerinde delikler olan bir kot pantolon giyiyordu. Ayakları her zamanki gibi çıplaktı. Onu tanıdığımdan beri ayakkabı giydiğini hiç görmemiştim, sadece kışın kara çıkacağı zaman ayağına geçirdiği bir çift kırmızı botu vardı. Annemin çarşaflarının onun dışarıdan gelen pis ayaklarıyla nasıl kirlendiğini düşündüm.

"Hey," dedi beni görünce. Bu onun her zamanki selamlaşma şekliydi, komün yemeğinde karşımda da otursa, annemin perdesinden sabah erkenden çıksa da hep böyle derdi.

"*Sen* burada ne arıyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla. Kulakları kızardı. Kendimi huzursuz hissettim, sanki iki ayrı dünyam benim bilgim ya da onayım olmadan birbiriyle iç içe geçmişti. Del'i New Hope'ta, elinde bir kürek ekmek ocağa sürerken görsem ancak bu kadar şaşırırdım.

"Hiçbi' şey." Omzunu silkti ve sanki onu sıkıyormuşum gibi etrafımızdaki açıklığa bakındı. "Sadece yürüyüşe çıkmıştım. Görüşürüz, Katycik." Ve böylece, tekrar patikaya doğru o kendine özgü uzun adam yürüyüşüyle uzaklaştı. Zack önce çadırdaki hayatımı istila etmişti, şimdi de Del'in yanındaydı. Kendini ne zannediyordu?

Kulübeye girdim ve çatı katından gelen sesleri duydum.

"Del?" diye seslendim. Kafamda bin türlü düşünce dönüyordu. Zack buraya Del ile buluşmaya mı gelmişti? Ona dövmesini yapan gizemli oğlan o olabilir miydi? Zack'in soyadının Messier olduğu gerçeği bir anda kafamda belirdi. Acaba M harfi onu mu temsil ediyordu? Düşüncesi bile karnımı ağrıttı.

Nicky'nin, "Sadece benim," diyen sesini duydum. Boşluktan kafasını uzatıp gülümsedi. "Yukarı gel, Çöl Gülü. Beraber sigara içelim."

Merdiveni tırmandım. Nicky yatakta oturuyordu. Yanında büyük bir poşet marihuana vardı. İçeriyi tatlı bir duman kokusu sarmıştı. Bu kokuya New Hope'tan alışıktım. Bu Tembel Geyik'in kokusuydu.

"Ne var ne yok?" diye sordu bana bir tane Camel uzatırken. Gözleri kırmızı ve donuktu. Plastik saplı av bıçağını kabına sokup çıkararak elinde oynuyordu.

Domuzların orada gördüklerimi, babasının silahını ve sonra duyduğum ateş sesini nefes bile almadan anlattım. Nicky sadece başını salladı.

"O domuz iyi değil. Yavruladığından beri böyle. Babam onu pastırma yapacak. Tam alnının ortasından, tek kurşunla." Nicky elini bir tabanca gibi yaptı. "Bam!" dedi ve parmağının ucuna üfledi.

Bir an sessiz kaldım. Nicky bana bakarak aptal aptal gülümsüyordu, sanki benliğinin bir kısmı orada değilmiş gibiydi.

"Sen ot içmişsin," dedim.

"Ve?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Ve Zack'i nereden tanıyorsun?"

"Ben pek çok kişiyi tanıyorum."

"İyi de burada ne yapıyordu?"

"Bana bunu getirdi," dedi Nicky, kafasıyla poşeti göstererek.

"Onu sana öyle veriyor mu?"

"Hayır, şapşal, ondan satın alıyorum. Baya iyi bir mal. Biraz denemek ister misin?"

"Yok."

"Pısırık."

"Hiç de değilim. Ayrıca bil diye söylüyorum, ben o şeyden evde istediğim kadar içebilirim."

Kafasını salladı, bir yandan da sırıtıyordu.

"*Çok* pısırıksın."

"Bok," dedim.

"Ay, küçük hanım küfür de edermiş. Benim bozuk ağızlı kız kardeşimle fazla takılıyorsun sen. O kötü örnek diyebileceğin biri."

"Komik, o da senin için aynısını söylüyor."

"İki kere ay o zaman. Söylesene Çöl Gülü, Del sana benimle ilgili ne söyledi?"

"Senin aslında söylediğin gibi on altı değil on dört yaşında olduğunu, K-Ö-T-Ü biri olduğunu ve bir çeşit sırrın mı, öyle bir şeyin olduğunu."

"Bak sen şuna, bebek kardeşim neler de söylemiş. Peki, benim o büyük sırrımın ne olduğunu söyledi mi?"

"Yok. Sadece eğer ne olduğunu bilirsem seni daha fazla tanımak istemeyeceğimi söyledi."

Nicky tırnağını kemirmeye başladı.

"Peki sana söylersem, gerçekten de beni daha fazla tanımak istemeyecek misin sence?"

Omuzlarımı silkip nemli gözlerine baktım. İçimden, *Hiç sanmıyorum,* diye geçirdim.

"Ne, birini falan mı öldürdün?" diye güldüm.

"Yok ya, öyle bir şey değil. Bu... Biraz karışık sadece."

"Karışığın nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedim New Hope'ta çıkan kargaşayı düşünerek.

"Anlamayacağını düşündüğümden değil, ama bunu nasıl anlatacağımı tam olarak bilemiyorum. Ama bir yolunu bulacağım. Söz. Bir yolunu bulacağım ve sana bütün hikâyeyi anlatacağım."

"Ne zaman?"

"Yakında, Çöl Gülü. Söz veriyorum." Uzanıp elimi tuttu, başını eğip tuttuğu elime baktı ve o sinsi ifadesiyle gülümsedi. "Bir sırrım daha var gerçi. Duymak ister misin?"

"Sanırım," dedim, ikinci derece bir itiraf duyacak olmanın verdiği hayal kırıklığıyla.

"Kaçmayacağına ve benim K-Ö-T-Ü biri olduğumu düşünmeyeceğine söz verirsen söylerim."

Ona baktım ve elimi sıktı. Bana gülümsüyordu, dişleri o kadar beyazdı ki, sanki parlıyor gibi görünüyorlardı. *Dişler aslında kemik,* diye düşündüğümü hatırlıyorum. Bu beni gülümsetti.

"Söz veriyorum," dedim.

"İyi. O zaman söylüyorum. Bana doğru yaklaş da kulağına fısıldayabileyim."

Eğildim. Nicky'nin ılık nefesini kulağımda ve yanağımda hissediyordum. Marihuana ve sigara kokuyordu, ama bunların altında, miske benzer, hoş bir ter kokusu vardı.

"Seni öpmek istiyorum. Bunu inanılmaz çok istiyorum. Ve bence, sen de beni öpmek istiyorsun." Ilık nefesinden çıkan kelimeler tenime çarpıp nüfus ediyor, beni ısıtıyordu.

"Ne dersin?" diye sordu, sesi hiç olmadığı kadar kısık ve ciddiydi. "Sen de beni öpmek istiyor musun?"

Başımla onayladım. Gözlerimi filmlerdeki kadınlar gibi kapattım. Dudakları benimkilere önce yavaşça, tıpkı bir kelebeğin konması gibi değdi, ama sonra sertçe bastırdılar. Dudaklarımı kendisininkinin arasına aldı, diliyle araladı ve emdi. Dili en karanlık, nemli noktayı bulmaya çalışırmış gibi ağzımın içini dolaşıyordu. Dişleri benimkilere çarptı, öyle sert bir ses çıktı ki, bir an dişlerimizin Del'inkiler gibi kırılacağını sandım. Acaba onun dişleri de bu yüzden mi öyle olmuştu, öpüşmekten yani?

Öpüşmemiz gitgide bir tren kazasına dönüyordu. Ortada çok fazla güç vardı. Bir o kadar da tehlike. Biz öpüşürken, o domuzun beynine giren tek el silah sesini hatırladım. Kafam sersemledi. Dişlerim sızladı. Bir an kan tadı aldığımı sandım.

Dudaklarımız şişip, ağzımız kuruyana dek öpüştük. Ta ki ben Nicky'nin kötü sırları olduğunu unutana kadar. Dilimi tıpkı onunki gibi kullanmayı öğrendim. Omuzlarımı o kadar sıkı tutmuştu ki, ertesi gün her yerimde çürükler vardı. Öyle sık ve sert nefes alıp veriyordu ki, renginin maviye dönüp bayılacağını düşündüm.

"Bir dakika," diye mırıldandım, daha doğrusu o ağzını benimkine bastırırken mırıldanmaya çalıştım. Sonsuza dek öpüşebilirdik. Ve bunu yapardık da. Ama Del'in sesi her şeyi durdurdu.

"HAİNLER!" diye bağırdı. Sesi bütün kulübeyi doldurmuş, öpüşmemizden ve babasının tabancasından bile daha güçlü bir patlama yaratmıştı. Ayrılıp çatı katından aşağıya baktığımızda onu son anda ön kapıdan çıkarken gördük. Nicky'ye döndüm, ama artık öpüşmeye devam etmemiz gibi bir durum söz konusu değildi. Gözlerinde gördüğüm şey aşk, tutku hatta suçluluk bile değil, düpedüz saf korkuydu.

Del'in ardından merdivenlerden indik, ama çoktan gitmişti. Nicky bana eve gitmemi söyledi. Del'i evlerinde bulup işleri yoluna koyacaktı. Belki sakinleşmek için biraz zamana ihtiyaç duyabilirdi ama sabaha iyi olacağına söz veriyordu. Onun için getirdiğim kolyeyi cebimden çıkardım.

"Bunu ona ver," dedim Nicky'ye. "Ve ona hâlâ yardımcısı olduğumu söyle." Nicky başıyla onayladı ve tepeden aşağıya doğru, kız kardeşinin peşinden gitti.

Del ertesi sabah otobüs durağında bana bakmadığında, hatta kafasını yerden bile kaldırmadığında, Nicky'nin her şeyi düzelteceğine dair verdiği sözü tutamadığını fark ettim. Ve her ne kadar dizlerimin üstüne çöküp ondan beni affetmesini dilemek istesem de, korkuyordum. Beni daha çok aşağılayacağından ve bana kendimi daha kötü hissettireceğinden korkuyordum.

Nicky'nin ona kolyeyi verip vermediğini sormak, biraz Sarkık Fare esprisi yapmak ve ona gerçekten de her zaman onun şerif yardımcısı olduğumu söylemek istedim. Onun sonsuza kadar en iyi arkadaşıydım.

Ama ağzımı açtığımda aklıma tek gelen, o deli domuz olmuştu.

"Dün babanın bir domuz öldürdüğünü duydum." Bu sonunda ilgisini çekmişti. Kafasını kaldırdığında, sol gözünün siyah ve mavi olduğunu, şişmekten neredeyse kapandığını gördüm. Bana öyle keskin bir nefretle baktı ki, otobüsün geldiğini duyduğumda ve farları gördüğümde rahatladım. Ron durağa gelirken yavaşladı ve durup kapıları açtı.

❁ ❁ ❁

Hayatım boyunca, zamanı geri alıp iki anı farklı yaşamak istedim. Zaman yolculuğu yapıp bana tıp fakültesini bıraktıran ve beni evlendiren kaderimi değiştirmek gibi bir arzum yok, ya da Jamie ile tek çocuğumuz olan bebeği aldırmamak gibi. Hayır, ne kadar tuhaf görünse de, geri dönmek istediğim olayların ikisi de 16 Haziran 1971'de, ben on yaşındayken gerçekleşti.

Birincisi otobüs durağındaki o sabahtı. Dizlerimin üstüne çöküp ondan beni affetmesini isteyebilirdim. Ne isterse, ne söylerse yapacağımı söyleyebilirdim. Gözünü bu hale getirenin kim olduğunu öğrenmeyi talep edip, sonra da canını acıtan her kimse ondan intikam almaya yemin edebilirdim.

Geri almak istediğim ikinci an ise o günün akşamında yaşanmıştı. Bu, hâlâ bütün kalbimle inanıyorum ki, hayatım boyunca yaptığım en kötü şeydi. Evet, annemi terk ettim; evet, çok istediğim bir çocuğu aldırdım; evet, binlerce kere kaba ve bencil oldum. Ama bir tek bu an, sonsuz kez rüyalarıma girip, kafamda aynı sahneyi peş peşe oynatır ve ne kadar geç olduğunu bilsem de, her şeyin daha farklı bittiğini hayal ederken beni sabahlara kadar uyanık tutar.

Ve hâlâ, Del'in benden o son kaçışını, korkusunu unutamıyorum. Peşimi yıllardır bu şekilde bırakmıyor. Bunu yanıma bırakmayacağını bilmem gerekirdi.

ONUNCU BÖLÜM

15 Kasım 2002

Nicky'nin kayıp annemi ve onun ölü kedisini getirdiği günün ertesi sabahı, telefonlar tekrar çalışmaya başlamıştı. Raven'ın bana verdiği listeyi çıkardım ve bakımevlerini ziyaret etmek için birkaç görüşme ayarladım, ayrıca Meg Hammerstein'ı, hafıza uzmanını, da aradım ve akşamüstü beni görmeyi kabul etti. Büyük ambara gittim ve ben yokken annemle durması için Gabriel'ı ayarladım. Annemi bir bakımevine yerleştirmek konusunda endişelerim olsa da, telefon görüşmeleri yapmak ve listede bir şeylerin üstünü çizmek iyi gelmişti. Gabriel de sonunda harekete geçtiğim için çok mutluydu.

Polis kapıyı çaldığında, Meg'e sormak istediğim bazı şeyleri not ediyordum. Gelenler Tori'nin öldürüldüğü gece beni sorgulayan ve sonra da Del ile ilgili sorular sormaya başlayan aynı iki adamdı, serbest giyimliydiler ve rozetlerini ceplerinde taşıyorlardı. Silahları sırtlarına takılı kılıflardaydı. Bana tekrar kendilerini tanıttılar: Detektif Stone ve Weingarten. Onlarla annemi içeride, mutfak masasında yulaf ezmesini yerken bırakıp basamaklarda ayakta konuştum.

"Anladığımız kadarıyla ormanda geziyormuşsunuz," diye başladı Stone. Konuşma kısmını hep o yapıyordu, diğer adamsa sadece not tutuyor gibiydi.

"Evet. Yani?"

"Tori Miller'ın öldürüldüğü gece de ormanda mıydınız?"

"Hayır, bunu size daha önce de söylemiştim. Bütün gece annemle birlikte evdeydim."

Kafasını salladı, sonra da kaşlarını havaya kaldırarak, "Hafıza konusunda pek de tutarlı olmayan annenizle," dedi.

"O Alzheimer hastası." Sesim hafifçe titredi. Kontrolümü kaybetmemek için kendimi zorladım.

"Bize annenizin kedisinden bahsedin."

"Magpie'dan mı?" Sorunun saçmalığı beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Şu genç kadın... Raven, bize kediyi gösterdi. Bulunmasından birkaç saat önce sizin ormanda olduğunuzu söyledi."

İşte o sırada kendime hâkim olamadım.

"Bir dakika, doğru mu anlıyorum? Raven, Magpie'ı benim öldürdüğümü düşünüyor, öyle mi? İşte bu harika. Peki bunu hangi *sebeple yapmış* olabileceği mi de söyledi mi? Sizce ben Magpie'ı öldürüp *mirasına* konmak falan istemiş olabilir miyim?" İki polis de bana anlamsızca baktılar. "Dinleyin, ben o kediyi *seviyordum*," diyerek yavan bir şekilde cümlemi tamamladım.

"Dünden önceki gece, anneniz 911'i aramış ve sizin kedisini inciteceğinizi bildirmiş. Ayrıca öldürülen kızı da tanıdığınızı söylemiş. Tori Miller'ı tanıyor muydunuz?"

"Hayır! Birkaç gün öncesine kadar adını bile duymamıştım. Annem oldukça hasta ve kafası karışık. Size bunu daha kaç kere açıklamam gerekiyor? Tanrım, onunla tanıştınız. Bunadığı gerçeğinin farkında değil misiniz? O, Del Griswold'dan

bahsediyordu. Benim, otuz yıl önce Del Griswold'u tanıdığımı söylüyordu."

"Bize Delores Griswold ile olan ilişkinizi tekrar anlatır mısınız?"

İşte yine başlıyoruz. Her şey sonunda dönüp dolaşıp yine Del'e geliyor.

Derin bir nefes aldım. Kendimi topladım. "Anlatacak bir şey yok. Tepenin alt tarafında yaşıyordu. Beraber otobüse binerdik. Hepsi bu."

"Bir şey daha, Bayan Cypher," dedi Stone. "İsviçre çakınız var mı?"

Yalan söylemeyi düşündüm, ama bu bana aptalca bir hareket gibi geldi. "Evet, var. Çantamda duruyor."

"Sorun olmazsa bir çıkarır mısınız?"

"Tabii ki."

Çantam kapının yanındaki masanın üzerindeydi, açıp içini karıştırmaya başladım. Kompakt pudra. Kiralık arabanın anahtarları. Vermont tepelerinde tamamen işe yaramaz olan cep telefonu. Bir paket naneli sakız. Çeşitli kalemler.

"Burada bir yerde olduğuna eminim," dedim. "Ne kadar gereksiz şey varsa burada zaten."

Cevap vermediler. Zaten bayağı kötü bir espriydi.

Yan cepleri açtım, elime sert bir şey geldi. Bu çakı olmalıydı. Ama içine baktığımda neredeyse ağlayacaktım.

"Bulabildiniz mi, Bayan Cypher?" diye sordu Stone.

"Hayır, burada yok gibi görünüyor."

Yavaş yavaş ellerim titremeye başlamıştı. Sağ elim çantamın içinde, iki detektifin de görmesini istemediğim bir şeye dokunuyordu. Eğer görürlerse, bu benim için anında hapse girmek anlamına geliyordu.

Deri çantamın içindeki şey Del'in eski gümüş şerif yıldızıydı.

Ben bütün bu kokuşmuş kasabanın şerifiyim.

Dudağımın üstü ve alnım terden sırılsıklam olmuştu.

Sadece nefes al, dedim kendi kendime. *Normal davran.*

"Çakınız bu olabilir mi?" diye sordu Weingarten, içinde kırmızı bir çakı bulunan küçük plastik bir poşeti sallayarak.

Poşete gözlerimi kısarak baktım.

"Bilmiyorum. Öyle gibi görünüyor. Belki. Ama ben kendi çakımı her zaman çantamda tutarım."

Ve gitmişti işte. Del'in yıldızıyla yer değiştirmişti. Çakımı alan her kimse, yerine bana bu yıldızı mı vermişti? Bu bir çeşit kumpas mıydı? Ve çakım tam olarak ne zamandır kayıptı? Ne zamandır ben bu yıldızı yanımda taşıyordum?

Nefes al. Şimdi sakın panikleme.

"Pekâlâ, biz çakının üstünde bazı testler uygulayacağız."

"Testler mi?"

"Kan testleri. Üstündeki kanın sadece kedi kanı olduğundan emin olmak için. Bayan Cypher, parmak izlerinizin alınması için onay veriyor musunuz?"

"Ne? Hayır! Yani demek istiyorum ki, bu zaman kaybı olur. Bütün bu olanlar çok saçma. Kediyi ben öldürmedim, kullanılan bıçak benimki bile çıksa bu gerçeği değiştirmez."

Ama şu an, biz konuşurken bile Del'in eski şerif yıldızını elimde tutuyorum.

"Eğer bu aletin Tori Miller'ın ölümüyle herhangi bir ilgisi olduğuna dair bir kanıt bulursak, korkarım sizi merkeze götürüp parmak izinizi almak zorunda kalacağız," dedi Stone.

Yıldızın çantanın en derin ve karanlık noktasında olduğuna emin olup elimi yavaşça çantadan çekip çıkardım, sonra da hemen fermuarı çekip kapattım.

Tuzağa mı düşürülüyordum? Ve eğer öyleyse, katil ne kadar ileri gitmişti? Benim eski şarap açıcım ve peynir kesicim Tori Miller'ın derisinden bir parça mı koparmıştı?

Elimde olmadan ürperdim.

"Hepsi bu kadar mı, beyler? Annemin yanına geri dönmem gerekiyor."

"İrtibat halinde olacağız," dedi Stone.

Fakülte ofislerinin olduğu alçak, tuğladan ve sarmaşıklarla kaplı binanın önünde Meg Hammerstein'ı arar ve umutsuz bir şekilde kayıp çakımı ya da çantamdaki ölü bir kıza ait yıldızı düşünmemeye çalışırken kapılardan birinin üstünde yazan ismi gördüm: Zackary Messier.

Zack'i bul, Şerif Yardımcısı.

Pekâlâ. İşte buradaydım, sadece benden çok o beni bulmuş gibi hissediyordum.

Kapısı hafifçe aralıktı ve içeriye şöyle göz ucuyla baktığımda, saçları açılmaya başlamış, keçi sakallı bir adamın masanın gerisinde oturduğunu gördüm. Bir zamanlar parlak kahverengi olan saçları şimdi solgundu ve grileşmişti, ama hâlâ uzundu ve kafasının arkasında bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Yıllar içinde kilo almış ve bir üniversite hocası gibi görünmeye başlamıştı: beyaz gömlek, zeytin yeşili kravat, kahverengi titilli ceket ve dirsek yamaları. Bir hocadan farklı görünen tek detay deri bir ipin ucunda boynunda sallanan büyük, yuvarlak, gümüşten kolyeydi.

"Zack?" diye seslendim kapı ağzından.

"Selam!" diye cevapladı. Yüzüme bakarken gülümsüyor, ismimi hatırlamaya çalışıyordu. Burnunun ucunda duran dikdörtgen gözlüklerinin üzerinden bir bakış attı.

"Ben Kate, Jean Cypher'ın kızı."

"Ah, tanrım, tabii ya. Tabii ki, Raven buralarda olduğunu söylemişti. İçeri gel lütfen." Sıcak bir gülümsemeyle beni içeri davet etti.

Küçük ofise girdim. Arkasındaki duvar, üstü kitap dolu raflarla kaplıydı. Raflara sığmayanlar ise masanın üstüne ve yerlere dizilmişti. Çoğu Bağımsızlık Savaşı ile ilgili gibi görünüyordu. Duvarda, çerçevelenmiş birkaç diploması ve yelkenlide duran bir grup insanın fotoğrafı vardı. New Hope'tan sonra çok yol almış gibiydi. Sonra mandala resmini ve masanın arkasındaki köşede duran gitarı gördüm. Belki de diplomalara, incelen saçlara ve havalı gardıroplara rağmen hiçbirimiz değişmiyoruzdur.

Ayağa kalktı. İki eliyle birden elimi sıkmak için masasından ileri doğru uzanırken, ağır gümüş kolyesi boynunda sallanıyordu.

"Seni görmek gerçekten çok güzel, Kate." Elleri de gülümsemesi kadar sıcaktı.

"Sadece bir dakikalığına uğradım. Buraya aslında Meg Hammerstein'ı görmek için gelmiştim." Rahatsız bir şekilde ayakta duruyor, ellerimi bırakmasını bekliyordum. Sonra eliyle masanın önündeki boş sandalyeyi işaret etti ve oturdum.

"Annen nasıl Kate?" Masanın altına doğru baktım ve ayakkabı giydiğini görüp rahatladım. Siyah, cilalanmış, parlak mokasenler.

"Aslında pek iyi sayılmaz. Şu Meg denen kadından bu konuda biraz tavsiye almayı umuyorum. Onu Raven tavsiye etti."

"Meg çok iyidir. Harika bir kaynak olacak." İç çekti. Bir elini kalbinin üzerine koyarken masasının ardından bana doğru uzanıp diğer eliyle elimi tuttu. Gözlerime baktı. Mavi gözleri nemli, kızarmış ve içtendi. "Jean için gerçekten çok

üzgünüm. Oraya ara sıra gidiyorum, ama son birkaç haftadır işler çok yoğundu ve uğrama şansım olmadı."

Anlayışlı bir şekilde başımı salladım.

Masasının üstünde plastik bir poşette kurabiyeler duruyordu. Onlara baktığımı gördü ve bana bir tane uzattı. Geri çevirdim. Kendisi yemeye başladı.

"Emin misin?" diye sordu. "Yulaflı ve keçiboynuzu parçalı. Bağımlısı oldum."

Kafamı salladım.

"Ben senin burada olduğunu bile bilmiyordum. En son duyduğumda Kanada'daydın."

"Oradaydım. Vermont'tan ayrıldıktan sonra bir süre oradan oraya sürüklendim ve sonunda Halifax'te bir tekne ustasının yanında çalıştım. Birkaç yıl böyle geçtikten sonra okula geri dönmeye karar verdim ve kendimi Toronto'da buldum. Doktoramı tamamladıktan sonra orada öğretim üyeliği yapmaya başladım. İki yıl önce gazetede bu pozisyonun ilanını görene kadar da orada kaldım. Sanki ben onu değil, bu iş beni bulmuştu. Artık eve dönme vaktimin geldiğini söyler gibiydi."

"New Canaan Toronto'nun ardından bayağı sıkıcı gelmiş olmalı," dedim.

"Tam tersi. Hayatta verdiğim en iyi karardı. Tek pişmanlığım bu kadar uzun süre beklemiş olmam."

Başımla onayladım, sonra gözlerim duvardaki yelkenli fotoğrafına takıldı.

"Yelkenlide yanında duran şu kadın annem mi?"

Gülümsedi ve gümüş çerçeveli resmi duvardan indirip daha yakından bakabilmem için bana doğru uzattı. Güvertede Zack, Raven, Opal ve annem, rüzgârın dağıttığı saçları ve güneşten kızarmış yanaklarıyla duruyorlardı.

"Daha geçen sene çekildi. Tanrım, Jean açık denizi çok sevmişti. Yelkenli o kadar hoşuna gitmişti ki. Bayağı da iyi bir denizci olmuştu. Onu görmeliydin."

"Tekne senin mi?"

Gururla gülümsedi. "Champlain gölüne demir atmış durumda. Adı ne biliyor musun? *Süzülen Umut*. New Hope'a bir saygı duruşu. Gabriel buna çok sevinmişti ama onu tekneye çıkarmayı başaramadım. Fazla burjuva geldi sanırım."

Annem bu tekne gezintilerinden bana hiç bahsetmemişti. Champlain Gölü'ndeki teknesiyle onu gezdirmesini geçtim, Zack'in şehirde olduğundan bile haberim yoktu. Hayatından daha ne kadar hiç bilmediğim küçük detay sonsuza dek silinmişti?

"Raven'la irtibatı koparmadınız yani?"

"Raven harikadır. Psikoloji mezunu olmaya çalışıyor, biliyor musun? Hatta şu an benim verdiğim derslerden birini alıyor. Bazen kitap ödünç almak ve benimle fikir alışverişi yapmak için odama gelir. Kurabiyeleri pişiren de o. Bir tane istemediğine emin misin?"

Kafamı salladım. Zack ikinci kurabiyesini yemeye başladı.

"Ve Opal," dedi, "zehir gibi bir çocuk. Arkadaşı öldürüldüğünden beri onun için çok endişeleniyorum. O nasıl?"

"Pek iyi değil. Raven bir psikiyatr ile görüşme ayarladı."

"Tanrım, başına gelen ne kadar korkunç bir olay. Onu arayıp elimden gelen bir şey olup olmadığını sormalıyım." Sakalındaki kırıntıları eliyle temizledi, kravatına ve göğsüne düştüler.

Küçük bir saat ya da cep saati zannettiğim kolyesine baktım. İçinde minik bir düzenek olacak kadar kalındı ve üst tarafında bir açılma düğmesi var gibi görünüyordu.

Baktığımı fark edince kolyeyi daha yakından incelemek için eline aldı.

"Güzel, değil mi? Yaşam Çarkı'nı temsil ediyor. Tibet işi."

Ön tarafına iç içe geçmiş, her biri diğerinden küçük üç tane eş merkezli daire kazınmıştı. Dış taraftaki bölüm on ikiye, ortadaki altıya ve merkezdeki çember ise ikiye bölünmüştü. Merkezde bir yılan, bir domuz ve bir horoz duruyordu. Her bölmenin içinde kazınmış resimler vardı: bir çömlekçi, meyve tutan bir maymun, doğum yapan bir kadın ve bu kadar kısa bir bakışla ayırt edemediğim bir takım hareketler yapan bazı tanrı ve insanlar.

"Dış taraftaki bölüm, on iki halkalı nedenselliği temsil ediyor," dedi Zack.

Ne söylediği hakkında en ufak bir fikrim varmış gibi başımla onayladım.

"Ve burada, bu dairede, var oluşun altı alanı var: tanrılar, titanlar, insanlar, hayvanlar, aç ruhlar ve cehennem."

Gözlerim aç ruhlara odaklanmıştı: üç tane biçimsiz yaratık uzun, ince boyunları ve çaresiz gözleriyle birbirlerine sarılmışlardı.

"Aç ruhlar mı?" dedim.

"Onlar, öldükten sonra bu dünyaya tutkuyla bağlı oldukları için ruh olarak kalmış, yemek ve içkiyi özleyen ama hayata katılamayanlar."

"Zormuş," dedim.

Kıkırdadı.

Sonra çarkın en önünde sivri dişli ve öfkeli gözleri olan korkunç bir yüz olduğunu fark ettim.

"Ve bu arkadaş kim?" diye sordum parmağımla göstererek.

"Ölüm Tanrısı. O, çarkı döndürüyor."

"Yani, Yaşam Çarkı'nı Ölüm mü döndürüyor? Bu acımasız bir şekilde ironik değil mi?"

"Göründüğü kadar korkunç değil."

Hippinin birine ipek bir kravat, doktora unvanı, yerel yat kulübünde bir üyelik verebilirsiniz, ama içinde bir yerlerde o hep bir hippi olarak kalır. Gülümsememe engel olamadım.

"Zack, sana biraz tuhaf bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii. Bana çok az şey tuhaf gelir gerçi. New Hope'un eski sakinlerinden biri olduğum düşünülürse." Göz kırptı ve sandalyesinde geriye doğru yaslandı. Bu etkileyici, kibar adam gerçekten çocukluğumdan hatırladığım gergin genç miydi?

"Bana Nicky Griswold ile ilgili bir şeyler anlatıp anlatamayacağını merak etmiştim. Çok garip bir şey yaptı. Bana seni bulmam için bir mesaj bıraktı. Böyle bir şeyi neden yapmış olabileceği ile ilgili bir fikrin var mı?"

Zack'in çenesi nefes verirken iyice kapandı. Canını sıkacak bir şey söylemiştim. Ayağa kalktı ve arkamdan ilerleyip kapıyı kapattı. Kendimi biraz okul müdürünün odasındaki yaramaz çocuk gibi hissetmiştim.

"Mesajda ne diyordu?" Kafasını yana yatırmış, kaşlarını havaya kaldırmıştı.

"Zack'i bul. Bu kadar."

Devam etmeden önce düşüncelerini toplamak için bir an durdu. Sanki aradığı cevap oradaymış gibi raflardaki kitaplara baktı.

"Zavallı Nick," dedi sonunda. Tek elini tekrar göğsüne koymuştu, ama diğeri bu sefer masanın üstündeydi. "Onun için çok üzülüyorum, gerçekten. Ama bu işe daha fazla karışamam. Geçmiş geçmişte kaldı ve onun artık olanları geride bırakıp kendi yoluna gitmesi gerekiyor. Nicky bazen beraber bir şeyler içmeye çıkmak için yanıma gelir. Onunla birkaç kez takıldım, sadece eski günlerin hatırına, bilirsin ya? Büyük

ihtimalle bunu yapmamalıydım, ama yaptım. Sanırım ona yanlış bir mesaj vermiş olabilirim."

"Mesaj mı?"

"Bilirsin..." O çok iyi hatırladığım kızaran kulaklar geri gelmişti. "Yani benim, ah... Ona tekrar ilgi duyduğuma dair. Nicky harika biri. Onu seviyorum, gerçekten. Ve o zaman yaşananlardan pişmanlık duyduğumu söylemiyorum, ama sadece çocuktuk, bilirsin."

Nereye varmak istediğini anlayabilmek için uğraştım, beni yönlendirdiği şeye hemen atlamak istemiyordum.

"Yani ne, ikinizin bir ilişki yaşadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Zack bir an bana baktı, artık bütün yüzü kıpkırmızıydı. Sonra da gergin bir kahkaha atıp kafasını salladı.

"Hay aksi, biliyorsun sanmıştım. Seni şaşırtmak istemedim. Sanırım bunun için benim açık ilişki dönemimin bir parçası diyebiliriz." Çarpık bir şekilde gülümsedi ve hemen gözlerini çevirdi, gitarına bakıyordu. Bunca yıldan sonra bu acaba hâlâ aynı gitar mıydı? Çadırdayken anneme serenat yaptığı gitar.

"Tanrım, Kate. Nick'in sana söylediğinden emindim. İkiniz bir ara bayağı yakındınız. Bildiğini düşünmüştüm."

"Hiçbir fikrim yoktu," diye itiraf ettim.

Keçi sakalını çekiştirdi.

"On dokuz yaşındaydım. Biseksüelliğin, açık görüşün gerektirdiği yollardan biri olduğunu düşünüyordum. Önceden yerleşmiş cinsiyet ve kimlik algılarının bir kenara bırakılması. Kadın ve erkeği dengelemek, yin ve yang. Tanrım, 1971 yılıydı. O zamanlar bu *modaydı*."

Anlayışlı bir şekilde başımı salladım. Ben eski kafalı biri değilimdir. Hoşuma gitmeyen şey Nicky ile Zack'in yatmış olmaları değildi, fakat bu oldukça şaşırtıcıydı. Nicky'nin bunu

bir sır olarak tutma kararını anlayabiliyordum, ama aynı zamanda biraz kalbim kırılmıştı.

"Del biliyor muydu? Yani ikinizi demek istiyorum." Soruyu sorar sormaz, Del'in sesi kafamda yankılandı, *K-Ö-T-Ü bir sır,* diye uyardı beni.

"Evet," dedi Zack. "Bir kere bizi yakalamıştı. Zavallı çocuk. Sanırım ödü patlamıştı. Sonra üzerinden biraz zaman geçince bunu kullanmaya başladı. Tehdit etti, tam olarak söylemek gerekirse. Büyük bir sır öğrenmişti ve bunu elinden gelen her şekilde Nicky'ye karşı kullanıyordu. Dünyada kendine bir yer bulabilmek için gerçekten çok uğraşıyordu, değil mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım, bir yandan dudaklarımı kemirirken, Nicky'nin Del'in bu sırrı etrafa yaymaması için ne kadar ileri gidebileceğini düşünüyordum. Ve onun da Del'in sırrını bilip bilmediğini merak ettim.

"Nicky sana hiç bir dövmeden bahsetmiş miydi?" Bunu elimden geldiğince rahat bir şekilde sordum.

Zack kaşlarını kaldırdı.

"Dövme mi?" diye sordu. "Nicky'nin dövmesi yoktu."

"Del'in dövmesinden."

"*Onun* mu dövmesi vardı? Hayır, Nicky bu konudan hiçbir zaman bahsetmedi. Ve ben de öyle bir şey görmediğime eminim. Tanrım, kaç yaşındaydı ki o zamanlar, on dört mü?"

"On iki. Del öldüğünde on iki yaşındaydı."

"Bir dövme ha, hem de 1971 yılında ve on iki yaşındaki bir kızın üzerinde? Ne tuhaf bir çocuk! Sürprizlerle dolu." İnanamayan bir ifadeyle kıkırdadı.

Yüzümün kızardığını hissettim, bu çoğunlukla Del'in sırrını sonunda birine söylediğim içindi. Aslında bunu yapmayı düşünmemiştim. Zack'le konuşmak o kadar kolay gelmişti ki,

bir anda ağzımdan çıkıvermişti. O noktada, konuşmamızı bir seviye ileri götürmenin bir zararı olmayacağını düşündüm.

"Bir şey daha sorabilir miyim?" Sesim kısık ve çekingen çıkmıştı. On yaşımdaki sesim gibi.

"Neden olmasın? Nasılsa bir sürü kirli çamaşırı ortaya döktük, lafın gelişi tabii."

"Annem Nicky ile aranızda olanları biliyor muydu?"

Orada durdu, bana derin bir ilgiyle olduğunu düşündüğüm bir şekilde bakıyordu. Anladım. Yani, bahsettiğimiz kişi annemdi. Konu birinin kendi annesi olduğunda, gizli sırlardan ne kadar derinlemesine bahsetmek istersiniz ki?

Sebebi ne olursa olsun, Zack her şeyi tamamen ortaya dökmeye karar vermişti.

"Tabii ki vardı. Bunu seksi buluyordu sanırım. Benim bir erkekle beraber olmamı umursamadığını, ama eğer bir başka kadınla beraber olursam, ilişkimizin biteceğini söylerdi. Tembel Geyik olayının tekrar yaşanmasını istemiyordu." Eli tekrar gelmiş, masanın üstünden benimkine uzanmıştı. "Kate, annen inanılmaz bir kadındı. O zamanlar onun için deli oluyordum. Senin bu duruma bayılmadığının farkındaydım ve bunun için üzgünüm. Niyetim kimseyi kızdırmak değildi. Sadece kalbimin peşinden gidiyordum, anlıyorsun ya?" Tekrar Yaşam Çarkı'nı tuttu.

Zack'in o zaman peşinden gittiği tek organının kalbi olmadığını düşünsem de, özrünü kabul ettim. O kadar da kötü bir adam değildi. Benim zevkime göre fazla duygusaldı ama bana karşı dürüst olduğunu hissetmiştim ve bu ona puan kazandırmıştı.

Saatime baktım ve Meg ile olan randevuma on dakika geç kalmış olduğumu fark ettim. "Gitmeliyim," dedim sandalyeden kalkarken. "Meg büyük ihtimalle şimdi beni bekliyordur."

"Benim için bir zevkti, Kate. Annene sevgilerimi ilet. Yakında onu görmek için uğrarım. Söz." Bana sarılmak için masadan kalktı, hafif sandal ağacı ve marihuana kokuyordu. Bu duygusal adamların hoşlandığı o fazla uzun, bütün vücutla yapılan kucaklaşmalardan biriydi. Elimde olmadan çekildim.

• • •

Meg ile olan görüşmem iyi geçmedi. Hafıza sorunu olanın ben olduğumu düşündüğüne eminim. Konuşmamız sırasında dikkatimi toplayamamıştım. Ofisinde oturduğum süre boyunca Del'in yıldızını çantama kimin koyduğunu ve Zack ile Nicky'nin kaçamağını düşünmüştüm. Kafamda çantama erişimi olan herkesin bir listesini yaptım: annem, Raven, Gabriel, Opal, Nicky. Belki ben Haskie'nin yerinde alışveriş yaparken birisi onu çantama koymuştu. Ama kim? Ve neden ben?

Meg "özel bir tesis" ile ilgili bir şeyler anlatıyordu, bunun bakımevi ile aynı anlama geldiğini düşünmüştüm, ama sonra kendimi, Zack ile kulübeden çıkarken karşılaştığımız anı düşünürken buldum, Nicky'nin beni öptüğü günü. Aynı Nicky büyük ihtimalle bundan sadece dakikalar önce Zack ile öpüşüyordu. Zack çadıra dönüp annemle yatağa girmişti. Bütün bu olaylar başımı döndürdü. Ve beni yine orijinal soruma geri getirdi: Nicky bütün bunları bilmemi neden istemişti? Suçluluk yüzünden mi? Güvenimi kazanabilmek için uzun süredir içinde tuttuğu sırrını açığa çıkarmak için mi? Ve ortada başka sırlar da var mıydı, daha karanlık, küçük, çirkin kafalarını saklandıkları yerden çıkarmak isteyen sırlar?

Sivri dişleri ve tehditkâr gözleriyle Ölüm Tanrısı'nı düşündüm, hepimizi devasa bir rulet tekerinde döndürüyordu: tanrılar, yarı tanrılar, ölümlüler ve aç ruhlar, Zack ve Nicky, ben ve annem, Opal ve Raven.

Döner ve döner, ne zaman duracağını, kimse bilmez...

Meg çekinerek bir sonraki hafta için öğle yemeğine çıkmayı teklif ettiğinde, rahatlayarak kabul ettim. Annemin durumunun ağır olduğunu biliyordum, ama o sırada orada dikkatimi verecek durumda değildim. Ona teşekkür edip eve doğru yola çıktım.

●●●

Onları mutfakta bulduğumda Gabriel ve annem birlikte lazanya pişiriyorlardı. Annem masada, Gabriel'in rendelediği peynirlere karıştırmak için yumurta kırıyordu. Ağır çekimde çalışıyor, yumurtaları sanki onlarla ilgili düpedüz şaşırtıcı bir şey varmış gibi inceliyordu. Belki şu eski, *tavuk mu yumurtadan çıkar, yumurta mı tavuktan* deyişi üzerine kafa yoruyordu. Belki de eskiden Griswold'ların yamuk tezgâhından yumurta almak için tepeden aşağıya yaptığımız yürüyüşleri hatırlamıştı.

Tembel Geyik onların pek iyi olmadıklarını söylüyor, çünkü bazen üstlerinde kan lekeleri oluyormuş. Ama bu sadece doğurgan olduklarının göstergesiymiş.

Gabriel'in üstünde, pantolon askısıyla tutturduğu bir eşofman altı, rengi solmuş pazen bir gömlek ve şekli bozulmuş yeşil bir şapka vardı.

"Şimdi bir bakalım, Jean. Ne yapacaktık?" diye sordu, onu işin başına koyuyor, en azından öyle hissetmesini sağlıyordu. Tepki vermediğinde, rendelenmiş mozarella dolu tabağı tek kaşıyla birlikte havaya kaldırdı.

"Peynir," dedi annem.

"Sen hâlâ bu tepedeki en iyi aşçısın," dedi ona ve sonra eğilip soluk yanağından bir öpücük aldı.

"Üniversitede kiminle karşılaştığımı tahmin edemezsin," dedim.

"Meşhur genç Zachary Messier'le olabilir mi?" diye sordu Gabriel.

"Senin bilmediğin bir şey var mı?" diye sordum yaşlı adama.

"Çok, tatlı kızım. Çok. Profesör bugünlerde nasılmış?"

"İyi. Onu görmek güzeldi."

"Geri döndüğü zaman çok sevinmiştim. Raven'ın okula geri dönmesi onun sayesinde oldu biliyor musun? Biraz motivasyona ihtiyacı vardı. Üstelik Opal için de harika bir etki oldu."

"Zack," dedi annem yüzünde sersem bir gülümsemeyle. "O Griswold kızı öldürüldüğünde benimle birlikteydi. Zavallı küçük kız."

Şanslısın, diye düşündüm. Genç Zack'in kirli, çıplak ayaklarını hatırlıyor ve annemin çarşaflarını kirli ve hafif sandal ağacı kokarken bırakıp bırakmadığını merak ediyordum. O zamanlar, annemin çarşaflarının arasında olmasından rahatsız olduğum için onu yanlış değerlendirmiş olabileceğime karar verdim.

"Bilirsin," dedim, "bu komik. Bugün Zack'le konuşmak biraz rahatsız ediciydi. Kendimi sanki onu hiç tanımıyormuşum gibi hissettim."

Annem yüksek sesle güldü ve başıyla onayladı.

"Onu en son gördüğünde on ya da on bir yaşındaydın, Kate," diye açıkladı Gabriel. "Zeki bir çocuktun, ama kaçırdığın çok şey var. Şimdi bile, bizim de kaçırdığımız çok şey var. Birini tanıdığımızı sanıyoruz ve sonra onun hakkında öyle bir şey öğreniyoruz ki, her şey değişiyor. Ama bu işleri güzel ve eğlenceli hale getiriyor Katycik, sence de öyle değil mi?" diye sordu Gabriel gözlerini kısıp bana bakarak. Bu şüpheli bir bakıştı, benim kedi katili olduğumdan şüphelendiğini hayal ettim. Raven'ın endişelerini ona anlattığından emindim ve onun da Magpie'ın ölümünde parmağım olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ettim. Kim bilir, belki Tori Miller'ı da benim öldürdüğümü düşünüyorlardı.

Hele bir de çantamın dibinde ne olduğunu bilselerdi...

O yıldızdan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım. Hem de en kısa zamanda. *Bu gece*, diye düşündüm. *Bu işi bu gece halledeceğim.*

"Sanırım öyle," dedim. "Ben gidip üstümü değiştireceğim, sonra size yardım etmeye gelirim."

"Hey, annenin resmine bir baksana. Bütün akşamüstü üzerinde çalıştı. En sonunda onu durdurup fazladan ilaç vermek zorunda kaldım, öyle değil mi Jean? Sanırım biraz fazla çalıştın ve tansiyonun yükseldi. Ama şimdi daha iyisin, öyle değil mi?"

Tabii ki daha iyiydi. O kadar çok ilaç almıştı ki, neredeyse salyaları akıyordu.

Stüdyoya yürüdüğümde elimdeki çantayı aniden yere bıraktım. İçerisi ne kadar loş da olsa her şey hataya yer bırakmayacak şekilde ortadaydı. Resim şimdi daha renkliydi, daha önce görmediğim pembeler, morlar ve maviler vardı. Ve sol üst köşede, şimdi açık bir şekilde ortada olan bir çift göz. Mavi-gri gözler. Şu tam karşıya bakan ama nereye gitseniz sizi takip eden cinsten. İsa'nın son yemeğini anlatan şu korkutucu resimlerdeki gibi gözler. Her şeyi gören gözler. Etraflarında bir yüz olmayan, sadece alevlerin arasından bakan gözler.

"Anne!" diye bağırdım. "Anne, bir saniye buraya gelebilir misin?"

Annem birazdan koridordaydı, Gabriel de peşinden geliyordu.

"Anne, bu kim?"

Sadece resme bakıp gülümsemekle yetindi.

"Resimdeki kişi kim?"

Gülümsemesi daha da yayıldı ve kıkırdamaya başladı. Bu yetmiş iki yaşındaki bir kadının kıkırdaması değildi. Gülmesini bastırmak için ellerini kaldırıp ağzını kapattı. Ama çıkan ses

tiz sesli, küçük bir kız sesiydi. Ve bir kere başladıktan sonra, kendini durduramıyormuş gibi görünüyordu. Gözlerinden yaşlar akmaya başladı ve nefessiz kalana kadar ti-hi-hi diye gülmeye devam etti. Sonra Gabriel onu mutfağa götürüp koca bir doz daha yatıştırıcı vermeden önce bana rahatsız bir bakış atarak annemi kolundan tutup uzaklaştırdı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

16 Haziran 1971 ve 1973 sonbaharının bir kısmı

Delores Ann Griswold'un on iki yaşındaki cesedi, kardeşi Nicholas tarafından yaklaşık akşam yedi sularında bulunmuştu. Burlington'da, saat on bir haberlerinde böyle deniliyordu. Bizim çadırda bir televizyonumuz yoktu, ama büyük ambarda bir tane vardı ve bütün New Hope halkı onun etrafında toplanmıştı. O zamana kadar, polis pek çok kez New Hope'a gelmiş ve o gün kimsenin Del'i görüp görmediğini ve herkesin o akşamüstü nerede olduğunu sormuştu. Onlara Del'i sadece okulda gördüğümü söyledim. Gerçekten ne olduğunu ise anlatmadım. Del'e sataşıldığını biliyorlardı, ama işin ne boyutlarda olduğunun farkında değillerdi. Ya da onu kasabaya kadar kovalayıp, katilinin kollarına atanın ben olduğumu. Polis bize ne olduğunu anlatmıyordu, ama yola inip farlarıyla Griswold'ların yerini aydınlatan dizi dizi eyalet polisi arabasını gördüğümüzde, her ne olduysa, kötü bir şey olduğunu anlamıştık.

Haberleri seyrederken, Del'in televizyon ekranını kaplayan okul fotoğrafını görünce annem kolunu omzuma attı.

"Onunla arkadaş mıydınız, Katycik?" diye sordu.

"I-ıh." Kafamı salladım, yaşarken olduğu gibi öldükten sonra da onu otomatik olarak inkâr etmiştim. "Sadece beraber otobüs beklerdik."

Setin önünde dizlerimin üstüne çöktüm, burası annemin gözlerimin bozulacağını söyleyerek bana yasakladığı noktaydı. Bu sefer beni uyarmadı. Del'in üstünde, boynunun etrafına gevşekçe bağlanmış bir kurdele olan geniş, kabarık kollu bir bluz vardı. Eski olduğu belliydi, büyük ihtimalle dolabın diplerinde bulduğu, annesine ya da büyükannesine ait bir şeydi. Yakından bakınca, Del'in resminin yüzlerce minik noktadan oluştuğunu fark ettim; havadan geçip televizyonumuza kadar ulaşmış siyah ve beyaz pikseller. Ve ben de tıpkı onun gibi parçalara ayrılmışım hissine kapıldım garip bir şekilde; milyonlarca parçaya ayrılacaktım ve kimse beni bir daha tekrar on yaşında bir kıza benzeyecek şekilde bir araya getiremeyecekti.

Spiker, Del akşam yemeğine gelmeyince Bay Ralph Griswold'un Nicky'yi ona bakması için gönderdiğini anlattı. Daha önce ise okuldan arayıp Del'in okula gelmediğini ve diplomasını almadığını haber vermişlerdi.

Haberleri sunan adam, olayın açık bir şekilde cinayet olduğunu belirtmek dışında onun ölümüyle ilgili çok fazla detay vermedi. Daha sonra, bulunduğunda çıplak olduğunu duyurdular. Kasabada, uzun yıllar boyunca devam edecek olan dedikodular yayılmaya başladı. Bazıları onun başının vücudundan ayrıldığını söyledi. Vücudu küçük parçalara ayrılmıştı. Baş aşağı asılı ve boğazı tıpkı bir geyik gibi kesilmiş halde bulunmuştu. Katil içini açıp oraya çiğ bir patates yerleştirmişti. Bunu yapan erkek kardeşiydi. Hayır, babasıydı. Herhalde New Hope'taki ucubelerden birisi yapmıştı.

İşin aslı, haftanın söylentisi ne olursa olsun, kasabanın altında yatan duygu aynıydı: Del gibi bir kız için nasıl bir son

bekleyebilirdiniz ki; kirli, ağzı bozuk, sürekli deli gibi koşan, büyük ihtimalle de yarım akıllı?

Polis hemen birkaç şüpheliyi almıştı. Del'in babasını almışlardı, çünkü çocuklarını dövdüğünü herkes biliyordu. O gün öldürülmeden önce kızın gözünü morartanın kendisi olduğunu itiraf etmişti ve polis adamın çamaşır sepetine sıkıştırılmış, kana bulanmış iş önlüğünü bulmuştu. Laboratuvar testleri kanın sadece domuz kanı olduğunu ortaya çıkarınca onu serbest bıraktılar. Nicky'yi içeri aldılar, çünkü Del'e en yakın olan kişi oymuş gibi görünüyordu. Onu odasında buldukları marihuanadan dolayı tutukladılar ve kendisine sataşan eyalet polislerinden birine saldırdığı için ıslah evine koydular. Del'e olan aşkını anlattığı mektup yığınını bulduktan sonra Mike Shane'i içeri aldılar, ama kısa sürede bırakıldı. Zack'i içeri aldılar, ama sonra annem o gece kendisiyle çadırda olduğunu söyleyince serbest bıraktılar. Zack eyalet polislerinden birinin mazereti doğrulanırken kendisine göz kırptığını iddia etti. Sonra, Del'in çekmecesinden onun yaptığı bir kolye çıktığı için kendisine Tembel Geyik diyen bir adamı tutukladılar. Ama sonunda, bunun onu tutmak için yeterli bir kanıt olmadığı ortaya çıktı. Del öldürüldüğü sırada Middlebury'deki bir el işi fuarına gidiyordu ve benzin istasyonunda çalışan bir kadın fotoğrafı gösterildiğinde onu tanıyıp orada olduğunu onayladı. Böylece Mark Lubofski serbest bırakıldı. Del'in kolyeyi çalmış olabileceğini düşündüler. Çünkü o öyle bir çocuktu.

Tembel Geyik o olaydan sonra kasabayı terk etti. Kendisine yöneltilen şüpheli bakışlarla yüzleşemiyordu. Polis onu suçlamasa bile New Canaan halkı yaptıklarından sonra onu affetmemişti ve bir daha kendisinden haber almadık. Gitmeden hemen önce son bir kez özür dilemek, onu sevdiğini söylemek ve kendisiyle gelmesini teklif etmek için annemi aradı.

Annem hak ettiği tek cevabın bu olduğunu düşünerek telefonu onun yüzüne kapattı. Yıllar sonra, Raven büyüdüğünde Tembel Geyik'i bulmaya çalıştı, hatta özel bir detektif bile tuttu. Ama Tembel Geyik'ten ya da Mark Lubofski'den hiçbir yerde iz yoktu. Tek bir hırsızlığım çok büyük şeylere mal olmuştu. Çaldığım şey sadece bir kolye değildi; Raven'ın babasını ondan almış, onu kimsenin New Hope'u, Tembel Geyik'i ya da Patates Kız'ı duymadığı anonim bir hayata göndermiştim.

• • •

Del'in öldürülmesinin ardından iki yıl geçtikten sonra, Brattleboro Erkek Islah Evi'nden dönen Nicky bana sonunda onu bulduğu gece çatıda ne gördüğünü anlattı. Bir sonbahar akşamı şans eseri karşılaştık ve büyük marketin basamaklarında oturup kök birası içtik. Nicky o zaman on altı yaşındaydı. Daha tuhaf görünüyordu. Daha uzun. Belki biraz da utanmış. En iyi hatırladığım şeyse gözlerimin içine bakamıyor oluşuydu.

Nicky ve ben daha sonraki yıllarda yine karşılaşacaktık, ama bu benim taşınmamdan önceki son konuşmamız olacaktı.

"Orada, yatağın üstünde kolları ve bacakları açılmış halde öylece yatıyordu. Çıplaktı. Sadece boğazının etrafında deri bir kordon vardı. Yüzünün rengi morarmış gibiydi, dili de hafif dışarı çıkmıştı. Ama bir de kesikler vardı tabii."

"Kesikler mi?" diye sordum.

"Evet. O hasta piç Del'in göğsünden kare şeklinde bir parça deriyi kesip çıkarmış. Sanki kalbine giden bir yol açıyormuş gibi. Sonra da onu kahrolası bir ödül gibi alıp götürmüş."

O an fark ettim ki, Nicky'nin dövmeden haberi yoktu. Hatta benden, Del'den ve katilinden başka bunu kimse bilmiyor gibiydi. Polis bütün beşinci sınıfları sorguya çektikten sonra bana gelip Ellie ve Sam'e dövme hakkında anlattıklarımı sormuştu. Korkudan, polise bunu uydurduğumu, kızlara

anlattığım her şeyin yalan olduğunu söyledim. İşin aslı, onlara Del'i doğru dürüst tanımadığımı söylemiştim. Amacım sadece Ellie ve Sam 'i etkilemekti. Bir dövme veya ona benzer herhangi bir şey görmemiştim. Belki Del bir keresinde böyle bir şeyden bahsetmişti, ama ben görmemiştim. Ve Del de zaten sürekli yalan söylerdi, o yüzden insan neye inanacağını bilemezdi. Eğer bir dövme olsaydı da, ben onun ne dövmesi olduğunu bilmiyordum. O zaman, onu bulduklarında dövmeyi kendilerinin de gördüğünü düşünmüştüm. Benim bunu onlara anlatmama niye ihtiyaç duysunlardı ki?

Nicky bana kayıp deri parçasını anlattığında, polise gitmeyi düşündüm. Bunu düşündüm ama on iki yaşındaki aklımla, kendi kendime zaten Del Griswold'a verdiğim sözlerin çoğunu tutmadığımı söyledim. Sırrını korumalıydım. En azından bunu ona borçlu olduğumu düşündüm.

Ama yıllar boyunca, geceleri gözlerimi kapattığımda, kendimi hep kilerde buluyordum. Ve Del kıyafetlerini çıkarıyordu. *Ee, bakacak mısın bakmayacak mısın?* Bilmek istiyordu. Ve gözlerimi kirli zeminden yukarı kaldırdığımda, işte oradaydı: *M.*

Bu iyi çeşit bir acı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

15-16 Kasım 2002

Bütün çocuklar polise okulun son günü Del'in göğsüne takılı olan yıldızı gördüklerini söylediler, ama yıldız daha sonra cesedinin yanında katlı halde bulunan kıyafetlerin içinde bulunamadı. Ve tabii ki odasında, hazinelerini sakladığı çekmecesinde de ölü kumrunun, Dilsiz Mike'dan gelen aşk mektuplarının, boya örneği kartının ve ahşaptan, alüminyum fermuar sapı ve av fişeğinden yapılmış garip bir kolyenin yanında bulunamamıştı. O gün Del'in eve hiç gelemediği açıkça ortadaydı.

Teoriye göre, katil Del ile okuldan çıktıktan kısa bir süre sonra karşılaşmıştı. Belki kulübede buluşmak için sözleşmişlerdi. Belki de tesadüfen yolda karşılaşmışlardı. Belki de onu eve yürürken görüp arabasıyla bırakmayı teklif etmişti. Ancak her ne olduysa, gümüş yıldız kayıptı ve polis onu o eski saplı bıçakla vücudundan ayrılmış, kare şeklinde kesilmiş deri parçası ile birlikte katilin aldığından şüpheleniyordu. Bir ödül, diye tahmin etmişlerdi. Onu hatırlamak için.

Ama şimdi, bunca yıldan sonra, yıldızı elinde tutan *bendim*, öyle değil mi? Bu önemli kanıt parçasını çantamda taşıyor, keskin uçlarına dokunmak için ona uzanıyor ve ellerimi kabartmalı yazının üzerinde gezdiriyordum: ŞERİF.

Gerçi onu uzun süre üstümde bulundurmanın iyi bir fikir olmadığının farkındaydım. Elimdeki bu şey beni suçlu haline getiriyordu. Del'i hiç yakından tanımadığımı söyleyerek polise yalan ifade vermiştim. İsviçre çakım kedinin öldürülmesi konusunda kanıt olarak tutuluyordu ve belki de Tori Miller'ın üzerinde kullanılmış olabilirdi. Şerif yıldızının da bende olduğunu anlarlarsa kim bilir nasıl görünürdüm.

Onu gömmeye karar verdim.

Yıldızı Del'in benimle ilk sırrını paylaştığı yere götürmeyi seçtim, eski kilere. Gece yarısına doğru, lazanyalarımızı yedikten, Gabriel büyük ambara döndükten ve ben annemi odasına kilitledikten sonra evden çıktım. Yanıma el lambası ve küçük bir kürek aldım ve patikadan aşağı, ormana doğru inip eski çiftlik evinin arkasındaki yamaçtaki ağır kapıya giden otlağı geçtim. Tereddütle eski metal tutacağı tuttum ve çektim. Kapı yavaşça, sanki bir film setindeki bir kapıyı açıyormuşum gibi gıcırdadı.

Serin, nemli toprak. Sarkık raflar. Uzun süre önce tozun içine gömülmüş, bir zamanlar kök sebzeleriyle dolu olan çürümüş sepetler. Unutulmuş konserve kavanozları, doku örnekleri gibi süzülen domatesler, küçük fetüslere benzeyen armutlar. Orada, çatlak bir reçel kavanozunda Del'in bir zamanlar bana sırrını göstermek için göğsünü açtığı zaman yaktığı mumun kalıntıları duruyordu.

Hava, nemli toprak ve küf kokusuyla ağırlaşmıştı. Bu Del'in kokusuydu. Nefesimi tuttum ve tahta basamaklardan hızla aşağıya inip, kirli zeminde kendime bir nokta seçip kazmaya başladım. Del'in hemen yanı başımda durduğuna ve orada benimle birlikte olduğuna dair korkunç bir hisse kapılmıştım. Onu gözlerimle görmeye çok yaklaşmıştım.

Sana göstermek istediğim bir sırrım var. Kimseye söylemeyeceğine söz ver.

Titreyen ellerimle, yıldızı olabildiğince derine gömdüm, üstünü toprakla kapattım ve gitmeden önce izlerimi temizlemek için duvarda asılı olan eski bir süpürge yardımıyla üstünü düzleştirdim.

New Hope'a koşarak geri döndüm, köklerin ve kayaların üstünden geçerek, kalbim kulaklarımda bir başkasının ayak sesleriymiş gibi atarken.

Sıkıysa beni yakala.

Kulübeye giden sapağı yeni geçmiştim ki, önümdeki yolda dans eden bir ışık gördüm.

Del?

Hayır, bu olamazdı. Del uzun zaman önce ölmüştü. Ve ben hayaletlere inanmıyordum.

El fenerini yakıp gizemli ışığın geldiği yöne doğru kaldırdım.

İçimi rahatlatan bir şekilde bunun bir hayalet ya da ruh olmadığını gördüm. Karşımdaki etten kemikten bir insandı ve o da elinde bir fener tutuyordu. Bu her kimse üstünde kot pantolon ve koyu renkli, kapüşonlu bir eşofman üstü vardı. Ve lambamın ışığı diğer gezginin yüzüne vurduğunda, dönüp bana baktı ve sonra koşarak New Hope'a çıkan tepeyi tırmanmaya koyuldu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve yukarı doğru, ışığımı onun sırtına tutarak peşinden koşmaya başladım.

Aslında Tori Miller'ın öldürülmesinden sadece birkaç gün sonra ormanda tanımadığım birinin peşinden koşmak bugüne kadar yaptığım en mantıklı hareket değildi, ama hoşuma gitse de gitmese de kendimi kurtarmak için artık bazı parçaları birleştirmem gerekiyordu. Birisi bana tuzak kuruyordu. Belki katil, belki başka biri. Emin olduğum tek bir şey vardı, gece yarısı ormanda olmak için gerçekten iyi bir sebebiniz olmalıydı.

Sol elimdeki bahçe küreği bana kendiminkini hatırlatıyordu. Şimdi diğer arkadaşı bu saatte buraya getiren sebebi öğrenmek istiyordum.

Bu her kimse, fiziksel olarak oldukça iyi durumdaydı. Oldukça iyi bir koşucu olmama rağmen onu yakalamayı geçtim, yetişmekte bile zorlanıyordum. Derken avım tökezledi, yere düştü ve ona yetişmek için ihtiyacım olan kıymetli saniyeleri bana kazandırdı. Tam ayağa kalkarken onu sırtından yakaladım ve zavallıyı bir homurtu eşliğinde yere indirdim.

Katili mi yakalamıştım? Yoksa birileri hayaletçilik mi oynuyordu?

Küreğimi bir hançer gibi tuttum ve ışığı gizemli katilin suratına yönelttim.

Işık huzmesi suratına vurduğunda, Opal bir çığlık attı.

"Opal? Tanrım! Senin burada ne işin var? Ödümü kopardın." Küreği yanıma doğru indirdim.

Ağlamaya başladı. Kolumu omzuna atmak için eğildim ve kendini kucağıma bıraktı, bana sımsıkı sarılıyordu.

O sadece bir çocuk, diye düşündüm. *Del'in olduğundan daha büyük değil.*

O bana sıkıca sarılırken, Opal ve Del'in arasındaki benzerlikleri düşündüm. İkisi de sıska, erkeksi kıyafetlerinin altından yeni çıkmış göğüsleri görünen kızlardı. Saçları aynı soluk kirli sarı renkteydi. Ve bir şey daha vardı, tam olarak adını koyamıyordum. Bu ikisinde de olan bir çeşit kararlı çaresizlikti sanırım, kendini karizma maskesinin ardında saklayan.

Onu korumak için çaresizce kollarımı etrafına doladım ve ona en son böyle sarıldığım zamanı, iki yıl önce, büyük ambarın önünde kanadı kırılmış bir kuş gibi durduğu anı hatırladım.

Yukarıda biri var.

Opal kollarımda ağlıyordu. "Ben... Sanmıştım ki... Seni Patates Kız sandım," dedi soluğu kesilerek.

Ben de seni.

"Sakin ol, Opal. Sadece benim tatlım, Kate. Güvendesin." Artık onu ileri geri sallamaya başlamıştım. "Bu saatte burada ne yapıyorsun ki sen?"

"Sadece yürüyordum."

Hayır, diye düşündüm, ışığını patika yolda gezdirdiğini hatırlayarak, *bir şeyi arıyordun. Ama ne?*

"*Sen* burada ne arıyorsun?" diye sordu, birdenbire benden uzaklaşarak, sanki aniden Kate teyzesinin göründüğü gibi biri olmadığını anlamış gibi. "Ve neden elinde o var?" Kirli bahçe küreğini işaret etti.

Dünyada isteyeceğim son şey Opal'in benden korkmasıydı. Ama ona gece yarısı kilere yaptığım yolculuğun sebebini de anlatacak değildim. Çocuk benden bir şeyler saklıyordu ve o dürüst olana dek kendimi suçlu durumuna düşürecek bir şey anlatmaya niyetim yoktu.

"Mantar avlıyordum," dedim, kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kulağa ne kadar saçma geldiklerini fark ederek. Hiç doğayla haşır neşir biri değildim. Horoz mantarıyla şapkalı mantarın arasındaki farkı bile bilmiyordum ve Opal'in bana New England'daki mantar türleri ile ilgili ani bir sınav yapmaması için dua ettim.

El fenerimin ışığında birbirimize şüpheyle, ikimiz de diğerinin yalan söylediğinin farkında olarak baktık.

"Geri dönmeye ne dersin?" diye önerdim. Rahatlamış görünerek başıyla onayladı. Tepeye doğru yan yana, el fenerlerimiz yolu aydınlatarak tırmanmaya başladık. Ara sıra geri dönüp ona bakmak ve kendi kendime beraber yürüdüğüm kişinin Del olmadığını hatırlatmak zorunda kalıyordum.

"Kate?"

"Evet?"

"Bana kızgın mısın? Saat konusunda, diyorum."

"Hayır, kızgın değilim," dedim. "Sadece şaşırmıştım."

"Zaten geri verecektim."

"Biliyorum. Ve ben de eğer sorsaydın onu sana ödünç verirdim. Bunu çok sık yapıyor musun? Yani insanlardan bir şeyler almayı?"

Sessizdi. "Ara sıra," dedi.

"Opal? Benden ödünç aldığın başka bir şey var mı?"

Mesela kırmızı bir İsviçre çakısı gibi.

"Hayır. Sadece saat."

"Söz verir misin?"

"Yemin ederim," dedi. Ve ardından söylediği cümle romanlardaki ucuz sorgu memurları gibi geri dönüp, fenerin ışığını yüzüne tutmama neden oldu. *Adınız gerçekten de Opal mi? Yoksa siz, ölümden geri dönmüş Delores Ann Griswold musunuz?*

"Hayatım üzerine yemin ederim," demişti.

o o o

"Anne, yaptığın resim beni biraz ürkütüyor," diye itiraf ettim. Akşamın geç saatleriydi, annem akşam yemeğini yedikten sonra şövalesinin önüne oturmuş, lambanın ışığında resmine yeni katmanlar ekliyordu. Günü randevular ve bakımevleriyle ilgili tartışmalar olmadan evde beraber geçirmiştik.

Aradaki tek kesinti, akşamüstü çalan kapıyı açıp basamaklarda elinde bir demet çiçekle duran Zack'i bulmam olmuştu. Üzerinde kot pantolon, sandaletler ve üstünde efsanevi kuş resimleri olan bol pamuklu bir gömlekle geçen gün giydiği fitilli kadifeden ceket vardı.

"Bunları Jean'e getirdim," dedi ve bana sarılıp elindeki buketi verebilmek için öne doğru eğildi. Bu sefer kıyafetlerine sinmiş esrar kokusundan neredeyse kafayı bulacaktım. Gelirken arabada içmiş olmalıydı.

"Teşekkürler. İçeri gel. Annem stüdyoda. Merhaba demek için kafanı bir uzatırsan eminim çok hoşuna gider." Zack içeri doğru beni takip etti ve ben çiçekleri mutfağa götürüp onları koyacak eski bir kavanoz ararken stüdyoya doğru ilerledi. Tam onları masaya yerleştirmek üzereydim ki içeride bir gürültü koptuğunu duydum ve koşarak oraya doğru gittim.

Vardığımda Zack'i yüzü kül gibi olmuş ve kapıyı arkasından sıkıca kapatmış halde buldum.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Sanırım ziyaretçi görme havasında değildi," dedi. Sonra ceketinin sol kolunun kırmızı boyayla kaplandığını gördüm. Bir mendille silmeye çalışıyordu.

"Mutfağa git. Orada lavaboda sabun, su ve fırça var. Ben de hemen geliyorum."

Zack mutfağa doğru seğirtti, kapıyı önce çalıp sonra da dikkatlice açtığımda annem şövalesinin önüne oturmuş, dikkatle çalışıyordu.

"İyi misin anne?"

"İyiyim, Katycik."

Kapıyı sessizce çekip Zack'in fitilli ceketinin kolunu fırçaladığı mutfağa doğru yöneldim.

"Çok üzgünüm," dedim ona. "Annem kendinde değil. Dakikası dakikasına uymuyor, nasıl bir tepki vereceğini tahmin edemiyoruz."

Kilitli kutuya uzanırken, sabah Dr. Crawford'u aramam gerektiğini kafama not ettim. İlaçların dozunu her gün arttırmamıza rağmen etkisi çok az görülüyor gibiydi. Onlara karşı

hızla toleransını arttırıyordu. Yoksa hastalığı gitgide kötüleşiyor muydu?

Cebime birkaç hap koydum, Zack gider gitmez onları içmeyi planlıyordum.

"Sorun değil, Kate. Ona bu şekilde sürpriz yapmamam gerekirdi." Bana gülümsedi. "Bir dahaki sefere, bir iş tulumu giyip gelirim. Belki boynuma da büyük bir çan takarım."

"Tanrım. Neden ceketini çıkartmıyorsun, onu suya yatırırız. Ya da kuru temizlemeciye de verebilirim."

"Gerek yok. Zaten bir iki dakikaya çıkmam gerek." Şimdi kolundaki lekeye kâğıt havluyla bastırıyordu. "Kate, buraya esas gelme sebebim seninle Opal hakkında konuşmak."

"Opal mı?"

"Evet. Bu biraz garip. Raven bu sabah benimle görüşmek için ofisime geldi. Opal de yanındaydı."

"Zack, bak, eğer bu konu kedi ile ilgiliyse..."

"Kedi mi? Hayır. Raven kızının son zamanlardaki davranışları konusunda zorlanıyor. Oldukça endişeliydi ve senin Opal'la vakit geçirmenin çok iyi bir fikir olmadığını düşünüyor."

Kaşlarımı çattım.

"Raven senden bunları bana söylemek için buraya gelmeni mi istedi?"

"Ben teklif ettim. İçinde bulunduğu durumda eğer seninle konuşmaya başlarsa..."

"Demek istediğini anladım," dedim.

"Bak, Kate, bence Raven düzelecektir. Şu an pek aklı başında değil ki bu doğal bir durum. O doğru olanı yapmaya çalışan stresli bir anne. Opal'in şu aptal Patates Kız efsanesine kafayı takması konusunda çok endişeli ve Opal de Del ile olan ilişkinden dolayı sana sarıyor gibi."

"Opal ve benim o Patates Kız efsanesi ile ilgilenmeye başlamadan önce de bir ilişkimiz vardı," dedim savunur şekilde. "Geçen ziyaretimde de hep benim yanıma geliyordu ve bunun Del ile uzaktan yakından bir ilgisi yoktu."

"Biliyorum, Kate," dedi Zack. Ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırdı. "Elçiye zeval olmaz. Opal ile olan ilişkinizin sadece Del ile ilgili olmadığını da anlıyorum. Hatta bana kalırsa, sen Opal üzerinde pozitif bir etki yaratıyorsun. Ama Raven şu an bunu bu şekilde görmüyor."

"Opal'in konuşacak birine ihtiyacı var."

"Olduğunu biliyorum. Elimden geldiğince onun yanında olmaya çalışıyorum. Ve Raven da onu önümüzdeki hafta bir psikiyatra götürecek. Okulun getirttiği danışmanı, birini tavsiye etmiş. Buraların alanında en iyisi diyorlar."

"Bir psikiyatr onunla ancak bir saat geçirir ve sonra da onu psikoterapik ilaçların harika dünyasıyla tanıştırır. Opal'in bu olayı birileriyle konuşarak atlatması gerek. Dinlemek için para alan biriyle değil. Sana neler gördüğünü söyledi mi? Del'in dışarıda bir yerlerde ve kendisinin peşinde olduğuna nasıl inandığını?"

Derin bir nefes aldı. "Biliyorum. Benimle konuştu. Canının yandığını ve büyük ihtimalle Tori'nin başına gelen olayı anlamlandırmaya çalıştığını biliyorum. Raven'ın Opal'in seninle vakit geçirmesini istemeyerek mantıksız davrandığının da farkındayım ve onu ikna etmek için elimden geleni yapacağım, ama en azından şimdilik, yapılabilecek en iyi şey onun isteğini yerine getirmek. Üzgünüm."

"Sorun değil," dedim ona dramatik bir bakış atarak. "Şimdiye kadar kötü adam olarak görülmeye alışmam lazımdı."

Zack gülümsedi ve Yaşam Çarkı'na dokundu. "Hepimiz kendi karmamız üzerine düşünüp elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz."

"Doğru söze ne denir?" dedim çarka bakarak, en üstte duran Ölüm Tanrısı bakışıma tehditkâr bir ifadeyle karşılık veriyordu.

✿ ✿ ✿

Annemin resminin köşesinde duran gözler bir vücuda kavuşmaya başlamışlardı; sadece bir siluetin gölgesi, aslında. Henüz tanımlanabilecek bir şey değildi.

"Şu gözler neredeyse bana bakıyorlarmış gibi hissediyorum," dedim ona.

"O seni görüyor," diye onayladı annem, fırçasıyla resme devam ederken.

"Kim?"

Bu oyundan sıkılmaya başlamıştım.

"O izliyor. Sende ona ait olan bir şey var. Onu geri istiyor."

İçimde, imkânsız şeylerle ilgili yeni bir korku yükseldi.

"Ne demek istediğini anlamıyorum, anne."

Annem arkası bana, yüzü resme dönük halde durmaya devam etti. Omuzlarını önce ileri, sonra da geriye çekti, duruşunu dikleştirdi. Yoklamada duran bir asker gibi dikti.

"Onu geri ver, Şerif Yardımcısı!" diye bağırdı.

Sesi, bir önceki gün duyduğum kıkırdama gibi, annemin sesine benzemiyordu. Bu bir çocuğun sesiydi. Bir kız çocuğunun kararlı isteği. Annemin ağzından çıkan ses, Del'e aitti.

Ama bu, tabii ki oldukça imkânsızdı. Aklımı mı yitiriyordum? Geçtiğimiz haftanın stresi beni bu kadar mı yormuştu?

"Ne?" Ondan bir adım geriye gittim, bu durumu kafamda her ne kadar mantıklı bir çerçeveye oturtmaya çalışıyor olsam

da, bana döndüğünde annemin kırışmış yüzünde Del'in solgun gözlerini görmekten ölesiye korkuyordum.

"Onu geri versen iyi olur dedim, Katycik." Sesi eski haline dönmüştü. Omuzları öne doğru düşmüş, rahatlamıştı.

"Bana az önce böyle seslenmedin." Sesim titredi.

Resme devam etti. Vücudu tuvalin tam karşısında olduğu için ne yaptığını göremiyordum.

"Sen bana az önce ne dedin, anne?"

"Bilmiyorum. Felç hafızamı götürdü. Yangın felci."

"Geri vermem gereken şey ne?" Sesimdeki panik ve gerginliği saklamak için elimden geleni yapıyordum. Onu yanlış duymuş olmalıydım, hepsi buydu.

Annem tekrar kıkırdadı, fırçayı bırakıp tuvalden uzaklaştı. Şövalenin üstüne bir yağ lambası asılıydı ve ahşap paletinin yanındaki masada bir mum yanıyordu. Titrek ışık resmi aydınlatıyor, üstünde dans ediyor, onu daha canlı gösteriyordu. Gözlerim sol köşede ışıltılı ve parlak bir şey yakaladı. Daha iyi bakabilmek için bir adım attım.

Boğazım açıldı ve boğuk bir çığlığın yükseldiğini hissettim. Ellerimle ağzımı kapattım. Halüsinasyon gördüğüme emin bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. Bu *olamazdı.* Ama olmuştu.

Orada, etrafa bakan solgun gözlere sahip gölge figürünün göğsünde, annemin çizdiği beş köşeli, üzerinde koyu harflerle ŞERİF yazan gümüş bir yıldız duruyordu.

• • •

Telefonu tuşlarken ellerim titriyordu.

"Alo?"

"Nicky, benim Kate. Burada delice bir şey oluyor. Gelebilir misin?"

Bir an sessiz kaldı.

"Bu bir özür mü o zaman?" diye sordu.

"Evet, sana bok gibi davrandığım için üzgünüm. Burada aklımı yitirmek üzereyim. Seninle konuşmam lazım."

"On beş dakikaya oradayım."

"Viski de getir."

"Fondip," dedi ve telefonu kapattı.

Annemi kontrol ettim, görünüşe göre uyuyordu. Kilidi sürdüm ve onu gece için güvenli bir şekilde kapattım. Mutfağa gidip birkaç mum yaktım, ocağa bir kütük daha attım. Annemin stüdyosuna dönüp üstümü değiştirdim ve saçımı taramaya başladım. Masanın üzerindeki aynada kendime baktığımda, bir an duraksadım. Aynadaki yansımam yalnız değildi. Üst sağ köşede, annemin resmindeki silueti görebiliyordum. Gözler, ben kendime bakarken beni seyrediyorlardı. O an, ön kapıdan ısrarlı bir *tak-tak-tak* sesi duyuldu. Az kalsın korkudan aklım başımdan gidecekti. Gelen tabii ki Nicky'ydi. Yutkundum, lambayı yanıma aldım ve onu içeri almaya gittim.

❁ ❁ ❁

Mutfak masasına oturduk. Ben biraz peynir ve kraker çıkarırken, Nicky de bize iki büyük bardak burbon doldurdu.

Nicky tıraş olmuş, saçını taramış, üstüne onu anında uygar gösteren temiz, yeni ütülenmiş beyaz bir gömlek giymişti. Hâlâ bir kasaba çocuğu olduğunu vurgulamak içinse üstünde dirsekleri yırtılmış ve yakası aşınmış bir kot ceket vardı.

"Neden bana söylemedin?" diye sordum, havadan sudan konuşarak vakit harcamak istemiyordum.

"Neyi söylemedim?" Bana dikkatle baktı.

"Zack ile aranızda olanları. Onunla dün konuştum ve bana her şeyi anlattı."

"Tam olarak ne söyledi?"

"Yeteri kadarını. Tanrım, sanki o zamanlar tamamen başka bir hayatın daha varmış ve benim bununla ilgili hiçbir fikrim yokmuş gibi hissediyorum. Yani, gerçekten hiç farkında değildim. Ben onun senin torbacın olduğunu düşünmüştüm."

"Öyleydi," dedi Nicky bardağının dibine bakarak.

"Ama bundan daha fazlasıydı, öyle değil mi?"

"Bir şekilde," diye kabul etti, bal rengi sıvıya bakmaya devam ederken.

"Bak, Nicky, burada bir sürü garip şey oluyor ve senden bana karşı bir kereliğine dürüst olmanı istiyorum. Demek istediğim, bunca zamandır bana yalan söylerken bu hayalet muhabbetini ciddiye almamı nasıl bekleyebilirsin?" Sesim çatlamaya başlamıştı. "Şu an sadece birinin bana karşı dürüst olmasını istiyorum. Bu kasabadaki herkes matruşka bebekleri gibi iç içe geçmiş sırlarla dolu. O yüzden lütfen, sana yalvarıyorum, artık yalan olmasın."

"Ben hiçbir zaman yalan söylemedim." Bardağının dibine bakmaya devam etti, sonra onu dudaklarına doğru kaldırdı ve hızlıca içti.

"Sanırım Zack ve senle ilgili sakladığın küçük detay da yalandan sayılıyor. Haydi ama, Nicky. Anlat bana. En azından bu kadarını borçlusun."

Nicky bir süre dudağını ısırdı. Gözlerini benimkilerle buluşacak şekilde kaldırdı, sonra suçlu bir şekilde kaçırdı. Şişeye uzanıp bardağını tekrar doldurdu, fondip yaptı. Sonra bir sigara yaktı.

"Ben eşcinsel değilim, biliyorsun."

"Nicky, sorun değil." Elimi onunkinin üstüne koydum.

"Herkes nasılsa öyleyim. Yıllar içinde bir sürü kız arkadaşım oldu. Hiç ileri gidip senin gibi evlenmedim, ama bir keresinde buna yaklaşmıştım. Zack ile olan bu şey, deliceydi.

Demek istediğim, şimdi oturup düşündüğümde, olan biten her şey uzak bir rüya gibi geliyor. Sanki izlediğim bir film gibi. Söylediklerim sana mantıklı geliyor mu?"

Başımla onayladım. Hayatımın pek çok kısmı bana da böyle hissettiriyordu. Jamie'nin yaşadığı bütün o ilişkiler, elinden bir şey gelmeyen kurbanı oynadığım yıllar.

"Herif benim için deli oluyordu," dedi Nicky ağzından bir duman bulutu çıkartırken. "Ben de ona kapıldım. Söylediği her şeye inanmıştım. Cinselliğin akışkan olduğunu ve onunla birlikte olmanın beni, bilirsin ya, eşcinsel yapmadığını söylemişti. Bana Walt Whitman okumuştu. Hayattaki en büyük heyecanı karga ve sincap vurmak olan bir çocuk için bu oldukça derin bir şeydi. Geri dönüp baktığımda, sanırım bunu bu kadar güçlü yapan, işin tehlikesi, *yanlış olmasıydı*. Sadece birkaç kez oldu ve her seferinde, kendime bir daha olmayacağını söylüyordum ama sonra gelip bana dokunduğunda, karşı çıkamıyordum. İşi heyecanlı hale getiren yakalanma korkusuydu, bilirsin ya? Anlatabiliyor muyum?" Sarhoş ve nemli gözleriyle bana baktı. Onayladım.

"Neden bana hiç anlatmadın?" diye sordum.

"Denedim. Bunu onlarca kez planladım. Ama seni korkutup kaçırmayı göze alamadım. O zamanlar sana birazcık âşıktım." Nicky'nin yanakları kızardı ve bana mahcup bir gülüş attı.

"Hastası olduğum bir kıza anlatmayı geçtim, ne olduğunu kendim bile anlamıyordum."

Şimdi benim yüzüm kızarmıştı. Nicky'nin elini sıktım, sonra bıraktım.

"Sonra Del sizi yakaladı," dedim kendime tekrar içki doldururken.

"Evet, Del'in bizi yakaladığı doğru." İçi duman dolu, pişman bir şekilde iç çekti. "Küçük pislik sinsice merdivenden

yukarı çıkıp bizi izlemiş. Şeye kadar orada olduğunun farkında bile değildim, bilirsin... Sonuna."

"Ne yaptı o zaman peki?"

"Lanet olsun, nasıl olduğunu hatırlarsın. Söylemekle tehdit etti. Bana ne zaman işi düşse bunu tehdit olarak kullandı. Kahretsin ki her zaman da işe yarıyordu."

"Peki hiç başkasına söyledi mi?"

"I-ıh. En azından bildiğim kadarıyla. Ben belki sana söylemiştir diye düşünmüştüm ama, sanırım böyle bir şey yapmamış."

"Nicky, bana anlatmadığın başka bir şey var mı? Del ile ilgili bir şey?"

"Ne gibi?" Nicky'nin sesi öfkeli, savunmacı bir tona bürünmüştü. "Mesela onu öldürdüğüm gibi mi? Tanrım, Kate!"

"Kast ettiğim bu değildi."

"Şimdi sıra sende," dedi Nicky. "Şimdi sen bana bilmediğim bir şey söyle ha, ne dersin?"

Elimdeki krakerden bir ısırık ve burbondan da bir yudum aldım. Artık itiraf etme vaktinin geldiğine, Nicky'ye kız kardeşine nasıl ihanet ettiğimi anlatmam gerektiğine karar verdim. Nicky sonunda sırrını bana söylemişti, ben de aynısını yapmalıydım. Anlatmaya dövmeden başladım.

"Tanrım, M harfi mi?" diye sordu Nicky dik durarak. "Onun bir M olduğundan emin misin? Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Bu kahrolası bir ipucu. Ve büyük ihtimalle katilin isminin baş harfi. Polis onun Del'in tanıdığı, kendini yanında rahat hissettiği biri olduğundan şüphelenmişti."

Onaylayarak kafamı salladım. Sonra devam ettim. Ona Ellie ile olan planımdan, çifte ajanlık oyunumdan ve işlerin nasıl çığırından çıktığından bahsettim. Bahane aramamaya çalıştım. Del'in okuldaki son öğleden sonrasını tarif ettim.

Nicky'nin gözleri önce yaşlarla doldu, sonraysa öfkeyle karanlıklaştı. Fazla ileri gitmekten, onu kendimden uzaklaştırmaktan ve beni düşman gibi görmesinden korksam da anlatmaya devam ettim, ama artık çok geçti. Ve yaptıklarımdan ne kadar utansam da, sonunda hikâyemi anlatmak beni rahatlatmıştı.

Del ile geçirdiğim son anları tarif ettim, elimde bir taş onu kovalıyordum. Sonra zamanda ileriye atladım ve New Canaan'a döndüğümden beri başıma gelen her şeyi anlattım: önce kaybolup sonra benim kayıp bıçağımla birlikte ölüsü bulunan kediyi, kardaki ayak izlerini, kibritlerle yazılmış mesajı, annemin resmini. Ona Opal'i anlattım: nasıl Patates Kız'ı gördüğünü söylediğini, katilin esas hedefinin kendisi olduğundan emin olduğunu, onu ormanda bir şeyler ararken iki kez yakaladığımı. O akşam annemin benimle Del'in sesiyle konuştuğu ve yıldızını geri istediği sahneyi anlattım. Ona delirdiğimi düşündüğümü, hayaletlere ve doğaüstü olaylara inanmadığımı, ancak artık olaylara mantıklı açıklamalar getiremediğimi söyledim. Ya tamamen aklımı yitiriyordum, ya da benim somut, bilimsel, belirli bir düzene sahip olduğunu sandığım dünya koca bir yalandı. Kötü seçimler. En sonunda da, Nicky'ye çantamda bulduğum yıldızı söyledim.

Konuşmayı bitirdiğimde, boş bardağıma iki parmak burbon doldurdum ve bir dikişte içtim. Başım titredi. Nicky gözlerime bakmadı. Yüzünü elime almak ve onu nazikçe kendime çevirmek, böylece suratında herhangi bir tepki görebilmek istedim.

Nicky kendine bir içki daha doldurdu ve fenerdeki alevi inceledi.

Sonunda konuştuğunda, sesi sanki ağlamak ya da çığlık atmak üzereymiş gibi boğuk çıktı. Kendimi biraz korkmuş hissettim.

"Del'in o yıldızı nereden aldığını biliyor musun, Kate? Sana bunu hiç anlattı mı?"

"Hayır. Bunu bana hiç söylemedi."

"O dilsiz çocuk, Mike Shane vermişti ona. Yani en azından ben sonunda öyle olduğunu çözdüm. Onu kendisini seven bir oğlanın verdiğini söylemişti. Del'in kendisinin yol gösterici yıldızı mı ne, öyle bir şeyi olduğunu hatırlatmak içinmiş. Çocukluk aşkı işte, bilirsin ya? Ona notlar da yazıyordu. Zavallı velet konuşamıyordu, ama iyi yazıyordu. Küçük dilsiz kalbini ortaya döküyordu. Tanrım, Del o lanet olasıca yıldızı nasıl da severdi. Sanki gerçekten bir şerifmiş de, yıldız ona özel güçler falan veriyormuş gibi düşünürdü."

Onun tılsımı.

Çakmağıyla oynuyor, onu parmaklarını arasında durmadan çeviriyordu. Bir tamircinin ellerine sahipti: kaba parmaklar, kirli tırnaklar, derisinin çizgilerine işlemiş makine yağı. Hoşuma gitse de gitmese de, kendimi o parmaklar tarafından dokunulmak isterken buldum. Zamanda geriye gitmek isterken.

"Hatırlıyorum." Gözlerimi ellerinden çekerek başımla onayladım. "Mike Shane'i de hatırlıyorum. Ona sonra ne olduğunu biliyor musun?"

"Burlington'daymış diye duydum. Garajda çalışan bir arkadaşım ailesini tanıyor. Karavanda yaşayan işe yaramaz tiplermiş. Sammy, beraber çalıştığım arkadaş, Mike'ın babasının çocukları sigaralarla falan yaktığını söylemişti. Üzücü bir hikâye."

"Evet, bence de. Okulda ona da en az Del kadar sataşıyorlardı. İkisinin yakınlaşmasına şaşırmamak lazım."

Nicky başını salladı. "Kate, annenin resmine bakmak istiyorum."

Bir mum alıp onu stüdyoya götürdüm. Elinde hâlâ burbon şişesi varken tuvalin önünde durdu ve gözlerini kısarak

alevlerin içindeki gölge şeklindeki siluete baktı. Elimde mumla, arkasında durdum.

"Korkutucu," diye fısıldadı, geriye doğru bir adım atarken bana çarpmıştı. Orada öylece bir süre durduk. Sırtı göğsüme yaslanmıştı, nefesim ensesine değiyordu. Adım atmam, hâlâ yapabiliyorken geriye çekilmem gerektiğini biliyordum, ama artık çok geçti. İleri doğru eğildim, vücudumu onunkine bastırarak sağ elimi omzundan kollarına, oradan da yumuşak pamuklu gömleğinin altında deli gibi atan kalbini hissettiğim göğsüne doğru gezdirdim. Ama elimi ceketinin içine sokarken tek hissettiğim şey o değildi.

Pantolon askısı? Vücudunu saran naylon askıyı hissettiğimde aklıma gelen ilk şey bu olmuştu, ama sonra sol tarafındaki kabarıklığı fark ettiğimde ne olduğunu tam olarak anladım.

"Bu ne?"

"Korunma," dedi. Uzanıp küçük otomatik tabancayı yerinden çıkardı ve karyolanın üzerine koydu.

Hoşuma gitse de gitmese de, tabancayı görmek beni heyecandan titretti. Ne diyebilirim ki? Sanırım tabancalı kötü oğlanlara karşı zaafım var. Bir kanun kaçağını her zaman bir kardiyologa tercih ederim.

"Benden mi korunacaksın?" diye fısıldadım ensesine doğru, ellerim naylon tabanca kılıfının askılarını hissederken.

"İnsan hiçbir zaman yeteri kadar dikkatli olamıyor."

Parmaklarım gömleğinin önce ilk, sonra ikinci düğmesini bulup çözdü. Ellerimin gömleğinin içinde gezinmesine ve yavaşça sağ meme ucuna dokunmasına izin verdim.

"İşte bu çok doğru," dedim. "Belki silahını bırakmak konusunda bu kadar aceleci davranmamalıydın."

Sonunda, bana dönmüştü.

VAHİT PAŞA
İL HALK KÜTÜPHANESİ

İlkinden tam otuz yıl sonra gelen ikinci öpüşmemiz de eskisinden daha az vahşi değildi ve çocukken sahip olmadığımız saf bir çaresizlikle doluydu.

• • •

"Kate, yıldıza ne oldu? Onunla ne yaptın?"

Nicky bana doğru dönmüş, dirseğinin üstüne eğilmiş bir halde burbon şişesini tutuyordu. Karyolanın yanındaki masada mum ateşi titriyor, saçında ve teninde geziniyordu. Çok hoş görünüyordu.

"Onu kilere gömdüm," dedim uyuşukça. "Daha dün gece." Parmaklarım boynundan göğsüne doğru inerken yıldızı düşünmek istemiyordum. Tekrar bir erkekle birlikte olmak iyi hissettirmişti. Fazla iyi. İşte şimdi buradaydı ve bunu berbat etmek üzereydi.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Tepki vermedim. Cevaptan hoşlanmayacağıma oldukça emindim. Ve hoşlanmadım da.

"Gidip onu almalıyız. Yıldızı ona geri vermemiz gerek."

Elimi göğsünden çekip oturdum, canım sıkılmıştı.

"Tanrım, Nicky, otuz yıldır ölü olan bir kızdan bahsediyoruz. Ona gerçek, somut bir eşyayı nasıl verebiliriz ki? Mezarını açıp içine atmayı mı planlıyorsun?"

Kafasını salladı.

"Bence onu annene vermeliyiz. Sanırım o ne yapacağını bilecektir."

Bu harikaydı. Seksi kahramanım ve onun zekice önerileri.

"Annem! Ah Tanrı aşkına, bu mükemmel." Kelimeler burbonun etkisiyle ağzımdan yuvarlanarak çıkmıştı.

"Annemin, bilmem hatırlıyor musun ama, bir bakımevinde tıkılı kalmasına ramak kalmış durumda. Hatta bu sabah onu

bir tanesine ziyarete götüreceğim. Onu gördün. Aklı gitmiş durumda. Ona eski, paslı bir yıldız verirsek bununla ne yapacağı hakkında hiçbir fikri olmaz. Bu aklını daha da karıştırır."

"Belki öyle. Ama Del ile bir şekilde iletişim kuruyor gibi görünüyor. Resim bunu açık bir şekilde gösteriyor. Bir de seninle Del'in sesiyle konuşması ve yıldızı geri istemesi olayı var."

"Bunu hayal etmiş olabilirim. Sesi kendisininki gibi çıkmıyordu, hepsi bu. Bu, Del'in sesi olduğu anlamına gelmez. Ne dediğinin farkında değil o. Hasta."

Şimdi o da doğrulmuştu.

"Her neyse, Kate. İstediğin kadar kaçabilirsin. Ben sadece gidip yıldızı almamız gerektiğini söylüyorum. Onu bu gece, ya da başka bir zaman Jean'e vermek zorunda değilsin. Sadece gidip bir bulalım. Bundan ne zarar gelir ki?"

Cevap vermedim. Yıldızı, kendimi hapisten uzak tutmak için çaresiz bir şekilde gömdüğümü ona hatırlatmadım. Del'in eski yıldızının polis için oldukça ağır bir kanıt olduğunu ve üstünde onunla yakalanan kişinin kim olursa olsun oldukça büyük bir açıklama yapmak durumunda kalacağını da.

"Zarar gelmez işte," dedi, karyoladan kalkıp giyinmeye başlar ve bana o sinsi, cilveli gülümsemesini atarken. "Hiçbir zarar gelmez. Haydi bakalım, Çöl Gülü, üstüne bir şeyler giy de gidelim."

İstemeden de olsa, ona boyun eğdim. Bluzumun düğmelerini iliklerken, bakışlarım resme ve üzerindeki siluete kaydı. Gözleri, *onun gözleri* benimkileri delip geçiyor gibiydi.

Yine yakalanmıştık.

• • •

El fenerinden çıkan ışık huzmesini önce rafların üstünde, sonra da kirli döşemede gezdirdim. Dün gece olanlara dair hiçbir ipucu yoktu, izlerimi iyi kapatmıştım. Ve o sarhoş halimle,

yıldızı nereye gömdüğüm hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Yapılacak tek şey kazmaya başlamaktı. Sadece bir nokta seç ve başla. Oof, of.

Nicky yanında taşıdığı şişeden bir yudum aldı ve onu rafa bıraktı. Arka taraflara doğru... Çünkü önceden şu reçel kavanozundaki mumun yakınındaydım, değil mi? Bir nokta seçip oraya doğru gittim. Metal küreği yere doğru ayağımla ittirirken, neredeyse yere yuvarlanıyordum.

Kafam çok iyiydi. Bunu, tepeden aşağıya ormanın içinden geçen patikayı geçerken fark etmiştim. Bezelye tarlasına gelene kadar Nicky'ye tutunmuş, ona sürekli sonu, *Hatırlıyor musun?*'la biten sorular sormuştum.

Vurup ipe taktığın o kargayı hatırlıyor musun?

Ünlü katil Billy olduğun zamanı hatırlıyor musun?

Bana o eski hava tüfeğini kullanmayı öğrettiğin zamanı hatırlıyor musun?

Öpüştüğümüz zaman dişlerimizin nasıl birbirine çarptığını hatırlıyor musun? Nasıl da güçlüydü. Sanki bir kaza gibi.

Yürürken Nicky bana yardım etti, gerçi o da ara sıra ağaç köklerine ya da ot yığınlarına denk geldiğimizde devrilecek gibi oluyordu. *Evet,* dedi. *Hatırlıyorum.* Ona doğru yaslandım. Sıcaklığını hissediyor, tekrar kulübede olmayı özlüyordum.

Kilere geldiğimizde o kapıyı açarken ve ben basamaklardan aşağıya inerken, etrafta Del'in kokusunu aldım. Son basamağı kaçırdım, bileğimi burktum ve dizlerimin üstünde çamura düştüm. El feneriyle etrafıma baktım. Nicky büyük küreği bana uzattı. Kendisi de bahçe küreğini almıştı.

"Haydı yapalım şu işi," dedi. "Kazıp çıkaralım şunu bakalım." Sesi bir an sanki *şu kızı* demiş gibi çıkmıştı. *Şu kızı* kazıp çıkaralım bakalım.

Kazmak. Kazmak. Dünyanın öbür ucuna kadar kazmak. Mezar kazmak. Patates kazmak. Bir patates, iki patates. Şarkıyı mırıldanmaya başlamıştım ki, midemin kabardığını hissettim.

"Kusacağım sanırım," dedim.

"Kazmaya devam et. Birazdan geçer."

Bu da geçer. Daha yeni gömdüğü lezzetli bir kemiği çıkarmaya çalışan yaşlı bir köpek gibi kazdım. Dişlerin de aslında kemik olduklarını hatırladım. Del'in kemikleri derinlerde, metal tabutunun içinde şimdi ne durumdadır merak ettim. Metal. Metal kürek. Metal yıldız. Ağzımın içinde teneke tadı vardı.

Yıldız, onu gömdüğümü düşündüğüm yerde değildi. Onu daha yeni gömdüğüm yerde.

"Bizim bir metal dedektörüne ihtiyacımız var," diye sızlandım.

"Onu bulacağız," diye söz verdi. "Sadece yerini hatırlaman lazım."

Küreği toprak zemine batırdı.

Hatırlamak. Evet, hatırlıyordum. M harfinin Del'in göğsünde nasıl göründüğünü hatırlıyordum. Şişmiş. Enfekte olmuş. Onun sırrı. İyi çeşit bir acı. Kazmayı bıraktım ve şişeye uzanıp onu kafama diktim, ağzımdaki metalik tat geçmişti. "Fondip," dedim ve işe geri döndüm. Madendeki bir cüce. Oof, of.

"Sahi, yedi cüceler neyi kazıyorlardı?" diye sordum Nicky'ye, gülmekten neredeyse düşerken. "Kahrolası cüceler, " dedim. "İşi nasıl da kolay gösteriyorlardı."

Küreğimi yere bir kere daha ittirdim, yıldızın olduğu yerin hemen üstündeydim. Harikalar yıldızı. Gecenin yıldızı. Yıldızların altında.

"Hatırlıyor musun," diye sormaya başladım, "ilk günü? Del gömleğini çıkarmıştı. Ben ona bakarken mahzenin kapısını açıp içeri girmiştin? Hiçbirimiz bunu beklemiyorduk.

Hiçbirimiz raydan çıkmış bir trene bindiğimizin ve bir felakete doğru ilerlediğimizin farkında değildik. Nasıl da hiçbir şeyden haberimiz olmadığını hatırlıyor musun?"

Küreğim, metal bir şeye çarparak tak sesi çıkardı. Eğildim ve toprağı yokladım. İşte yine oradaydı. Paslı ve sivri. Ağırlığını elimde hissettim. Daha çok gerçekleşmiş bir dileğin yükü gibiydi.

"Tanrım," dedim. "Şerif Yardımcısı onu buldu."

Sonra da eğilip kustum.

İKİNCİ KISIM

Son Günler:

17 KASIM 2002

16 Haziran 1971

Bir patates, iki patates, üç patates, dört
Artık senin peşinde, en iyisi kapıyı ört

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

17 Kasım 2002

"Ben burada kalmıyorum!"

"Kimse kalmak zorunda olduğunu söylemiyor anne. Sadece bakmaya geldik."

Annemin gözleri boş ve vahşi, omzumun üstündeki bir noktaya odaklanmıştı.

"Ben burada kalmıyorum!"

Bize etrafı gezdiren kadına özür dileyen bir bakış atmak için arkamı döndüm, ismi Bayan Shrewsbury'ydi ve üzücü bir şekilde küçük, boncuk gibi gözleri olan bir kemirgeni andırıyordu.

"Belki," dedi fare gözlüklerinin üzerinden bakarak, "anneniz biz gezimize devam ederken sanat sınıfında daha rahat edebilir."

Başımla onayladım ve annemi birkaç yaşlı insanın oturduğu, üzerinde tombul fırçalar, dev gazete sayfaları ve ana renklerden oluşan sulu boyaların bulunduğu uzun bir masaya oturttum. Üzerine plastik bir önlük geçirmesine yardım ettim ve sanat öğretmeninin onunla ilgilenmesini seyrettim.

"Ben burada kalmıyorum," diye tekrarladı, ama sesindeki yoğunluğun bir kısmı kaybolmuştu. Bandajlı elleriyle

beceriksizce fırçayı tutmaya başlar başlamaz hemen etrafını unutup oraya yerleşmişti.

Bayan Shrewsbury bana odaları, yemek salonunu, ziyaret lobisini ve etkinlik takvimlerini gösterdi. Her şeye kabaca kafa sallıyordum, başka bir tepki veremeyecek kadar akşamdan kalmaydım. Bileğim sızlıyordu ve hafif topallıyordum. Turu bir an önce bitirip bu korkunç, antiseptik ve kaynamış bezelye karışımı kokan yerden kaçmaya can atıyordum.

Bir önceki gece yaşananlar bulanıktı. Nicky ile birlikte yıldızı çıkarmak için kilere indiğimizi ve başarılı olduğumuzu biliyordum. Bir sonraki sabah paslı şerif yıldızı yastığımın altında, üzerinde hâlâ mahzen zemininden kalan kirle kaplı halde duruyordu. Eve döndüğümü ya da yatağa yattığımı hatırlamıyordum. Nicky'nin gittiğini de hatırlamıyordum, ama şafağa doğru gitmiş olması lazımdı. Raven işe giderken kepekli kek getirmek için bize uğradığında, bu konuda yorumda bulunmuştu. *Yatıya kalan bir misafirin olduğunu gördüm,* demişti. Sadece konuştuğumuzu anlattığımdaysa kaşlarını kaldırıp, *Mmm,* dedi. Raven'ın artık söylediğim hiçbir şeye inanmadığı ortadaydı. Ve ben de Zack ile olan ziyaretimden sonra ondan bana ilgi ve şefkat göstermesini beklemiyordum. Eğer kızı ile görüşmemi istemiyorsa, öyle olsun, ama Tanrı aşkına, en azından karşıma geçip bunu bana açıkça söyleyecek cesareti gösterebilirdi. Benden gerçekten o kadar korkuyor muydu?

❁ ❁ ❁

"Bunun ne kadar zor olabileceğini biliyorum," diyordu Bayan Shrewsbury. "Büyük bir karar ve anneniz de direnç gösteriyor. Ama bir hemşire olarak, annenizin durumundaki bir hastanın ne kadar çok bakıma ihtiyacı olduğunu biliyorsunuz. Yirmi dört saat boyunca onunla ilgilenmek, bir kişi için fazla ağır." Başımı salladım, annemin resmini, yeni huyu olan

Del'in sesiyle konuşmasını düşünüyordum. *Neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, farc.*

"Her zaman suçluluk duygusu olur," diye devam etti. "Ama zamanla doğru şeyi yaptığınızı göreceksiniz. Buraya alışacaktır. Açıkçası, annenizin durumundaki insanlar kin tutmazlar. Birkaç hafta sonra, sanki hep burada yaşıyormuş gibi olacaktır."

Ve bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?

Sonra annemin sanat odasındaki resimlerle ilgisinin ne çabuk dağıldığını düşündüm. Belki de buraya yerleşmek onun için gerçekten de zor olmazdı.

"Burada güvende olacak. İyi bakılacak. Telefonda da dediğim gibi, iki tane boş odamız var. Eğer isterseniz bu hafta içinde yerleşebilir."

Kafamı salladım ve annemi bu konuda acele ettirmek istemediğimi söyledim. İşin aslı, bütün bu karmaşayı arkamda bırakıp Seattle'a dönmeye can atıyordum. Bir bakımevine güvenle yerleştirilmiş annem istediği kadar resim yapabilir, içinden geldiğince Del'in sesiyle konuşabilirdi. Ama ben gitmeyi düşünürken, birinin omzuma dokunduğunu hissettim: *Katil hâlâ orada bir yerde. Ve ya Opal gerçekten de tehlikedeyse?*

Bayan Shrewsbury koluma dokundu ve ne kadar zor olduğunu bildiğini söyledi.

Sonra beni bangır bangır televizyon sesi gelen sosyal faaliyet odasına doğru götürdü. Yürüteçlerini yan yana park etmiş üç yaşlı kadın bir yarışma programı izliyorlardı. Yaşlı bir adam turuncu plastik bir sandalyeye oturmuş ağzını şapırdatarak şarkı söylüyordu. Melodi tanıdık gelmişti, ama ne olduğunu çıkartamadım, bir çocuk şarkısı, tekerleme gibiydi. Televizyonun sesinden onu duyabilmek için biraz yaklaştım.

"Patates Kız, Patates Kız, o kadar çürük kokar ki buruşur burnunuz," diyordu şarkıda.

Tanrım... Ağzım kurudu. Onu yanlış duyup duymadığımı merak ettim.

"Ne dediniz siz?" diye sordum eğilerek. Dişsiz, lekeli pijamalarının içindeki adamla göz seviyesine gelmiştim. Mavi gözleri sulu ve soluktu. Bozuk süt gibi kokuyordu.

"Ah, bu sadece Bay McKenzie," dedi Bayan Shrewsbury. "İyi şarkıcıdır, öyle değil mi Ron?"

"Bir patates, iki patates, üç patates, dört. Artık senin peşinde, en iyisi kapıyı ört." Şimdi sanki şarkı söylemekten ziyade slogan atıyor gibiydi, bulutlu gözlerini benimkilerden ayırmıyordu.

"Ron McKenzie? Siz daha önce bir okul servisi otobüsü sürmüyor muydunuz?" diye sordum.

Yaşlı adam sadece sırıtarak dudaklarını şaklattı. Kirli sakallı çenesine bir damla salya düşmüştü.

"Tabii ki sürüyordun, değil mi Ron?" diye sordu Bayan Shrewsbury. "Emekli olana kadar sürdün. Aynı zamanda da bir tamirciydin. Şehir garajında, öyle değil mi?"

"Artık *senin* peşinde, en iyisi kapıyı ört," diye tekrar etti Ron, gözleri bana bakarak ve yapış yapış gülümsemesi genişleyerek.

"Del Griswold'u hatırlıyor musunuz?" Sesim cırtlak ve çaresizdi. "Patates Kız? Senin otobüsüne binerdi." Elimi koluna koydum ve bir cevap almak için onu tutup sarsmamak için kendimi tuttum.

Sırıttı. Biraz daha salya akmıştı.

"O bir maymundu," dedi sonunda. "Pis küçük bir maymun. Abisi de öyle."

"Hangi abisi? Nicky'yi mi diyorsun?"

"Patates Kız, Patates Kız, o kadar çürük kokar ki buruşur burnunuz." Şimdi mırıldanıyordu.

Yaşlı adama baktım. Eğildiğimde sıcak, ekşi nefesi yüzüme değiyordu.

"Maymunun M'si," diye fısıldadı. "O bir maymundu."

Floresan ışıklı faaliyet odasında, arkamda yükselen stüdyo kahkahaları, yanımda kafasını merakla uzatmış fareyle birlikte dururken, korkunç bir ihtimal kafamda belirdi. Orada, yaşlı adamın ekşi süt sıcaklığındaki nefesinde saklıydı; en az bir o kadar çürümüş bir ihtimal.

"Ona M harfini siz mi verdiniz, Bay McKenzie? Del'e M'yi siz mi verdiniz?" Kelimeleri ağzımdan zorla çıkarmıştım, vereceği cevaptan ölesiye korkuyordum. Del'in katiliyle karşı karşıya olabilir miydim, lekeli pijamaları olan bunak bir adam?

Ron McKenzie gülümsedi, mırıldanarak sandalyesinde ileri geri sallanmaya başladı. Mırıltısı yavaş yavaş acı bir iniltiye dönüştü. Eski otobüs şoförüm bir çakal gibi uluyor, sesi her nefesinde daha da yükseliyordu. Bayan Shrewsbury pörsümüş kemirgen pençesini koluma koyarak beni uzaklaştırdı ve tansiyonu daha fazla yükselmeden oradan gitmemizin iyi olacağını söyledi. Odayı terk etmek için arkamızı döndük, ama o zaman inlemesi durdu ve titrek, yorgun sesiyle nazikçe bana seslendi.

"Hey, Şerif Yardımcısı!" dedi. Donakalmıştım. Tüylerim diken diken oldu. "O maymuna istediğini versen iyi edersin. Ona o yıldızı en iyisi geri ver. En iyisi geri ver o yıl-dı-zı!"

Arkamı dönüp bir zamanlar NASA'da çalışmış olan adama baktım, kucağına koyu bir leke yayılmaya başlamıştı. İdrarı plastik sandalyenin köşesinden aşağıya doğru damlayıp yerde birikirken bana baktı ve gülümsedi.

• • •

"Eve gitmek istiyorum," dedi annem sanat masasında ona katıldığımızda. "Beni burada bırakamazsın."

İnan bana, bu lanet yerden ayaklarımız bizi ne kadar hızlı götürürse o kadar hızlı uzaklaşacağız.

Kafamı çevirip arkamdaki koridora, yaşlı Ron McKenzie'nin beni takip ettiğinden emin olarak baktım. Sadece pembe üniformasıyla bir paspas ve kova sürükleyen bir yardımcı vardı.

"Seni bırakmıyorum anne. Şimdi gidiyoruz." Önlüğünü beceriksizce çıkarmaya çalışırken sesim de ellerim gibi titriyordu. Onu tutup arkamda sürükleyerek buradan çığlıklar atarak kaçmamak için bütün gücümle kendimi tutuyordum.

"Bir resim yaptım," dedi annem. "Opal için."

"İyi yapmışsın anne."

Bir patates, iki patates, üç patates, dört,

Artık senin peşinde, en iyisi kapıyı ört.

Birisi daha mı bu şarkıyı söylüyordu, yoksa sesler sadece kafamın içinde miydi?

"Öğle yemeğine kalacağınızı ummuştum," dedi Bayan Shrewsbury. "Bazı evrak işlerini de halledebilirdik."

"Eve gitmek istiyorum," diye tekrarladı annem.

"Biliyorum anne, ben de. Haydi, ceketini giy."

Fareden özür diledim, o an gitmemiz gerektiğini ama bir karara varır varmaz kendisini en kısa sürede arayacağımı söyledim.

Ceketini omuzlarından geçirmek için arkamı dönüp anneme yardım ederken, gözüm yaptığı resme takıldı. Bir kez daha, kendimi çığlıklarımı bastırırken buldum.

Orada, geniş gazete kâğıdının üstünde, dikkatle boyanmış, gri tonlarında bir şerif yıldızı duruyordu.

"Anne? Bu neden Opal için?"

"Ne, Katycik?"

"Resim. Onun Opal için olduğunu söylemiştin."

"Öyle mi dedim?" Bir an durdu, kafasını salladı. "Zavallı küçük Opal. Sence biliyor mudur?"

"Neyi biliyor mudur, anne?"

"Babasının kim olduğunu."

"Neden bahsediyorsun? Kimmiş o?" Cevap olarak Tembel Geyik diyeceğinden, tabii ki Opal'i Raven ile karıştırdığından emindim, onu bile çoğu zaman Doe ile karıştırırdı. Tanrım, ona yetişmek çok zordu.

"Kim olacak, Ralph Griswold tabii, şapşal! Tepenin aşağısında yaşayan, yumurtaları ve domuzları olan adam. Bunu biliyordun, değil mi Katycik?" Bana şaşkın bir şekilde baktı. Sanki, *Senin hafızanda bir sorun mu var?* der gibi.

• • •

"Dinle, Kate. Jimmy ile konuştum ve ona Mike Shane'i sordum. O şerefsizin Burlington'da ne yaptığını tahmin bile edemezsin."

Nicky ve ben mutfak masasında oturmuş, ton balıklı sandviçlerimizi yiyorduk. Annem resminin üzerinde çalışıyordu. Ağaç Kovuğu Bakım Merkezi'nden döner dönmez onu arayıp öğle yemeğine davet etmiştim. Annemin bana, onun babasının aynı zamanda Opal'in de babası olduğunu söylediğini Nicky'ye deli gibi anlatmak istiyordum, ama bir süre dilimi ısırıp bir şey dememeye karar verdim. Sonuçta bu annemin hayal gücünün bir ürünü de olabilirdi.

Ama ya öyle değilse? Ya Opal gerçekten de Del'in yarı yarıya kardeşiyse? Eğer gerçeği öğrenmek istiyorsam, bunu benimle paylaşmaya en az hevesli olan kişiye gitmem gerektiğini biliyordum: Raven.

Nicky, Mike hakkında tahmin yürütmemi beklemedi. "Buna inanmayacaksın. Mükemmel bir şey. Mike Shane kahrolası bir dövme sanatçısı olmuş. Burlington'da Ejderha Mike'ın Dövme Merkezi diye bir yeri var."

Bu yeni bilginin ortaya çıkardığı ihtimalleri düşünerek bir an durdum. Belki Del'in dövmesi Mike'ın ilk denemelerinden biriydi. Gümüş yıldızdan daha kalıcı bir hediye. Belki Ron McKenzie hakkındaki içgüdümde yanılıyordum.

"Bu oldukça güçlü bir tesadüf," diye kabul ettim.

"Tesadüf mü? Bıraksana, bence buna kanıt denir. Del'in göğsündeki dövmenin bir M harfi olduğunu sen söylememiş miydin? Mike'ın M'si. Bahse girerim oydu. Ona dövmeyi yaptı, sonra da onu öldürüp olayın kendisiyle olan bağlantısı kurulamasın diye dövmeyi kesip çıkardı."

"Araştırmaya değeceği kesin. Ama ben nazik Mike Shane'in Del'i öldürebileceğini gözümde pek canlandıramıyorum. O zaman on bir ya da on iki yaşlarındaydı. Ve okulun son günü de oldukça kötü durumdaydı. Hatırladığım kadarıyla, hastaneye götürülmüştü."

"Ama Kate, adam kahrolası bir dövmeci!"

"Biliyorum. İnanılmaz bir rastlantı. Dediğim gibi, bunu araştırmalıyız. Ama sana bugün öğrendiğim bir şeyi söylememe izin ver. Ron McKenzie'yi hatırlıyor musun, okul servisinin sürücüsünü?"

"Çok az. Sinirli bir adamdı, ama belli etmezdi. Bize maymunlar derdi. Bunu hatırlıyorum."

Ona sabah Ağaç Kovuğu'nda yaşadıklarımı ve Ron'un dediklerini anlattım.

"Tanrım, dövme bir şekilde onu damgalama şekli olabilir," dedi Nicky. "Maymunun M'si. Kızıl Damga ya da ona benzer bir şey. Pis, adi herif." Nicky'nin yüzü buruştu.

"Bilmiyorum... Çok zarif ve güzel bir M'ydi," dedim. "Eğer Ron gibi bir adam tarafından nefretle yapılmış olsa kaba ve aceleye gelmiş gibi görünürdü. Ben her zaman o M'yi yapan her kimse, Del'i önemseyen biri olduğunu düşünmüşümdür."

"Onu boğarak öldürüp göğsündeki eti kesecek kadar önemsiyormuş. Bence hem McKenzie ile hem de Shane ile konuşmalıyız. Hatta belki de polise gitmeliyiz," diye önerdi Nicky.

Kafamı salladım.

"Ne ile? Bunak yaşlı bir adamın altını ıslatmadan önce mırıldandığı bir şarkıyla mı? Eğer Del'in katili oysa, hak ettiğini bulmuş. Kendi hapishanesinde yaşıyor. Ona neredeyse acıyorum. Ve onun oradan kaçıp Tori'yi öldürmediğini de iyi biliyoruz. Mike ile ilgili elimizdeki tek kanıtsa benden başka kimsenin görmediği bir M harfi. Kim bilir, belki de eğer hâlâ değilsem beni bir numaralı cinayet şüphelisi bile yapabilirler. Özellikle de o kahrolasıca yıldızın bende olduğunu öğrenirlerse."

"Ne? Polis senin şüpheli olduğunu hiç düşünmedi ki," dedi Nicky.

"O zaman evet, ama şimdi düşünüyorlar. Davranışlarına bakılacak olursa, bir numaralı şüpheli benim."

"Bu delice! Senin olanlarla hiçbir ilgin yok."

"Evet, senin de yoktu, ama sen de şüpheliydin, öyle değil mi? Tori Miller öldürüldüğünde ilk aramaya başladıkları sen olmadın mı? Bu sadece boktan bir şans işi, Nicky."

Bir an durup bunu düşündü. Masadaki tabakları kaldırdım.

"Peki yıldıza ne demeli?" diye sordu Nicky. "Şimdi bunu Ron'dan da duyduğuna göre, bununla ilgili bir şey yapmamız gerektiğini düşünmüyor musun? Eğer, yani sana dediğim gibi, burada uğraştığımız kişi Del ise, onun sende olduğunu biliyor."

"Ağzından çıkanı bir duyar mısın lütfen? Neredeyse, *eskiden NASA için çalışıyordum ama şimdi altımı ıslatıyorum amca* kadar delice konuşuyorsun. Evet, yıldız bende, ama bununla ilgili yapabileceğim bir şey yok. O lanet şeyi yerin altında

bıraksaydık büyük ihtimalle daha iyi olacaktı. Beni bu konuda ikna etmene izin vermemeliydim."

"Belki de haklısındır," diye kabul etti. "Çok sarhoştun. Biraz senden faydalandım gibi oldu."

Bu beni güldürdü. "Kimin kimden faydalandığından o kadar emin değilim."

Bana utangaç, küçük bir gülümseme verdi. Yanaklarım kızararak gözlerinin etrafını inceledim. Karga ayağına benzer kırışıklıkları. Sanki öldürdüğü kuş ondan bir şekilde intikamını almış gibi. Onda yaralı, çocuksu bir şeyler vardı.

"Nicky, sana karşı dürüst olmalıyım. Ben bu ilişki işlerinde çok iyi değilimdir. Evliliğim oldukça erken çöktü. Bu aralar duygusal olarak umutsuz bir vaka durumundayım."

Önümdeki adama baktığımda bir kez daha arazide çalışmaktan kararmış teni ve gözleri ilgiyle nemlenmiş o on dört yaşındaki oğlan çocuğunu gördüm. Sigara dumanı ve benzin kokuyordu. John Deere şapkasını çıkarıp masanın üstüne koydu.

"Dün gece benim için çok şey ifade ediyordu," diye başladı. "Ve bu kadarla kalmamasını istediğim de kesin. Senden öyle büyük bir bağlılık falan beklediğimden değil. Senin kendi hayatının olduğunu biliyorum, ben de öyleyim. Bunun nereye gideceği ya da gitmeyeceği ile ilgili sana söz veremem, ama lanet olsun, ikimiz de yetişkin insanlarız. Geçmişe dönemeyiz, ama ileri gidebiliriz, ne demek istediğimi anlıyor musun? O yüzden bana bir şans ver, ha? Nereye gideceğini beraber görelim."

Sesi viski gibi yumuşaktı ve fısıldadığı zaman ensemi ısıtan bir tınısı vardı. Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Bu sefer birbirine çarpan dişler, bir önceki geceki gibi korkunç bir güç yoktu. Nazik ve tatlıydı. Çaresizlik yoktu, sadece uzun süre tutulmuş bir özlemin ipucu. Belki birbirimize

değil de, geçmişe olan özlemdi bu. Geri dönüp her şeyi tekrar yaşamak, ikinci bir şans yakalamak. Elimi kafasının arkasına koyup onu kendime çektim, tutunmaya çalışıyordum. Ve sadece bir anlığına, yine çatı katındaki çocuklar olduk, nefes alabilmek için yüzeye çıkma ihtiyacı duyan, ama nefessiz kalma hissini seven.

"Kate ve Nicky bir ağacın üstünde, Ö-P-Ü-Ş-Ü-Y-O-R-L-A-R!"

Annemin çocuk sesiyle söylediği tekerleme bizi aniden günümüze geri döndürdü ve Nicky ile beni ayırdı. Bu Del'in sesiydi ve Nicky'nin korkmuş suratını görünce, bunun böyle olduğunu düşünen tek kişinin ben olmadığımı gördüm.

Bu belki bir şahidim olmasından, belki de duygusal yorgunluktan, ya da akşamdan kalmalıktan, hatta belki de hormonlar yüzündendi. Ama o an bilinçaltımdaki bütün korkular bir anda koşarak yüzeye çıktılar. Del annem aracılığıyla konuşuyor, onu şu konuşabilen oyuncak bebeklere çeviriyor, sanki görünmez kozmik iplerle oynatıyordu. Olan basit bir şekilde buydu. Geri dönmenin bir yolunu bulmuştu ve Nicky'nin uyardığı gibi, inanılmaz derecede kızgındı.

"Düğün ne zaman?" diye sordu. Hınçla dolu bir çocuğun sesini zavallı yaşlı annemin ağzından duymak korkunçtu. Arkasını döndü ve yol boyunca kıkırdayarak stüdyosuna girip kapıyı arkasından çarptı. Bunu, bütün odayı paramparça ediyormuş gibi duyulan kırıp dökme gürültüleri izledi.

"Gitsen iyi olur," diye fısıldadım. "Ben seni sonra ararım."

"Kate, ben..."

"Sadece git. Sonra konuşuruz."

İkinci şans da buraya kadarmış.

Yağlı şapkasını alıp taktı.

"Üzgünüm," dedi.

"Ben de," diye cevapladım, sonra gitti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

17 Kasım 2002

Bir saat sonra Opal geldiğinde, stüdyoda yerdeki cam kırıklarını temizliyordum.

"Vay canına!" dedi. "Ne oldu burada?"

"Annem odayı yeniden dekore etmeye karar verdi."

Odanın altı üstüne gelmişti. Parçalamaya çalıştığı eşyaların çoğu benimkilerdi. Valizlerimdeki bütün kıyafetlerimi çıkarmış ve yırtabildiği kadarını yırtmıştı. Üzerinde uyuduğum karyola ters çevrilmiş ve çarşaflar etrafa dağılmıştı.

"Sana Jenny'yi bitirdiğimi haber vermeye gelmiştim. Kanat yürüyücüsünü de az önce yapıştırdım ve onu astım."

"Orada mutlu olmalı, özellikle de bütün diğer plastik arkadaşlarının oyuncak trenlerde el sallamaya mahkûm olacaklarını düşünürsek."

Opal başını salladı. Yere oturdu. "Senden uzak durmam gerekiyor aslında, biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Annem senin tehlikeli olabileceğini söylüyor."

"Öyle mi?"

"Ve bahse girerim zehirli mantarlarla ilgili hiçbir şey bilmiyorsundur."

"Ve ben de bahse girerim, ormanda aradığın şey her neyse onu hâlâ bulamamışsındır. Neydi o, Opal? Tori'nin ölümüyle alakalı bir şey mi? Benim bıçağım, değil mi? Benim İsviçre çakımı sen mi aldın?"

Yüzünün rengi attı. Öyle ki, o çok korktuğu hayaletlere dönmüştü.

Bu kız gerçekten Del'in yarı kardeşi olabilir miydi? O anki benzerlikleri hayret vericiydi. Ve içimden yükselip diğer her şeyi bastıran tek duygu onu delicesine korumaktı. Opal'i, Del'i hiçbir zaman koruyamadığım gibi korumak istiyordum.

"Sana yardım edebilirim," dedim. "Sadece bana karşı dürüst olman gerekiyor. Lütfen, Opal. Bana güvenebilirsin. Ormanda aradığın neydi? Bana söylemediğin şey ne?"

Konuşmak için ağzını açtı, sonunda doğruyu söyleyecekti ama bir şey onu durdurdu. Bakışlarının odanın köşesine, annemin resminin durduğu yere kaydığını gördüm, son tiradında odada zarar vermediği tek şey oydu.

"Bu nedir?" diye sordu Opal, ayağa kalkıp resme doğru ilerlerken zaten beyaz olan yüzü daha da solgunlaşmıştı.

"Annemin son çalışması. Çadırdaki yangını anlatıyormuş."

Köşede etrafa bakan bir çift gri gözü fark etme.

"Ama orada biri var," dedi Opal resimdeki figüre dokunmak için elini uzatırken. "Şerif yıldızı olan biri. O kim?"

"Bilmiyorum Opal."

"Bu o, öyle değil mi? Del. Onun böyle bir yıldızı var mıydı?" Opal'in sesi şimdi titriyordu.

"Opal..."

"Söyle bana! Sadece bu sefer doğruyu söyle ve sana onunla ilgili bir daha hiçbir şey sormam. Herkesin istediği gibi rahat bırakırım seni."

Del'in yıldızı büyük bir sır olduğundan değildi. Opal'in bunu öğrenmek için ihtiyacı olan tek şey o zamanlar buralarda olan biriyle konuşmak ya da kütüphaneye gidip eski gazete makalelerine göz atmaktı.

"Tamam, tamam. Evet, Del'in gümüş bir şerif yıldızı vardı. Tenekeden, işe yaramaz bir şey. Bir çocuk oyuncağı. Onu her zaman takardı. Öldürüldüğü zaman da üstündeydi ama asla bulunamadı."

"Öyleyse katil onu aldı?" Odaklanan yüzü buruştu.

"Öyle düşünülüyordu." Bunu takip edecek bir yığın soru için bekledim, ama gelmediler. Opal sadece ayakta durmuş resme bakıyordu.

"Ee, şimdi ne olacak Opal? Bu, artık Del hakkındaki muhabbetin bittiği anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Yemin ederim," dedi resme arkasını dönüp aceleyle odadan çıkarken.

Hayatım üzerine demeden odadan çıktığı için minnettardım.

• • •

Büyük ambarın numarasını çevirdim, ikinci çalışında cevaplayan Raven oldu. Opal'i bize gelirken ya da giderken görmediğini umuyordum.

"Selam Raven. Benim bir süreliğine dışarı çıkmam gerekiyor. Burlington'a. Ben geri dönene kadar annemle durur musun? Gabriel'a sorardım, ama o daha dün onunla durdu. Akşam yemeği vaktine kadar dönmüş olurum. Kontrol etmek, iyi olduğunuzdan emin olmak için sizi Burlington'dan ararım."

Raven yanıt vermeden önce duraksadı, bana herhangi bir iyilik yapmak istemediğini açıkça belli ediyordu. Bu kedi katili için zahmete girmek istemiyordu.

"Burlington'da ne var?" diye sordu şüpheyle.

"Eski bir arkadaşı aramak istiyorum."

İç çekti. "Jean'e yardımcı olmak benim için sorun değil. Sen buraya gelmeden önce ben her an onun yanındaydım. Benim gözetimimdeyken hiç kaybolmadı."

İğnelemesini duymazdan geldim.

"Teşekkürler," dedim. "Dinle, annem bir süre önce kötü bir an yaşadı. Ona Haldol verip yatırdım. Büyük ihtimalle sen buradayken hep uyuyor olacak."

"On dakikaya orada olurum."

❁ ❁ ❁

"Gitmeden birer fincan çay içebileceğimizi düşünmüştüm," dedim Raven'a geldiği zaman, çaydanlık ve fincanları hazırladığım mutfağı göstererek. Bana şüpheyle baktı.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Raven bir sandalye çekip oturdu ve kendine bir fincan yeşil çay doldurup içine dikkatle masanın ortasındaki kaptan bir kaşık bal ekledi. Oysa bir an onu zehirlemediğimden emin olmak için önce benim bir yudum almamı isteyeceğini düşünmüştüm.

"Eğer bu Opal'la ilgiliyse, üzgünüm ama bu konu tartışmaya açık değil. Onun üzerinde şu noktada kötü bir etki bıraktığını düşünüyorum."

"Aslında bakarsan, konu Opal'la *ilgili*, ama benimle bir alakası yok."

"Ne o zaman? Bana verecek kötü ebeveynlik tavsiyelerin mi var? Eğer öyle bir şeyse, boş versen iyi olur."

"Opal'in babasının kim olduğunu bilmek istiyorum."

Raven suratıma hazırlıksız yakalanmış bir şekilde baktı.

"*Ne?*"

"Beni duydun."

Yüzü tiksinmiş bir ifadeyle buruştu. "Bu seni *hiç* ilgilendirmez! Sen kendini ne sanıyorsun?"

"Ralph Griswold'mu?"

Koyu gözleri karanlık bulutlara dönüştü.

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu.

"Güvenilir bir kaynak," diye yalan söyledim.

"Nicky mi?" Ellerini saçlarında gezdirdi. "Onun sarhoş kıçını tekmeleyeceğim."

Demek doğruydu. İşte Nicky'nin benden sakladığı bir sır daha ortaya çıkmıştı.

"Opal bilmiyor, değil mi?"

"Tanrım. Tabii ki hayır. 'Kaynağın' sana tecavüze uğradığımı söylemedi mi? Bunu ona anlatamam: 'Biyolojik baban mide bulandırıcı, cahil bir tecavüzcüydü ve büyük ihtimalle de bir pedofildi, Opal.' Böyle bir şeyi nasıl kaldırabilir?"

"Nasıl olduğunu gerçekten bilmiyordum. Çok üzgünüm."

Raven burnundan soludu. "Senin acımana ihtiyacım yok. Bu uzun zaman önceydi ve o şerefsiz hepimize bir iyilik yaparak kısa süre sonra öldü zaten. Benim için dünyalara bedel olan güzel bir kızım var. Eğer ona söylemeyi *aklından bile geçirirsen*, seni hayal edebileceğinden çok daha üzgün hale getiririm."

Birden, Opal'in Del ve Griswold'lar hakkındaki hikâyelere bulaşmamasını istemesinin gerçek sebebini anladım.

"Tabii ki söylemem," dedim dikkatlice. "Bu sana düşer, bana değil. Ama bir noktada bundan şüphelenip şüphelenmediğini

merak ediyorum. Yani, bu Del'e olan saplantısını açıklardı, öyle değil mi?"

Bana bezmiş bir bakış attı.

"Senin gitmen gereken bir yer yok muydu, Kate? Yola çıksan iyi olur. Hava kötüleşecek diyorlar."

İpucunu aldım, ceketimi ve anahtarımı alarak Raven'ı masada otururken bırakıp evden çıktım.

Merak etmiştim, acaba Opal'in babası hakkındaki gerçeği başka kim biliyordu?

❁❁❁

Burlington'a giden I-89'a binmeden önce, bir bardak kahve ve bir şişe aspirin için Haskie'nin yerine uğradım. Bileğim hâlâ sızlıyordu ve başım da çok iyi durumda değildi. Ziyaretimin geri kalanında burbondan uzak durmaya karar vermiştim.

"Annenin kedisine olanları duydum," dedi Jim Haskaway, siparişlerimi kasaya işlerken. "Kahrolası garip bir olay, boğazının o şekilde kesilmiş olması."

Ah, Haydi ama. Bu olmasın. Acelem vardı ve küçük kasaba dedikodusu yapma havamda değildim.

Başımla onayladım.

"Tuhaf bir şey daha," diye devam etti Jim, "şu eski cinayet hakkında, Del Griswold. Ellie Miller'ı Tori'nin cenazesinde gördüğümde, ona senin kasabada olduğundan ve annene yardım ettiğinden bahsetmiştim. Biraz muhabbet ettik ve Ellie senin o zamanlar küçük Delores'in en yakın arkadaşı olduğunu söyledi. Tabii, kızı öldürüldüğü için Ellie'nin ne kadar sarsılmış olabileceğini tahmin edebiliyorum, her halde kafası karışmış olmalı. Çünkü benim hatırladığıma göre, sen bana o Griswold kızını neredeyse doğru dürüst tanımadığını söylemiştin."

Bana derin bir şüpheyle baktı. Harika, küçük kasabanın amatör detektifi. Dikkat et, Angela Lansbury. Ona itfaiye şefi olma görevine sadık kalmasını tavsiye edecektim, ama Jim'in telsizinden gelen ses bütün dikkatini bir anda o tarafa yöneltti. Bunu, merkezden gelen statik bir sesin kasabada, şelalenin yakınlarında bir trafik kazası olduğunu haber vermesiyle bir takım elektronik biplemeler izledi.

"Ellie yanılmış olmalı, bu uzun süre önceydi," diye onayladım, paramı tezgâhın üzerine bırakıp üstünü vermeden önce çıkmak için acele ederken. Arkamdan seslenemeyecek kadar telsizine odaklanmıştı. Son anda paçayı kurtarmıştım.

Kiralık arabayı Miller'ın antika dükkânının önüne park etmiştim. Örtülü camın ve SEZON İÇİN KAPALIYIZ yazısının ardından içeri baktığımda, bir kart yığınını karıştıran ve hemen tanıdığım Ellie'yi gördüm. Onu en son lise mezuniyetinde gördüğümden beri pek değişmemişti. Hâlâ mükemmel bir duruşu vardı ve modaya uygun, ancak derli toplu giyiniyordu. Saçları her zamankinden de açık renkti ve onları düzgün bir topuz şeklinde toplamıştı. Kafasını kaldırıp beni gördüğü zaman, merhaba demek zorundaymışım gibi hissettim ve kapalı tabelasına rağmen kilitli olmayan kapıyı açarak dükkândan içeri girdim.

"Kasabada olduğunu duymuştum," dedi düz bir şekilde.

Seni görmek de güzel, Ellie.

İçerisi eski deri ve mobilya cilası gibi kokuyordu. Kapı kapanırken üzerindeki bir dizi çan şıngırdadı.

"Laf yayılıyor," dedim ona, kendimi nazik bir şekilde gülümsemek için zorladım. Ellie dikkatini masanın üzerine, düzenlediği eski posta kartı yığınına çevirdi. Vermont'un eski sarı görüntüleri geçmişte kalalı çok olmuştu. Sarı kart yığınının önünde gümüş bir mektup açacağı, bir defter ve kalem vardı. Masa küçüktü, neredeyse bir çocuk masası boyutlarındaydı

ve Ellie dizlerini birbirine bastırarak, inanılmaz derecede rahatsız bir şekilde oturuyor gibi görünüyordu.

Dükkânın kendisi de darmadağındı ve bir çeşit sezon dışı yeniden organize etme projesinin ortasındaymış gibiydi. Arka tarafta, tamamen boşaltılmış duvardan tavana kadar yükselen raflara dayanmış bir merdiven duruyordu. Etrafta dikkatlice etiketlenmiş kutular, panolar, fiyat etiketleri, antika ve koleksiyon malları ile ilgili referans kitapları dikkatle üst üste dizilmişti.

"Kaybın için üzgünüm," dedim. Kelimeler boş çıkmıştı. Kafasını kaldırmadan sanki tarot kartlarıymış ve ona bilinmeyen geleceği anlatacaklarmış gibi düzenleyerek posta kartları ile ilgilenmeye devam etti.

"İnsanlar konuşuyorlar," dedi sonunda sesi titreyerek. "İnsanlar senin Tori'nin başına gelenlerle bir ilgin olabileceğinden bahsediyorlar."

Kızının ismini söylerken yüzü buruştu. Lekeli bir posta kartına parmağını dayayarak eskiden kasabadaki değirmeni döndüren eski bir su çarkının resmini gösterdi. Çoktan gitmişti. Tahtaları çürümüş. Metal toza dönmüş.

"Benim mi?"

"Sen ve Nicky Griswold'un."

Mükemmel. Azılı katil çift.

Kendime engel olamayarak güldüm.

"Ben ve Nicky Griswold," diye tekrarladım. "Böyle mi düşünüyorsun, Ellie?"

Dudaklarını büzdü, üzerinde bir grup atı akçaağaç özü dolu kovalarla besleyen bir adamın resmi olan karta doğru eğildi. Örnek Vermont.

"Artık düşünmüyorum. İnsan çocuğunu kaybedince, düşünmeyi bırakıyor." Sözleri keskindi ve gözlerini posta kartından

ayırmadan söylemişti. Görmediğini bilsem de ona doğru anlayışlı bir şekilde başımı salladım.

"*Nicky'nin* ne düşündüğünü duydum," dedi Ellie. "Kasabada dolaşıp etrafta bunu Patates Kız'ın yaptığını anlatıyor." Alaycı bir şekilde burnundan soludu. "Buralarda her şey için Patates Kız suçlanıyor. Kuraklık mı var, o yapmıştır. Araba kazası mı oldu, onun suçudur. Ama insanların bu olayda onu suçladıklarını duymak midemi bulandırıyor. Onun adı ile Tori'nin adının aynı cümlede geçtiğini duymak bile midemi bulandırıyor."

"Anlıyorum," dedim.

"Hayır!" Ses tonu keskindi. Öfkeliydi. "Hayır, anlamıyorsun. Buraya neden geldin sahi, Kate? Eski zamanları anmak için mi? Kızım konusunda ne kadar üzgün olduğunu belirtmek için mi?" İlk kez başını kaldırıp bana baktı, gözleri benimkileri delip geçiyordu. Oturduğu yerde daha da dik durdu, dizleri alttan ufak masaya çarpmıştı.

"Ben *üzgünüm*." Sesim neredeyse ağlar gibi çıkmıştı. "Sadece baş sağlığı dilemeye gelmiştim. Şimdi gidip seni işinle baş başa bırakacağım."

"İyi fikir," dedi. "Neden o küçük arabana binip New Canaan'dan defolup gitmiyorsun, Kate? Burada kimse seni istemiyor. Geldiğin andan itibaren beladan kurtulamadık."

Bu konuda haklıydı. Benim gelişim bir şeyleri mi tetiklemişti? Bazı güçleri harekete mi geçirmişti? Yoksa tüm bu olanlar talihsiz bir tesadüf müydü?

"*Git artık!*" diye bağırdı. Hızla ayağa kalkıp tek kolunu kapıya doğru salladı. Ayağa kalkarken, bacakları masanın köşesine çarpmış ve onu devirerek posta kartlarının etrafa saçılmasına neden olmuştu. Ellie eğilip kartları tutmaya çalıştı ve ağlamaya başladı. Zarf açacağını aldım ve kartları toplamasına

yardım etmeyi düşünerek ona doğru bir adım attım. Ellie geri sıçrayıp elini boğazına koydu.

"Şimdi beni incitecek misin? Yeteri kadar acı çekmediğimi mi düşünüyorsun? Sence bana yapabileceğin herhangi bir şey şu an hissettiğimden daha fazla canımı yakabilir mi?" Artık hıçkırıklara boğulmuştu. Zarf açacağını yere bıraktım.

"Tanrım, hayır. Çok üzgünüm. Ben sadece sana... Üzgünüm."

Elini korumacı bir şekilde boğazında tutmaya devam etti.

"Aslında, bilirsin, kızımı senin öldürdüğünü düşünmüyorum," dedi Ellie gözyaşlarının arasından.

Ben nasıl bir cevap vereceğimi bile düşünemeden devam etti.

"Ama bence bunu kimin yaptığını biliyorsun sen. Gözlerinden anlayabiliyorum. Tıpkı eskiden Del ile gerçekten çok yakın arkadaş olduğunu ve Sam ile bana anlattığın her şeyin yalan olduğunu anlayabildiğim gibi. Haksız mıyım, Kate?"

Cevap vermek, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açtım *–bu seni ilgilendirmez, Tanrı aşkına beşinci sınıfa gidiyorduk, ne fark eder ki–* ama onun yerine çenemi sımsıkı kapalı tuttum. Topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıdan dışarı çıktım. Sonunda beni bir suçluymuşum gibi hissettirmişti.

"Haksız mıyım?" diye seslendi arkamdan, çaresizce yükselen sesiyle. Kapıyı sıkıca kapadım, arabama bindim ve arkama bile bakmadan oradan uzaklaştım.

o o o

Ejderha Mike'ın Dövme Merkezi Pearl Sokağı'nda, bir güzellik okulu ile Çin restoranının ortasındaydı. Girişteki oda kötü aydınlatılmıştı ve duvarlar dövme tasarımlarıyla kaplıydı. Köşede, arkasında kaplı bir sandalyesi olan geniş metal bir masa ve onun önünde de metal portatif bir sandalye vardı. Arka tarafa asılı kırmızı perdenin arkasından sesler geldiğini duydum; bir erkek ve bir kadın, düzenli, metalik bir uğultu. Bir

dakika sonra, diken şeklinde mor saçlı bir kadın perdeyi açıp dışarı çıktı. Dar kot pantolon, motorsikletçi botları, beyaz bir tişört ve deri bir yelek giyiyordu.

"N'abersin?" diye sordu.

"İyi."

"Öyle mi? İyi. Acele etme. Etrafa iyice bir bak. Göz gezdirebileceğin kitaplarımız da var. Fiyat sormak istersen seslen. Daha önce dövme yaptırdın mı?"

"Hayır."

"Bakiresin, ha? Söyledikleri doğrudur ama. Bir kere yaptırınca bir daha duramazsın. Böyle bir şey var. İnsana bir türlü yetmiyor. Bağımlılık sanırım." İncelemem için kollarını tuttu. Düzinelerce kırmızı gülle çevrilmişlerdi. Güllerin içine işlenmiş kalpler, siyah bir panter ve birkaç renkli kelebek vardı.

"Bu sadece buz dağının görünen kısmı," dedi göz kırparak. "Gerçek güzellik gizli yerlerde."

Onları bana göstermeyi teklif etmemesi için dua ettim.

Bu iyi çeşit bir acı.

"Aslında," diye itiraf ettim, "ben buraya gerçekten dövme yaptırmak için gelmedim. Mike ile konuşabileceğimi umuyordum."

Bana şüpheyle baktı.

"Mike'ı tanıyor musun?"

"Evet, aynı okula gitmiştik."

"O zaman ortada pek bir konuşma olmayacağını biliyorsundur."

Kafamı salladım. Gözlerinde hüzünlü bir ifadeyle devam etti.

"Bazı kız arkadaşlarım konuşamayan bir adamla neden birlikte olduğumu merak ediyorlar. Ama bana kalırsa, Tanrı ondan bir şeyi alıp başka bir şeyi vermiş. Adam sanatçı. Yeteneği

var. Demek istediğimi anlıyor musun? Elimizde olmayanlara üzüleceğimize, olanlar için minnet duymalıyız. Öyle değil mi?"

Tekrar başımı salladım.

Geniş bir şekilde gülümsedi, birkaç altın kaplı dişi de böylece görünmüştü.

"Şu an sadece bir rötuş işi yapıyor. Birinin beklediğini ona haber vereyim. Adın ne demiştin?"

"Kate. Kate Cypher, beni hatırlayıp hatırlamayacağından emin değilim."

"Ben ona haber veririm." Tekrar perdenin ardında kayboldu ve beni duvarlarla baş başa bıraktı. Kendimi gözlerinden yılanlar çıkan ve etrafı güllerle sarılı kafataslarıyla baş başa buldum.

Kemikler, diye düşündüm. *Del artık yalnız kemikten ibaret.* Yoksa değil mi? Titredim.

Kadın perdenin ardında belirdi.

"Bir dakikaya geliyor. Ben eve gidiyorum. Rahatına bak." Köşedeki eski kumaş kaplı çekyatı gösterdi. Yanında üstü dövme dergileriyle dolu bir sehpa vardı. Masanın altından deri bir ceket alıp çıktı. "Görüşürüz," diye seslendi giderken.

Birkaç dakika içinde kafası kazınmış, iri yarı bir adam perdeyi açıp çıktı, peşinden de ufak tefek, zayıf, saçlarını atkuyruğu yapmış bir başkası geldi. Mike'ın ne kadar uzun ve zayıf olduğunu hatırlayarak çok da değişmediğini düşündüm, ta ki zayıf adamın konuşmasını duyana kadar.

"Teşekkürler, Mike," dedi devasa adama bir tomar para uzatırken. Dev, başıyla onaylayıp gülümsedi. Sıska adam dükkândan çıktı.

"Mike? Mike Shane?"

Neredeyse *ben* dilimi yutacaktım. Eski sınıf arkadaşım şimdi Mr. Muscle'ın motorsikletçi versiyonuna benziyordu,

altın halka küpeler de dâhil. Yırtık bir kot pantolon ve içinde başka bir şey olmayan siyah deri bir yelek giyiyordu. Çıplak vücudu abartısız olarak kaslarla kaplıydı. Kol kasları neredeyse belim kadar kalındı.

İfadesiz bir şekilde bana başını salladı.

"Ben Kate Cypher. Biz okula birlikte gittik. Hatırladın mı?"

Bir başka kafa sallaması.

"Buraya belli bir sebepten geldim. Garip bir sebepten. Buraya Del Griswold için geldim."

Bu sefer kafasını sallamadı. Nefes aldı ve görünüşe göre onu tuttu. Geniş göğsü daha da genişledi. Kafasıyla masayı işaret etti ve karşısına, portatif metal sandalyeye oturdum. Bir defter çıkardı ve kalemi eline alıp bir cümle yazdı, sonra da bana doğru çevirdi.

Ne istiyorsun?

"Del'in dövmesini öğrenmek istiyorum."

Gözlerini kıstı.

Ne dövmesi?

"Göğsündeki M harfi. Bunu ona sen yaptın, öyle değil mi?"

Bir süre hiçbir şey yazmadan beni inceledi. Eğer önce ben ona bir şey vermezsem bana bir şey vermeyeceğini fark ettim.

"Dövmeyi kimse bilmiyor, Mike. Sanırım Del onu bir tek bana göstermişti. Onunla çok gurur duyuyordu. Bana dövmeyi ona çok özel birinin verdiğini söylemişti."

Deftere şiddetle bir şeyler karaladı.

Del'i ben öldürmedim.

"Sana inanıyorum. Ben sadece dövme ile ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorum."

Bir süre hızla yazdı, sonra küstahça defteri bana çevirdi. Düzgün, yatay harflerle bezenmişti, hızıyla kıyaslandığında inanılmaz derecede okunaklı bir şekilde yazılmıştı.

Del öldürüldüğünde ben acil servisteydim. Beş saat boyunca orada kaldım. Röntgenimi çektiler. Kolumu ve burnumu yerine oturttular. O gün nasıl dövüldüğümü gördün. Polis benim Del'i öldürmüş olamayacağımı biliyordu. Tek gereken acil servise bir telefon etmeleri ve kırık koluma bakmalarıydı.

"Polis dövmeyi bilmiyordu, Mike. Katil onu göğsünden kesip almıştı." Yüzü durgunlaştı ve donuk gözlerle masaya baktı. Devam ettim. "Seninle bir anlaşma yapalım. Eğer bana dövme hakkındaki gerçeği söylersen, bununla polise gitmem. Onu öldürmediğine inanıyorum. Dediğin gibi, orada olamazdın. Ama ona o M harfini senin yaptığını düşünüyorum. Ve polisin hikâyenin bu kısmıyla yakından ilgileneceğini de."

Gözlerime bakarak kâğıda bir şeyler yazdı.

Bu otuz yıl önceydi.

"Evet, biliyorum. Ama eğer duymadıysan, bir cinayet daha oldu. Kopyacı bir katil. Ellie Bushey'nin kızı öldürüldü. O yüzden polis bir anda tekrar Del Griswold'un ölümüyle ilgilenmeye başladı. Şimdi, ben onlara bildiklerimi anlatmaya mı gideceğim, yoksa bana yardım edecek misin? Başını belaya sokmak gibi bir amacım yok, Mike. Sadece ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Del'in hayattaki son aylarıyla ilgili her şeyi anlamak istiyorum."

Kurnaz dedektif ültimatomları vermek konusunda iyi değildim, ama bir şekilde bilgiye ulaşmam gerekiyordu. Del'e ne olduğunu öğrenmeye yaklaştığım ve Mike'ın bu yapbozda önemli bir parça olduğu hissine kapılmıştım.

Önce bir süre bana, sonra da sarı defterine baktı. Kalemi alıp yazmaya başladı. Kaşları çizgi haline geldi ve gözleri

kısıldı. Kalemi öyle sıkı tutuyordu ki, kırılıp ikiye ayrılacağından emindim. Önce yavaş yazmaya başladı, derken hızlandı. Harfler bir yarıştaymış gibi birbirini kovalıyordu. Üç sayfa doldurdu. Bir sayfayı bitirdiğinde onu koparıp bana uzatıyor ve diğerine başlamış oluyordu. Bitirdiğinde, geniş kaşlarında biriken teri sildi ve kalemi masaya bıraktı.

Çoğu insan Del'i benim gibi tanımıyordu. Onun sadece bir geri zekâlı olduğunu düşünüyorlardı, sanırım aynısı benim için de geçerliydi. "Bir elmanın iki yarısı." Del'e yazdığım notlarda böyle derdim. O ise bizim elmadan ziyade soğana benzediğimizi ve ikimizin de çok katmanlı olduğunu söylerdi. İnsanlar baktıklarında kirli dış tarafımızı görürlerdi, o kadar. Del böyle derdi.

Kendime ilk dövmemi on iki yaşındayken yaptım. İçinde DG harfleri olan küçük bir kalp. Sağ kalçamda. Ulu Tanrım. Lucy'ye bunun başka bir anlama geldiğini söyledim, ama yalan söylediğimi biliyor olmalı. Ona Del'den hiç bahsetmedim. Ne şimdi, ne de başka bir zaman. Beni terk edip gideceğini sanmam, ama bu onu çok üzerdi. Bir başka kızı bu kadar çok sevdiğimi bilmek. O zamanlar bir çocuk olsam bile. Ve eğer o kızın bir de ölü olduğunu öğrenirse, ortada yarış da kalmazdı. Birinin ilk aşkıyla yarışamazsın, özellikle de ölü olanlarla. Kendini her zaman en iyi ikinci seçenek gibi hissedersin.

Del'i gerçekten sevdim. Bütün katmanlarını. Onları soymak beni ağlatsa bile. O kız sanki her zaman beni ağlatmanın yeni bir yolunu buluyordu. Başka oğlanlar olduğunu söylemişti. Bazen onlara neler yaptığını anlatırdı, bunun beni tahrik etmesi ya da kıskandırması gerekiyormuş gibi, oysa sadece ağlatırlardı. Ama benim onun için tek olduğumu söylemişti. Ben özeldim. Ve bunu kanıtlamak için, göğsüne kendi adımın dövmesini yapmamı istedi. Böylece hep birbirimize bağlı olacaktık. Sonsuza kadar... Evet, sonsuza.

Neyse, bildiğin gibi, sonsuz diye bir şey yok. Sadece M harfine kadar ilerleyebildim. Sonra bir piç, sanırım diğer oğlanlardan biri, onu öldürdü. Belki dövmeyi görünce kıskançlıktan kendini kaybetmiş

olabilir. Belki o yüzden onu öyle kesmiştir. Tamamen kendisine ait olsun diye. Bunu neredeyse hastalıklı bir şekilde anlayabiliyorum. Dövmenin kesip çıkartıldığından haberim yoktu. Hep polisin M harfiyle ilgili benimle bağlantıya geçmesini bekledim, ama hiç gelmediler.

Her neyse, dediğim gibi, onu ben öldürmedim ve kimin yaptığını da bilmiyorum. Kız kahrolası bir gizemdi. Onu sevdim evet, ama hiçbir zaman merkezin yakınına gelemedim, anlarsın ya. Soğanın kalbine. Sadece yüzeyi tırmalayabildim. M harfini de oraya işaretim olarak bıraktım.

Sayfaları okumayı bitirdim ve onları Mike'a geri uzattım. "Teşekkürler," diye mırıldandım. Bir sürü duyguyu aynı anda yaşıyordum. Kıskançlık, aşağılanmışlık, üzüntü. Kendimi hiç Mike'ın Del'i sevdiği gibi bir başkasını sevebilecek kadar açmış mıydım? Hiç ismini tenime, ismimi tenine kazıyacak kadar sevmiş miydim? Bu kadar büyük bir sevginin ne olduğunu bildiği için Mike'ı kıskandım. Ve Del'i o şekilde tanıma fırsatı bulmuş olduğu için. Benim o katmanları soyacak cesaretim olmadığını fark ettim, sadece Del ile değil, kimse ile. Kocamla bile. Eski kocam.

Açık olan bir şey vardı. Del'i hiç tanıyamamıştım. Benim hiçbir fikrimin olmadığı başka bir hayatı vardı. Onu seven, dövme yapan, uğraşan oğlanların olduğu bir hayat. Ve bir tanesi onu öldürmüştü. Sezgilerim bu kişinin masada karşımda oturan devasa adam olmadığını söylüyordu. O Del'i sevmişti, ona M'yi vermişti, ama onu öldürdüğünü ya da kimin yaptığını bildiğini düşünmüyordum.

"Sanırım ben bir dövme istiyorum, Ejderha Mike," dedim ona, kendimi birden spontane ve cesur hissederek. Büyük adam bana gülümsedi.

"Bir isim istiyorum," dedim ona. "Çöl Gülü."

Mike başını salladı, defterinde temiz bir sayfa açtı. El yazısıyla ismi yazmaya başladı, Del'in göğsüne yaptığı M'den çok da farklı değildi.

Etrafına çiçekler ister misin? Belki kırmızı bir gül?

"I-ıh. Sadece isim."

Nereye istiyorsun?

"Göğsüme, Del'in M'sini yaptığın yere."

Mike başıyla onayladı ve beni perdenin arkasına götürdü. O etrafı hazırlarken, ben de ona yıldızı sordum.

"Mike, Del'e verdiğin o şerif yıldızını hatırlıyor musun?"

Mike şaşırmış görünerek defterine uzandı. Cevabını karaladı ve bana uzattı.

Del'e o yıldızı ben vermedim.

"Ee, kim verdi o zaman?"

Emin değilim. Sanırım onu abisinden ya da abisinin bir arkadaşından aldığını söylemişti, galiba. Evet, öyle olması lazım. Abisinin bir arkadaşı olacak.

"Hangi abisi?"

En küçükleri sanırım. İçlerinden en yakın olduğu. Adını hatırlayamıyorum.

"Nicky?"

Evet, Nicky. Nicky'nin bir arkadaşı. Onun Del ile yakın olan bir arkadaşı yok muydu? Daha büyük biri? Şu komünde yaşayan. Yıldızı ona veren o adamdı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

16 Haziran 1971

Okulun son günü kutlama vardı: top oyunları, bir karpuz çekirdeği tükürme yarışması ve üç ayaklı koşma yarışı. Koro, yıl boyu planladıkları konseri veriyordu. Ve mezun olan bütün beşinci sınıflar bir diploma alacaktı. Artie Paris'in bile eline bir kâğıt tutuşturulacak ve sonunda ortaokula sepetlenecekti.

Arka tarafta, oyun bahçesinin gerisindeki futbol sahası açık, geniş bir alandı ve Beş Numaralı İlköğretim Okulu'ndaki bütün çocuklar orada toplanmışlardı. Bütün sabahı oyunlar oynayarak geçirdik ve saat on bir gibi müdür ızgarada hamburger ve sosislileri pişirmeye başladı.

Uzun ve kaotik bir öğle yemeğinden sonra, Bayan Johnstone çerçöp avına çıkma vaktinin geldiğini duyurdu. Hepimize üzerinde, bazıları çok belirsiz olan, hangi nesneleri bulmamız gerektiği yazan kâğıtlar dağıtılmıştı. Bazı objeler kolaydı: *bozuk para boyutunda bir taş, düğün çiçeği.* Bazılarıysa öğretmenler tarafından özel olarak eklenmişti: *Ağaçlara kazınmış olan şiiri bulup yazın; Deponun orada ünlü bir adamın resmi var. Onun kim olduğunu ve ne yaptığını bize söyleyin.*

Resme bakıyor ve *Başkan Abraham Lincoln* yazıyordum, onun nasıl köleleri özgürleştirdiğini ve sonra da John Wilkes Booth adında bir adamın onu tiyatroda vurduğundan bahsediyordum ki, Ellie koşmaktan nefes nefese kalmış bir halde arkamdan yaklaştı.

"Patates Kız ve Dilsiz Mike'ı gölün orada tutuyorlar. Haydi," dedi ve elimi tutup beni arkasından sürükledi.

Öğretmenlerin gözünden bakınca, el ele oyun oynayan, futbol sahasında mutlulukla koşturan çerçöp avındaki iki masum kız gibi görünüyor olmalıydık. Hızla koşuyorduk ve Ellie gülüyordu, açık sarı saçları arkasında dalgalanıyor, güzel sarı elbisesi yara beresiz dizlerinin etrafında uçuşuyordu. *Şu tuhaf kız Kate'in sonunda arkadaş edinebilmiş olması ne güzel, değil mi?* diye konuşuyorlardı öğretmenler aralarında belki de. *Nasıl da güzel uyum sağlıyor, değil mi?*

Futbol sahasının ilerisinde uzun otlarla kaplı, sonunda bambuya benzer sazlık bir yere açılan bir alan vardı. Omuz uzunluğundaki otların arasında insan nereye bakması gerektiğini bilirse, yolun girişine çıkan açıklığı görebilirmiş diye duymuştum. Bu yol sizi otların, sazlıkların ve vahşi çiçeklerin arasından nehre indiriyormuş. Teneffüslerde çocukların kaçıp kapak fırlattığı, hatta söylentiye göre öpüştükleri yer burasıydı. Ellie yolu iyi biliyor gibiydi ve sazlıklardaki dar açıklıklardan hızla geçip beni de arkasından sürüklerken tereddüt etmiyordu. Nemli otlar kot pantolonumu ıslatmıştı, beni akan su ve dalga geçen çocuk seslerine doğru götürürken parmakları avucumun içine gömülmüştü.

Bloodroot Nehri pek nehre benzemiyordu. İçinde yalnız ufak balıklar vardı ve bahar döneminde sular yükseldiğinde bile karşıya yürüyerek geçtiğinizde su ancak dizlerinize kadar gelirdi.

Nehrin kıyısındaki açıklığa geldiğimizde, bir düzine çocuğun oraya toplanmış, kaba bir yarım çember oluşturmuş, aşağıya bakarak hep beraber Patates Kız tekerlemeleri söylediklerini fark ettim.

Ellie ve ben çembere katıldığımızda, hâlâ elimi tutuyordu. Del'in kafasını kaldırıp bana baktığında ilk gördüğü şeyin bu olduğunu tahmin ediyorum.

Del yerde, sırt üstü, dirsekleri çamura bulanmış şekilde yatıyordu. Artie Paris başında dikilmiş, Dilsiz Mike'ı kollarından tutmuştu. Artie uzun boylu çocuğu sanki koca bir kuklaymış gibi tutuyordu.

"Bir patates, iki patates, üç patates, dört!

Seni artık etrafımızda istemiyoruz çürük patates, git!"

Çocuklar şarkı söylüyor, eğilip her kelimeyi Del'e yöneltiyorlardı. Bir iki oğlan üstüne tükürdü, Şişko Tommy Del'i kaburgalarından tekmeledi.

"Bir patates, iki patates, üç patates, dört!

Del Griswold pis, patates yiyen bir göt!"

Del beni gördüğüne rahatlamış gibi görünüyordu.

"Çöl Gülü..." diye mırıldandı. Dudağı kanıyordu. Belki düşerken ısırmış olabileceğini düşünmüştüm. Belki de birisi suratına bir tane çakmıştı. Ayırt etmesi zordu. Açık olan tek şey Del'in başının belada olduğuydu ve ben onun tek şansı olabilirdim. Şerif yardımcısı gelmişti.

Bir düzine kadar çocuk toplanıp ona çakıl taşları atmaya başladılar; ceplerini küçük taşlarla tıka basa doldurmuşlardı. Taşlar üzerinden sekiyor, vücudunu sanki sokulmuş gibi seğirtiyordu.

o o o

Del'in tarafına geçmem, onu çamurun içinden kaldırmam ve Artie'yi azarlamam gerektiğini biliyorum. İyi bir şerif yardımcısının yapması gerekeni yapmalıydım: şerifime destek olmalıydım, sonuna kadar.

Üniversitede, bir sosyoloji kitabında çete zihniyeti ile ilgili bir şey okumuştum. Sanırım bu, o davranışıma en yakın olan bahaneydi. Bir grubun parçası olma hissine kapılmıştım ve kafa karıştırıcı birkaç dakika içinde bu çok daha gerçek, Del ile olan arkadaşlığımdan çok daha heyecan verici gelmişti.

On yaşındaydım, Tanrı aşkına. Herkes o yaşlarda hata yapmaz mı? Bir anlık zayıflık, korkudan doğan zalimlik?

Çoğu insan, belki. Ama bu insanların o anları hayatlarının geri kalanı boyunca kafalarında tekrar yaşayıp, ya öyle olsaydı diye düşündüğünü sanmıyorum: *ya o gün Del'i yerden kaldırsaydım, ya cesur ve adil olsaydım, tıpkı onun benim için yapacağı gibi. Belki o zaman öldürülmezdi.*

Ama böyle olmadı.

❁ ❁ ❁

"Bir patates, iki patates, üç patates, dört!

Baban aslında ağabeyin, annen de bir fahişe!"

Bu tekerlemeyi iyi biliyordum, yüzlerce kez duymuştum ama hiçbir zaman katılmamıştım. O gün, Del ayaklarımın dibindeki çamurda ve Ellie'nin elleri avucumun içinde, onlardan biri olup şarkıya katıldım.

Del beni incelemeye devam etti, yalvaran bakışları kırık dişlerini gösteren çarpık bir gülümsemeye dönüştü. Sonra, pisliğin içinde ve taşlarla dövülmüş haliyle kahkaha atmaya başladı. Sanki kendini durduramıyormuş gibi gülüyordu ve bu, kalabalığı sadece daha da öfkeli hale getirmeye yaradı. Çok kızmıştım.

"Kapa çeneni!" diye bağırdım. "Sadece o kahrolası çeneni kapat!"

Taşlar gitgide irileşiyordu. Her seferinde onlardan sakınmaya çalışıyor, ama oradan kaçmak için hiçbir şey yapmıyordu. Çamurun içinde kıkırdayarak bir ileri bir geri dönüyordu. Ellie taş almak için yere eğildi, ben de öyle yaptım. Tuttuğum taş pürüzsüz ve koyuydu, bir yumurtanın boyunda ve şeklindeydi. Elime tam oturmuştu.

"Senin için bir şeyim var, Del," dedi Artie şarkı söyleyerek, bir yandan da Dilsiz Mike'ı tiksintiyle kendinden uzağa itiyordu. Çocuklar taş atmayı bırakıp ne olacağını görmek için beklediler. Artie nehir kenarına gidip büyük, kahverengi taşa benzer bir şey alırken hepimiz sessizlik içinde onu izledik. Cebinden bir çakı çıkardı ve elindeki şeyi kesmeye başladı, bunun bir patates olduğunu hemen anlamıştım. Bir parçayı dilimleyip Del'e götürdü.

"Aç bakalım, Patates Kız."

Del çenesini sımsıkı kapalı tutuyordu, ama Artie zorla dişlerini aralayıp patatesi içeri soktu.

"Biraz daha al, Delores," dedi kızı zorla tutarak. Bir parça çiğ patatesi daha içeri tıkınca Del öğürdü, parça boğazında kalmıştı.

"Hey Dilsiz Mike, karının bir sırrı olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Artie, patatesin geri kalanını atıp ellerini bacaklarına silerken. Hâlâ aynı pozisyondaydı, Del'i kendi ağırlığının altında ezerek tutuyordu. Mike yan taraflarında çamurun içinde diz çökmüştü, Artie onu bıraktığından beri aynı şekilde duruyordu. Del kafasını salladı ve patates parçalarını tükürdü. Sonra o deli, histerik kahkahası geri döndü.

"Neden bize dövmeni göstermiyorsun, Del?" diye sordu Artie.

Del'in yüzündeki gülümseme silindi ve sessizliğe gömüldü. Bakışlarını tekrar bana çevirdi, bu sefer gözleri dargın bakıyordu.

"Hainleri sırtından vururlar," diye tısladı.

"Ne?" diye sordu Artie. "Bu ne anlama geliyor şimdi? Senin konuşabileceğini kim söyledi, Patates Kaltak?"

O zaman Del savaşmaya başladı, Artie'yi üzerinden atabilmek için onunla güreşiyor, ittirip karşı koyuyordu. Ama Artie dayandı. Gümüş yıldızının, göğsüne iğneli olduğunu gördüm, ama onu korumak için bundan fazlası gerekiyordu. Tılsımlar da bir yere kadar.

"Kim Patates Kız'ın dövmesini görmek ister?" diye seslendi Artie. "Bir kere bakmak yerimi beş sent. Haydi. Sıraya girin. Dövmen nerende sahiden, Delores? Poponda mı?" Bunu söylerken onu havaya kaldırmış, ters çevirmiş ve pantolonunu indirmişti. İç çamaşırı solgun çiçeklerle kaplıydı. Lastiği gevşemiş külodu gevşek ve komikti. Artie onu tamamen indirip çıplak poposunu ortaya çıkardı.

"Burada bir şey yok," diye bağırdı.

Ama orada bir şey *vardı*: poposunun iki tarafı da sarı ve kahverengi çürükler içindeydi, bunlar kabaca el izleri şeklindeydiler. Ellie ufak bir inleme koparıp elini elimden ayırdı.

"Tanrım, yanında kim vardı, kız?" diye sordu Artie.

Del'i bu şekilde görmek Dilsiz Mike'ın kaldırabileceğinden fazlaydı. Sıskaydı, ama uzundu ve Artie'nin üzerine atladığında, kimse bunu beklemiyordu.

Mike ve Artie o akşamüstü boyunca nehrin kenarında boğuştular. Birbirlerini kışkırtıyor, sanki ikisi de konuşmayı bilmiyormuş gibi bağırıp homurdanıyorlardı. Artie, Dilsiz Mike'ı çok kötü şekilde dövdü. Hayatımda gördüğüm en kötü kavgaydı, yıllar sonra devlet hastanesinde göreceğim itiş kakışlardan ya

da evlenmeden önce kocamla gittiğimiz boks maçlarından bile kötü. O gün Mike'ın burnunun kırılmasını ve sağ kolunun, yeninin içinde kopuk ve işe yaramaz bir kanat gibi sallanışını izledim. Ama o kavgaya devam etti, gücünü şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde Del'e olan aşkından alıyor, ona insanlar arasındaki onurunu bir şekilde geri kazandırmaya çalışıyordu. Mike Del'in önce yavaşça ayağa kalkıp geri çekildiğini, sonra da arkasını dönüp koşarak uzaklaştığını fark edemeyecek kadar meşguldü. Diğer çocuklar dikkatlerini kavgaya vermiş, "Tekmele kıçını Artie," ve "Dilsiz Mike'ı iyice sakat bırak!" diye bağırırken Del'in gittiğini görmemiş gibiydiler. O, futbol sahasının ve öğretmenlerin güvenliğine değil, nehrin kenarından kasabaya doğru kaçmayı tercih etmişti. Ve ben de çok fazla düşünmeden, taş hâlâ elimde, peşinden koşmaya başladım. Oğlanların gürültü patırtısından bir kez daha, kimse bizi fark etmemiş gibiydi. Koşmaya devam ettik.

Del her zaman benden daha hızlıydı ve ne kadar denesem de, onu yakalayamıyordum. İşin gerçeği, yakalasam da ne yapacağımı bilmiyordum. Elimdeki taş, onu özür dilemek için kovalamadığımı söylüyordu.

Bana oyuncu bir şekilde, *"Sıkıysa beni yakala!"* diye seslenen yoktu. Sadece çamur ve kayalara basan ayak sesleri ve kulaklarımızda kendi kalp atışlarımız. Onu Railroad Sokağı'ndaki köprüye kadar bir buçuk kilometre kadar kovaladım, sonra Bay Deluca'nın arazisine girdiğini ve hâlâ aynı hızla eve varmaya çalıştığını gördüm.

Del'i son görüşüm, o arazide benden kaçarken oldu. Sarı kovboy kız gömleği arkasında dalgalanıyor; bir şekilde onu daha o andan bir hayalet gibi gösteriyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

17 Kasım 2002

Saat altıyı yeni geçerken evi aramak için otoyol üstündeki bir ankesörlü telefonun önünde durdum. Bandajlı göğsümdeki isim, binlerce arı sokmuş gibi yanıyordu. Hızla New Canaan'a geri dönmeye çalışıyor, radyoda dj'lerin uyardığı kar fırtınasından önce varmak istiyordum. Kar yağışının güney Vermont'ta başladığını ve bu tarafa doğru fena biçimde geldiğini söylüyorlardı. Kötü bir akşam olacaktı. Hava durumu bana Ellie'nin insanların kötü havayı bile Patates Kız'dan bildiklerini söylemesini hatırlattı. Belki bu gelen Del'in fırtınasıydı.

"Alo, Raven. Benim, bir kontrol edeyim dedim. Yoldayım, geliyorum."

"Kate! Aradığın iyi oldu. Bir kaza oldu."

"Annem?"

"Hayır, hayır Jean değil. O sen gider gitmez uyandı ve bütün öğle boyunca stüdyosunda resim yaptı. Kırıp dökmedi de herhangi bir şeyi. Gayet sakin. Kaza geçiren Nicky. Akşamüstüne doğru kamyonunu çarpmış. Sen gittikten hemen sonra oldu. Şelalenin orada."

Jim'in telsizinden gelen sesleri hatırladım.

"Tanrım, o iyi mi?" En kötüsünden korkarak nefesimi tuttum.

"Kötü bir kazaydı, ama sanırım iyi olacak. Bileği kırılmış. Birkaç kesik ve çürüğü var. Hastaneden taburcu ediyorlar. Yirmi dakikada bir arayıp senin gelip gelmediğini sordu. Telefon beni deli etti, sürekli çalıyordu. Onu oradan alabileceğini umuyordu. Seni görmeye *ihtiyacı* olduğunu söyledi." Bu son cümleyi söylerken sesi çocukça bir şekilde kinayeli çıkmıştı.

"Tamam, eğer sen hâlâ annemle durabiliyorsan hastaneye uğrayıp onu alırım."

"Ben iyiyim, Kate. Hâlâ Opal'i bekliyorum. Ben Jean'in yanına gelmeden hemen önce bisikletini alıp çıkmıştı. Akşam yemeği için burada buluşacaktık. Türlü yaptım. Sana ve Nicky'ye de biraz ayırırız."

o o o

Acil servisteki hemşire bana Nicky'nin durumunu anlattı, sarsıntı ihtimalinin henüz ortadan kalkmadığını söyledi ve uyarı işaretlerinden oluşan bir liste verdi. Ona bir hemşire olduğumu söyleyince, rahatlamış göründü.

"O zaman bu gece gözetim altında tutulması gerektiğini biliyorsunuz?"

"Annemle benim yanımızda kalabilir. Ona bakarız."

Beni Nicky'nin bir sedyede dinlendiği üç numaralı travma odasına götürdü. Ayağı alçıya alınmıştı. Yüzü kesik ve şişti. Sol gözünün üstüne yedi, sol kulak memesine iki dikiş atılmıştı. Beni görünce gülümsedi.

"Selam, Çöl Gülü. Olduğundan daha kötü görünüyor. Gerçekten, kendimi o kadar kötü hissetmiyorum."

"Hayır, içtiğin onca ağrı kesici düşünülürse, hissettiğini sanmıyorum zaten. Ne oldu, Nicky?"

"Sana ne diyeceğim, beni buradan çıkar da arabada anlatayım. Eğer arka yollardan gidersek benim ev buraya çok uzak değil."

"I-ıh." Kafamı salladım. "Benimle annemin evine geliyorsun. Kendi başına kalacak durumda değilsin. Sabah sana uğrayıp gereken eşyalarını alırız. Bizimle ne kadar gerekiyorsa kalabilirsin."

"Eh, Hemşire Kate, sanırım iyi ellerdeyim. Seninle birlikte yaşamamı sağlayacağını bilsem gider daha önceden kaza yapardım."

Uzandığı sedyeden bana gülümsedi.

Hemşire geri geldi ve Nicky'ye taburcu formlarını imzalattı. Tabancası acil serviste çalışan polisler tarafından tutuluyordu, kadın bize onu nasıl geri alabileceğimizi anlattı. Ben koltuk değneklerini ve ağrı kesicilerini taşırken bir hastabakıcı Nicky'yi arabaya kadar sürerek getirdi. Silahı da ben almıştım, ona ağrı kesici kullandığı sürece bunu almasının söz konusu olmadığını söyledim.

"Hatırladığım kadarıyla sen çok iyi nişancıydın," dedi. "Tehlikede olabilirim."

Nicky bana güvenlik kilidinin açık olduğunu söyledikten sonra onu kabanımın cebine koydum.

Nicky kendini ön koltuğa yerleştirmeyi becermiş ve emniyet kemerini bağlamıştı. Yola çıkar çıkmaz benden istediği ilk şey bir sigara oldu.

"Bende hiç yok. Yolda durup alabiliriz."

"Belki bir şişe de içki. Şu an buna çok ihtiyacım var."

"Kodein ile birlikte olmaz Nicky. İçki yok. Kafan yeteri kadar uçmuş halde zaten. Şimdi bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Bir an sessiz kaldı.

"Ee?" diye sordum sabırsızca.

"Tamam. Sana anlatacağım. Son zamanlarda başına gelen garip olaylar düşünülecek olursa, bana inanacak tek kişi sensin büyük ihtimalle. Polislere yolda bir köpek gördüğümü ve direksiyonu kırdığımı anlattım, ama öyle değildi Kate. Bugün akşamüstü sizden çıkmış eve gidiyordum, tamam mı? Ve biraz da olanları düşünüyordum, kafam doluydu yani. Çoğunlukla aklımda sen vardın. Ve dün gece." Uzanıp elini bacağıma koydu ve sıktı. Sonra parmaklarını yavaşça yukarı doğru çıkarmaya başladı, ta ki ben kendi elimi onunkinin üstüne koyup durdurana kadar.

"Peki sonra ne oldu?" diye sordum.

Elini çekti, pencereden karanlık geceye doğru baktı.

"Sonra nehrin oradaki dönemece geldim. Hani şu şelaleye çıkan, biliyorsun."

Başımla onayladım. Aklıma bugün Ellie'nin elindeki üzerinde eski su çarkının olduğu posta kartı gelmişti. Nicky'nin tarif ettiği yer tam da kartın üstündeki yerdi.

"Ve derken küçük bir kız birden yola atlamasın mı? Tam kamyonun önüne atladı, Kate. Kahrolası bir tilki kadar hızlıydı. Direksiyonu içgüdüsel olarak, elimden geldiğince hızlı bir şekilde sağa kırdım. Sonra bir de baktım ki kamyon toprak setten aşağıya doğru taklalar atarak iniyor. Sanırım o sırada kendimden geçmişim. Uyandığımda, kamyon düz bir şekilde nehrin tam ortasında, şelalenin yanında duruyordu. Neyse ki nehir derin değil de, sular ancak tekerleklere kadar çıktı. Ön cam paramparça olmuştu, sanki her yer cam kırığı ve kan doluydu. Gözlerimdeki kanı silip yan camdan baktığımdaysa, işte oradaydı; kıyıda öylece ayakta duruyor, gülüyordu. Del'di. Benim kahrolası küçük kız kardeşim. Tekrar kendimden geçtim ve sonra tek hatırladığım Jim Haskaway ve diğer birkaç itfaiyecinin beni dışarı çekip bir sedyeye bağladıklarıydı."

İL HALK KÜTÜPHANESİ

Bir şey söylemedim, sadece direksiyonu sıkıca tutmuş, önümüzdeki karanlık yola bakıyordum. Kar yağmaya başladı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye devam etti Nicky. "Bunu hayal ettiğimi düşünüyorsun. Halüsinasyon gördüğümü. Ama lanet olsun Kate, nasıl ki şu an yanımda sen varsan, o an da orada ayakta durmuş yukarıdan bana bakan Del'di. O Del'di."

İşin gerçeği, ona inanmıştım. Ama iyi prova ettiğim şüpheci rolü takınmak o an bana daha rahatlatıcı gelmişti. Bütün bu olanları biraz daha az korkunç hale getiriyordu.

"Ve içki de içmiştin değil mi?"

"Tanrım, Kate! Sizin evden yeni çıkmıştım. Tamamen ayıktım! Midemdeki tek şey ton balıklı sandviç ve bana verdiğin bir bardak süttü."

Kar hızlanmıştı, arabayı sürmek yıldızların arasında ışık hızında giden bir uzay gemisine kaptanlık etmekten farksızdı. İyice yavaşladım, yolun nerede olduğunu kaybetmekten korkuyordum.

"Bir sorum daha var," dedim.

"Söyle bakalım."

"Opal'in babasının kim olduğunu biliyor musun?"

Gözlerimi önümdeki karlı manzaradan alıp birkaç saniyeliğine Nicky'ye odakladım. Sanki rahat etmeye çalışıyormuşçasına etrafında kıpırdanmaya başladı, ama başarılı olamamıştı.

"Biliyorum. Raven bana söyledi. Hem de babamın cenazesinde. Sanırım oraya da bunu kendi gözleriyle görmek için gelmişti, öldüğüne emin olmak için. Lanet olsun, zaten oradaki insanların yarısı bunun için gelmişti ya. Babam bir aziz sayılmazdı. Zamanında çok kişinin canını yaktı, buna ben ve Del de dâhil. İçtiği zaman bize köpeklerden de kötü davranırdı. Ve bazı geceler, onun Del'in odasına girdiğini duyardım. Neyin peşinde olduğunu biliyordum. Ama Del asla tek

kelime etmezdi, ben de öyle. Bu yüzden Raven bana ona yaptıklarını anlattığında, o kadar da şaşırmadım.

Raven'ın benden beklediği neydi bilmiyorum ama her ne ise, bunu ona veremeyeceğimi hissetmiştim. Babam için özür dileyemezdim, ya da neden öyle biri olduğunu açıklayamazdım. Sonra, bana hamile olduğunu ve bebeği doğurmaya karar verdiğini söylediğinde çok şaşırdım. Yardım etmeyi teklif ettim. Bilirsin, elimden geldiğince para vermeyi falan, ama reddetti. Sanırım masum bebeğini böyle berbat bir aileden gelen yardımla ilişkilendirmek istemedi. Bunu anlayabiliyordum. Sadece onun için yapabileceğim bir şeyler olmasını isterdim."

Nicky ve ben geri kalan yol boyunca sessiz kaldık. Haskie'nin yerine sigara almaya giderken arabayı çalışır halde bıraktım. Kasanın ardında genç bir kız görmek beni rahatlattı, Jim'den iz yoktu. Antika dükkânının ışıkları yanmıyordu. Ellie de eve gitmişti.

Bullrush Tepesi'nin dibine vardığımızda, Griswold'ların parçalanmış posta kutusunun ve sallanan tabelasının arka tarafına baktım ve orada bir hareketlenme gördüm. Karanlıktı ve kar şiddetli yağıyordu, ama bir an sarışın bir kız çocuğunun evin arka tarafına doğru gözden kaybolan görüntüsünü göz ucuyla yakalamıştım.

"Şunu gördün mü?" diye sordum frene basarak. Araba birkaç metre kaydı.

"Neyi?" Nicky eski evinin yıkıntılarına doğrulttuğum bakışlarımı takip etti.

Del. Bu Del'di.

"Bir şey yok, sanırım. Herhalde bir hayvandı." Nicky'nin, gördüğüm şeyi söylemeden de yeteri kadar tedirgin olduğuna karar verdim. Belki gerçekten de bir hayvandı ve gözlerim bana oyun oynuyordu. Karda araba sürmek etrafı seçmeyi

zorlaştırıyor, her şeye ruhani, düşsel bir hava katıyordu. Del'in fırtınası.

Gaza bastım ve kiralık arabanın tekerlekleri karın içinde kayarak dönerken tepeyi çıkmaya devam ettim.

• • •

Annemin evine döndüğümüzde, Raven'ı çılgına dönmüş bir halde bulduk. Gabriel de onunla birlikte mutfaktaydı.

"Opal kayıp," dedi. "Gitmiş. Arkadaşlarını aradım. Kimse onu görmemiş. Tam dört saattir ortada yok ve bu havada bisiklet sürüyor olamaz. Bir şeyler oldu."

Nicky koltuk değneklerini sandalyeye yaslayarak garip bir şekilde oturdu.

Her ne kadar içimden Raven'a rahatlamasını ve Opal'in yakında iyi bir şekilde eve döneceğini söylemek geçse de, bunun doğru olmadığını hemen anlamıştım.

"Polisi aradın mı?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi Raven. "Dedektifler hemen endişelenmemek gerektiğini, ama bir iki saat içinde eve uğrayıp bulduğum bıçağa bir göz atacaklarını söylediler."

"Bıçak mı?"

"Bunu öğlen yemek yaparken annenin kilitli dolabında buldum. Onun değil. Daha önce hiç görmemiştim." Raven içinde küçük bir soyma bıçağı olan plastik bir poşet tutuyordu. Onu, annemin evdeki ilk sabahımda çilek doğrarken kullandığını hatırladım. Cinayetin ertesi sabahı. Gözümün önüne üstünde yapraklarla, çamurla ve kana benzer bir şeye bulanmış bandajlarıyla, darmadağın olmuş hali geldi. Annem ormana gidip bıçağı orada bulmuş olabilir miydi?

Bir başka ve çok daha korkunç bir ihtimal kafamda belirdi: günlerdir görmezden geldiğim bir ihtimal. Annem bıçağı

kullanmış mıydı? Bu kırılgan, hasta, yaşlı kadının Tori Miller'ın katili olma ihtimali var mıydı? Çoğu zaman aklının başında olmadığı açıktı, ama cinayet işleyebilecek kapasitede miydi? Bundan şüphe duyuyordum.

Ama eğer bir şekilde, Del onun içine girdiyse...

"Tutacağın altına sıkışmış bir parça sarı saç var," dedi Raven. "Dikkatlice bakarsan görebiliyorsun."

Poşeti elimde tuttum ve Raven'ın haklı olduğunu anlayana kadar elimde çevirdim, orada gerçekten de bir tutam saç vardı. Soluk sarı.

"Sanırım sen bıçağın nereden geldiğini bilmiyorsun?" dedi Raven ve kafamı salladım.

"Geldiğimden beri burada," dedim ona. "Buraya varışımın sabahında onunla çilekli krep yapmıştık."

Raven bana gözlerini kısarak baktı, bıçağı geri aldı ve dikkatlice çantasına yerleştirdi.

"Biz arabayla bir turlayacağız," dedi Gabriel. "Opal'den bir iz var mı diye bakmak için."

"Sizinle gelmemi ister misiniz?" diye sordum.

"Hayır," dedi Gabriel. "Sen burada kalıp annenle ilgilen. Eğer bir şey bulursak haber veririz."

"Dikkatli olun. Yollar gitgide kayganlaşıyor."

"Ben gidip arabayı ısıtayım," dedi Gabriel yanımızdan giderek.

Raven ceketi ve botlarını giymek için aceleyle girişteki hole doğru seğirtti. Peşinden gittim. "Ocakta türlü var, annen yemedi. Altı, altı buçuğa kadar resminin üstünde çalıştı, sonra da uzanmak için odasına çekildi. Resmin bittiğini söyledi."

"Kate, bir şey daha." Raven aşağıdan yukarıya doğru ceketinin düğmelerini ilikliyordu. "Merak ediyorum. Annen o eski rozeti nereden bulmuş?"

"Rozet mi?"

"Evet, gömleğine paslı bir şerif yıldızı iğnelemiş. Bir çeşit çocuk oyuncağına benziyor. Belki senin eski eşyalarından biridir diye düşündüm."

Sanki başka bir dilde konuşuyormuş gibi aptalca suratına baktım.

Raven'ın çözülmemiş Griswold davasıyla ilgili küçük bir detay olan kayıp yıldızı duyup duymadığını merak ettim. Eğer duyduysa, o zaman kesin polise haber verip beni kelepçe ve prangalara vurdururdu.

"Ben sadece kendini incitmesinden korkuyorum," diye açıkladı. "Uçları bayağı sivri görünüyor. Onu annenin üstünden çıkarmayı denemelisin."

"Evet," diye onayladım. "Ben çıkarırım üstünden onu." *Bunu yapacağıma emin olabilirsin. Özellikle de polis buraya gelmek üzere yola çıkmışken.*

Raven çıktığında mutfağa gittim, Nicky için hızlı bir şekilde bir kâse türlü koydum ve ona üstümü değiştireceğimi söyledim. Bir anlığına düşüncelerimle baş başa kalmaya ihtiyacım vardı.

Opal kayıptı. Katilin elinde olduğunu biliyordum. Kafamda birleştiremediğim bir sürü parça vardı, ama bazıları bir yerlere oturmaya başlamıştı. Bir sondaki adımın annemle konuşmak olduğunu biliyordum. Ama önce, bitmiş resmine bir göz atmak istedim.

Stüdyoya yalnız gitme fikri beni korkuttu, ama Nicky'yi yanımda sürükleyemezdim. Bu tek başıma yapmam gereken bir şeydi. *Hem,* dedim kendi kendime, *bu sadece bir resim.*

"Sen bir şeyler yemiyor musun? diye sordu Nicky kâseyi önüne koyarken.

"Hayır. Ben Burlington'da yedim," diye yalan söyledim.

"Orada ne yapıyordun ki sen? Raven bana eski bir arkadaşı ziyarete gittiğini söyledi. Mike'ı görmeye mi gittin? Onu bulabildin mi?"

"Hayır. Dükkânına gittim ama orada değildi." İkinci yalan birinciden daha kolay çıkmıştı. Bu, öğrendiğim her şeyi ve şüphelerimi ona bir çırpıda anlatmaktan daha kolay ve güvenli gelmişti.

"Hemen dönerim. Üstümü değiştirip geliyorum."

"Rahat bir şeyler mi giyeceksin?" diye sordu şeytani bir gülümsemeyle.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, kafasını karnıma yaslayarak arkaya doğru eğildi. Gömleğimi kaldırıp beni önce yavaşça, sonra dilini kot pantolonumun olduğu yere gelene kadar gezdirerek öpmeye başladı, ta ki titreyerek kendimi geri çekene kadar.

"Sanırım kodein senin kafanı biraz iyi yapmış," dedim ona. "Yemeğini ye." Beni tekrar kendine çekmek için uzandı, ama birazdan geri döneceğime söz verdim ve kıvrılarak geri çekildim.

Stüdyoya elimde bir mumla gittim ve kapıyı arkamdan kapattım. Annem şövaledeki resmin üzerini eski, beyaz bir örtüyle kapatmıştı.

Yaklaştım, mumu önümde tutan elim titriyordu. O örtüyü kaldırmak, Cadılar Bayramı'nda bir çocuğun kostümünü çıkartmak gibi olacaktı. Altından çıkacak olan şeyin Del'in kendisi olmasından korkuyordum. Örtüye baktım, bir an benim hissetmediğim bir rüzgârda hafifçe dalgalanıp oynadığına yemin edebilirdim.

Bu sadece bir resim. Sadece bir resim.

İleriye doğru uzandım, örtüyü tuttum ve geriye doğru fırlattım.

Alevler neredeyse üç boyutluydu. Kırmızı, turuncu, sarı, mavi ve morun hipnotize edici tonlarında boyanmışlardı. Köşedeki gölgemsi figür şimdi ete kemiğe bürünmüş bir insana dönüşmüş, alevlerin arasında evindeymiş gibi duruyordu. Sanki onların arasından doğmuş gibi. Annemin resmin köşesine boyadığı kız, Del'in tıpatıp aynısıydı.

Üzerinde sarı kovboy gömleği ve kalın deri kemeriyle mavi fitilli pantolonu vardı, öldürüldüğü gün giydiği kıyafetler. Grimavi gözleri bana bakarken yüzünde yarım bir gülümseme vardı. Alevler ayağının altında dolanıyor, aç köpekler gibi ayaklarını yalıyordu. Şerif yıldızı gizli M harfinin olduğu yerin hemen altına, göğsüne iğnelenmişti. Mike'ın M'si. Buna cevap olarak benim dövmemin de yandığını hissettim. Del'in o ismi yüksek sesle söylediğini duyabiliyordum. *Çöl Gülü.* Güzel bir renk için güzel bir isim. *Merhaba, Çöl Gülü.*

"Merhaba Del," dedim resme, eğer kendimi konuşurken duyarsam, korkunun azalacağını düşünerek.

Elimdeki mumun alevi büyüyerek resmi daha da aydınlattı. Del'in, annemin yarattığı rengârenk, hayat dolu alevlerle sarmalanmış yüzü parladı. Sonra bir ses duydum, sakin bir kahkaha. Tam olarak resimden değil, her taraftan geliyordu: duvarlardan, pencereden, yatağın altından. Mum alevi eski haline döndü, titredi, sonra da sönerek beni zifiri karanlıkta bıraktı.

Artık yalnız olmadığımı biliyordum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

17 Kasım 2002

Yıllar boyunca, Patsy Marinelli aklıma sık sık gelmişti. Ona Del'i anlattığım gece söylediği kelimeler hep aklıma gelirdi: *Ölüler suçlayabilir.* Ama çoğu zaman, adına Minik dediğimiz kadına sonunda ne olduğunu düşünürdüm.

O sırada orada değildim. Ama nöbetim için gittiğimde, cesedinin çıkarıldığını görebilmiştim. Akşam vardiyasındaki hemşireler bana olanların kendi versiyonlarını anlatmışlardı, geri kalan boşlukları ise daha sonra kayıtlardan okuduklarımla doldurmuştum.

Akşam yemeğinden sonra, Patsy etrafta dolaşarak insanlara veda ediyordu. Hemşirelerden biri, ona şakayla karışık nereye gideceğini sordu. *Kocam benim için geliyor,* dedi Minik. *Yakında gitmiş olacağım.* Sonra odasına gitti ve kapıyı arkasından kapattı.

Zavallı Minik, dedi hemşireler birbirlerine. *Şimdi de kocasının ölü olduğunu unutmuş.*

Saat ondaki yatak kontrolünde, Patsy Marinelli'yi yatağında, suratı mavi, gözleri sonuna kadar açık şekilde buldular. Kendi dilini yutarak boğulmuştu.

Ölüler suçlayabilir.

• • •

Karanlığın içinde, gözlerimin alışmasını bekleyerek donakaldım. Pencereden gelen silik bir parlaklık vardı, ama o küçük kare dışında, etrafımı bütün bir siyahlık sarmıştı. Kıkırdama sesi daha yüksek ve tiz olmaya başladı. Nicky'ye bağırmayı düşündüm, ama beni duyabilse bile, yanıma gelmekte zorluk çekeceğini biliyordum. Ron McKenzie'nin uyarısı kulaklarımda çınladı: *Bir patates, iki patates, üç patates, dört. Artık senin peşinde, en iyisi kapıyı ört.*

Geriye doğru bir adım attım, sonra bir tane daha. Yavaşça kollarım öne doğru uzanmış, parmaklarım hiçliği yoklayarak kapıya doğru döndüm. Odadaki hava serindi ve gitgide daha da soğuyordu. Nemli gibiydi. Ayaklarımın altında yer yumuşamıştı, sanki toprağa basıyormuşum gibi. Sanki kilerdeymişim gibi. Del'in kokusu etrafımı sarmıştı: nem, çürük patates ve toprak. Koku bütün burnumu ve boğazımı sardı, ta ki orada gerçekten bir toprak yumrusu varmış ve beni boğuyormuş gibi hissedene dek.

Hızla kapının olduğunu düşündüğüm yöne doğru ilerledim, ama ellerim sadece duvarı bulabildi. Duvar boyunca ilerledim, önce sola doğru beş adım, sonra tekrar sağa. Duvar, olduğunu bildiğim pürüzsüz ahşap ile değil de soğuk çimentoyla kaplı gibiydi. Griswold'ların kilerine ilk gidişimi hatırladım; Del'in kapıyı kapatmasını, beni içeri kilitlediğini düşündüğümü. Aynı kör panik duygusunun vücuduma yayıldığını hissettim.

Ellerim sonunda pirinç kapı kolunu bulduğunda, o kadar soğuktu ki, avucumu yaktı. Gömleğimin kolunu çekip sonunda kolu tutmayı başardım. Çevirip kendime doğru çektim, ama kapı açılmadı, sanki dışarıdan kilitlenmiş gibiydi. Oysa kapının kilidi olmadığını biliyordum.

Birisi onu kapalı mı tutuyordu? Annem onu her gece odasına kilitlediğim için benden intikam mı alıyordu. Ya da Nicky, kız kardeşinin hayaletinin gerçek olduğunu kanıtlamaya mı çalışıyordu? Ama ya kahkahalar...

Kapıya vurdum, bir yandan aklım olanlara mantıklı bir açıklama getirebilmek için çırpınıyordu, ancak bütün bulabildiklerim saçma sapan bahanelerdi.

"Nicky! Anne!" diye bağırdım. "Beni dışarı çıkarın! Kapıyı açın! Tanrım, kapıyı açın!"

Birilerinin beni kurtarmak için geldiğini duymak için kulağımı kapıya dayadım, ama etraftaki tek ses Del'in kahkahasıydı. Sanki her yerden geliyor gibiydi. Bir düzenbazın kahkahası. *Seni yakalayacağım*, der gibi bir gülüş. Duyduğum kahkaha, Del'in okulun son günü yerde debelenirken çıkardığı sesti.

Ölüler suçlayabilir.

Kapı kolunu sarstım. Kendimi ağlayarak, artık sessizce yalvararak ahşabın üzerine doğru bıraktım.

"Lütfen..." diye fısıldadım. "Lütfen gitmeme izin ver."

Artık bahanelere ya da mantıklı olabilecek senaryolara sığınmıyordum. Del beni yakalamıştı. Tıpkı Nicky'nin uyardığı gibi geri gelmişti. Opal'in bunca zamandır ısrarla söylediği gibi. Sıkışmış kapıya yaslandım ve bundan sonra olacak her şeyin Del'e bağlı olduğu o tanıdık hisse kapıldım. Kuralları o koyuyordu. Kaçınılmaz olanla mücadele etmenin bir anlamı yoktu. Omuzlarım düştü.

"Tamam Del," dedim. "Beni yakaladın. Şimdi ne olacak?"

Kahkaha sanki birisi bir düğmeye basmış gibi aniden kesildi, ama toprak ve çürük kokusu daha da yoğunlaşmıştı.

Kapı içeriye doğru büyük bir güçle açıldı ve beni yere düşürdü. Kayıp, şövalenin ayaklarına çarpmıştım ve resim üstüme devrilmişti. Onu çaresizce, biraz da tiksintiyle üzerimden

attım. Işık odayı doldurdu. Yanımda, yerde gözleri hâlâ bana bakan Del'in resmi duruyordu. Çırpınarak, popomun üstünde ondan uzaklaşırken, kapı ağzında duran birinin, bir şeyin gölgesinde durduğumu fark ettim.

Kafamı çevirip oraya bakmak için çok fazla güç sarf etmem gerekti.

Baktığımda, başımda dikilenin Del'in hayaleti olmadığını gördüm. Bu annemdi. Eşikte durmuş, sırıtıyordu. Üstünde basma bir ev elbisesi ve lastik ayakkabılar vardı. Ellerine kalınca sarılmış gazlı bezler, iki parlak boks eldiveni gibi görünüyordu. Göğsüne iğnelenmiş şey ise Del'in eski şerif yıldızıydı.

Onunla yüzleşmek için ayağa kalktım, ancak çürük patates kokusunun ondan geldiğini fark edince bir adım geriledim.

"Seni tanıyorum!" diye bağırdı annem Del'in sesiyle. Topuklarının üstünde sallandı. "Daha hiçbi' şey görmedin, Şerif Yardımcısı. Daha hiçbi' şey görmedin." Döndü, ön kapıya doğru ilerledi ve onu savurarak açtı. Oturma odasından geçip güvenli bir mesafeden onu takip ettim. Dönerek yağan kar kendini ön kapıdan içeri davet etti, onun özel fırtınası. Karanlığa doğru yürüdü.

"Anne! Anne, nereye gidiyorsun? Geri dön. Soğuktan donacaksın!"

"Sıkıysa beni yakala, Çöl Gülü. Sıkıysa beni yakala!"

"Anne! Bekle!"

Ön kapıya doğru koşup botlarımı giydim. Askıdaki parkamı ve duvardaki çengele asılı el fenerini aldım.

"Ne oluyor Kate?"

Nicky aksak bir şekilde mutfaktan gelmiş, sağlam ayağı ve koltuk değnekleri üzerinde garip bir şekilde duruyordu.

"Annem az önce dışarı çıktı. Ama ben onun tam olarak kendisi olduğunu düşünmüyorum. Sanırım o Del."

"Annen Del mi?" dedi gözlerini kısarak. O inançlı adam şimdi birden bana şüpheyle bakıyordu.

Açıklayacak vaktim yoktu.

"Nicky, sadece burada kal, tamam mı? Ve kapıyı kilitle. Eğer yalnız dönerse, onu içeri alma. Beni bekle."

"Anneni içeri almayayım mı?"

"O *annem* değil, Nicky."

Parkamın fermuarını çektim ve el fenerini yakarak yağan kara çıktım.

"Kapıyı arkamdan kilitle."

Kar taneleri yüzümü ısırdı. Işık huzmesini kulübenin etrafında ve ağaçlar boyunca gezdirdim, ama annemden bir iz yoktu. Yalnız ayak izleri vardı ve beni tam da düşündüğüm yere götürüyorlardı.

Onu kullanmak zorunda kalmamak için dua ederek, cebimde duran Nicky'nin silahını yokladım, yine de varlığı güven vericiydi. Eğer yapmak zorunda kalırsam kendi annemi vurur muydum? Eğer küçük bir kızın hayaletine ateş edecek olsam, bu yine de anne katili olduğum anlamına gelir miydi? Ve zaten ölü olan birini nasıl öldürebilirdiniz?

Patikaya doğru yola koyuldum ve yolun başındaki kayaya vardığımda, sağa dönüp eski izin peşindeki yolculuğuma tekrar başladım. Orman etrafımı sardıkça etraf daha da karanlık hale gelmişti. Ayaklarım kayıyordu ve karlı gece el fenerinin ışığını yutuyor gibiydi. Ancak yarım metre kadar önümü görebiliyordum.

"Anne?" diye seslendim karanlığa doğru. Ama hayır, kovaladığım o değildi, öyle değil mi? "Del? Del bekle! Bekle, Del!"

Koşmaktan çok kayıyordum, karda yavaşça ilerlerken kayak yapıyor gibiydim. Önce bir, sonra iki kere düştüm. Üçüncü seferde el feneri benden uzağa düştü ve onu geri alabilmek

için el ve ayaklarımla dikenlerin üstünden geçmek zorunda kaldım. Ayağa kalktığımda rüzgâr çoğaldı ve hafif, toz halindeki kar taneleri sağanak halinde yağmaya başladı. Ağaçlar inliyordu. Gözlerimi önümdeki yolda, el feneriyle aydınlattığım izlerde tuttum.

Beni ölümüme mi götürüyordu? Del bunca yıl intikamını planlamak ve tasarlamak için mi beklemişti? Opal ve Nicky başından beri haklılar mıydı? Del, Tori Miller'ın katili miydi? Benim ifadesiz, ağır ilaçlarla uyuşturulmuş annemin formundaki Del. Cinayetin ertesi sabahı elinde bir soyma bıçağıyla duran, bandajlarına yaprak ve kan bulaşmış annem.

Artık yakındık. Çok yakın. Ormanın içinde ilerliyor, onlar olmadan yolumu kaybedeceğimi bildiğim için, fener ışığını önümdeki ayak izlerinden ayırmıyordum. Kar hızlı ve çok yağıyordu, rüzgâr karı yüzümün tam ortasına üflüyordu. Durup gözümdeki karları temizlemem gerekti. Kirpiklerim donmuş, zaten belli belirsiz olan görüşümü iyice bulanıklaştırmıştı.

Annemin izleri yol ayrımında sağa dönüyor ve dümdüz eski yamuk kulübeye doğru ilerliyordu. Ama karlı orman zeminine gözlerimi kısıp baktığımda, ayak izlerinin, Griswold'ların arazisinden gelen iki kişinin ayak izleriyle daha birleştiğini gördüm: biri küçük, biri büyüktü. Hızla yağan karla doluyor, birbirlerini çaprazlamasına geçiyor, orada burada ayak izlerinden sürükleme izlerine dönüşüyorlardı.

"Acele et, Çöl Gülü!" Annemin sesi karanlığın içinden süzülerek, kar tarafından boğuklaşarak geldi. "Fazla vakit yok!"

Eğilip ayak izlerine baktığımda aniden anladım.

Del beni kulübeye incitmek için götürmüyordu.

O beni Opal'i kurtarmaya götürüyordu.

Hemen önümdeki kulübenin gölgesini seçtim. Eğimi tehlikeli görünüyordu. Durdum ve fenerin ışığını ön tarafına

doğrulttum. İçeriden yumuşak bir ışık geliyordu, pencereler ve açık kapı korkunç, çarpık bir surata benziyorlardı. Hareket görmedim, ama içeriden gelen sesleri duyabildim. Sonra da boğuk bir çığlığı.

Ön kapıya doğru hızla koştum –yoksa bu bir ağız mıydı?– ve içeri girdim.

Annem eski şişman ocağın yanındaydı, eski bir yağ lambasının bir çengelin ucunda sallandığı çatı katına bakıyordu. Aşağıda Opal sırtüstü yatmış, elleri kalın bir iple bağlanmıştı; bir başka ip ise solgun boynunu çevreliyordu. Ağzının içine bir mendil sıkıştırılmıştı. Gözleri korkuyla açılmıştı. Onu tutansa, iki ipin de gevşek uçlarını ellerinde tutan Zack'ti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

17 Kasım 2002

Ah, bakın! Misafirimiz var!" dedi Zack, kafasını Opal'den çevirip bizi incelerken. İplerin ucunu hâlâ düğüm atma becerilerini göstermeye hazır bir erkek izci gibi ellerinde tutuyordu.

"Jean, Jean, Jean. Bu havada dışarıda ne yapıyorsun *Tanrı aşkına*?" İpi tutuşunu gevşetti ve biraz pay bıraktı. "Ve Kate, annenin böyle bir gecede üstünde sadece geceliğiyle dışarı çıkmasına izin verdiğin için sana da yazıklar olsun. Zavallı şey şifayı fena kapacak."

Ama o annem değil. O Del.

Yavaş yavaş parçaları kafamda birleştiriyor, tıpkı Tembel Geyik'in çöpten yaptığı kolyeler gibi, ipuçlarını birbirine ekliyordum. Çalıp Del'e verdiğim kolye gibi. Ona verdiğim tek hediye.

Del'e yıldızı Nicky'nin bir arkadaşı vermiş. Özel biri.

Zack kederli bir şekilde yüzümüze bakıyor, sanki hayal kırıklığına uğramış, ama hiç şaşırmamış bir anne gibi kafasını sallıyordu. Opal onun dikkatinin dağılmasından faydalanıp şiddetli bir şekilde ayaklarını savurdu, bütün vücuduyla ittirerek onu yerinden atmaya çalıştı. Bir an kendini kurtaracağını,

çatı katının kenarından yuvarlanıp iki-üç metre aşağıdaki zemine düşeceğini düşündüm. *Yatakları unuttuk*, diye düşündüm deli gibi. Ama Zack neredeyse yerinden bile kımıldamadı ve kolayca kendini düzeltti, dizini Opal'i hareketsiz tutmak için onun göğsüne dayadı. Tepkinin etkisiyle, Opal'in ağzından sessiz bir *uuf* çıktı.

Bütün o uçma ve düşme çalışmaları, saman yığınından atlamalar, bisikletiyle birlikte inşa ettiği rampalardan havaya atlamalar. Yer çekimine başkaldıran gösteri uçuşlarına olan takıntısı, uçak kanatlarında ip merdivenlerde sallanıp hedef pratiği yapan kanat yürüyücüsü kadınlar. Ve işte şimdi Opal buradaydı, yapabileceği hiçbir numarası kalmamış bir şekilde sırt üstü yere yapıştırılmıştı. Onu kurtarabilecek benden başka kimse yoktu.

Cebimdeki silaha dokundum, emniyet mandalını hissettim ve onu açtım.

"Şimdi, önce sakin ol," dedim.

Silah sert, soğuk bir metaldi. Avucumu etrafına sardım ve parmağımı tetiğe yerleştirdim. Şerif Yardımcısı Çöl Gülü kasabaya geri dönmüştü.

Del'i hiçbir zaman kurtarma şansım olmamıştı. Otuz yıl sonra, bana Opal'i aynı kaderden kurtarmam için bir şans vermişti.

"Bana tek bir şey söyle, Zack," dedim. "Neden Opal?"

Eğer onu konuşturursam, boş bulunacağını ve bu sayede hamlemi yapabileceğimi düşündüm, gerçi o hamlenin ne olacağından emin değildim.

Zack bana kaypak, küçük bir gülümseme verdi ve bir an durdu. Tam cevap vermeyeceğini düşünürken, konuştu.

"Buradaki küçük hırsız yanlış bir şeyi ödünç aldı."

Ah, şimdi her şey mantıklı geliyordu. Yerine oturan son parça buydu. Bunun Opal'in Del ile akraba olması ile bir ilgisi yoktu. Her şey Opal'in ödünç alması ile ilgiliydi.

"Del'in yıldızı," diye tahmin ettim.

"Çın, çın, çın! Şu hanımefendiye ödülünü verin," diye seslendi yukarıdan. İçten bir şekilde neşeli görünüyordu. "Opal elinde kurabiyelerle beni beklediği gün onu masamın çekmecesinde buldu. Almakla kalmadı, bir de onu annesinin ceketine takıp etrafta öyle gezmeye başladı! Küçük kaltak benimle alay ediyor, oyunlar oynuyordu. Sanki Del olayını yeni baştan yaşıyor gibiydim."

"Sen de böylece onu öldürmeye ve kimse onu tanımadan yıldızı geri almaya karar verdin," dedim fazlasıyla tanıdık gelen bu hikâyenin sonunu tamamlarken. "Ama ceketi Tori giyiyordu ve yanlışlıkla onu öldürdün. Gerçi en azından yıldızı geri alabildin."

Ve zavallı Opal, yapbozun ne kadar önemli bir parçası olduğunun farkında bile olmadan sürekli ormana gidip onu aramaya devam etti. O sadece yıldızı bulup kimse ortadan kaybolduğunu anlamadan yerine geri bırakmak istemişti.

"Birbirlerine oldukça benziyorlar, sence de öyle değil mi?" Zack iç geçirdi. "Ve o rezalet ceket, evet onun beni yanlış yönlendirdiğini kabul ediyorum. Ama şimdi Tori'nin küçük bir parçası Del'in M'sine arkadaşlık ediyor. Del'in o küçük parçasını bütün bu yıllar boyunca kalbimin yanında taşıdım."

"Yaşam Çarkı'nın içinde," dedim. O minik deri parçasının, Ölüm Tanrısı tarafından gümüş çarkın içinde esir tutulması fikrinden midem bulanmıştı.

Yaşam Çarkı'nın alt çeyreğinde koca gözlü suratları, uzun boyunları olan şekilleri hatırladım, aç ruhlar. İnsanı ne daha aç yapabilir? Vücudunun çok önemli bir parçasını kaybetmişti

ve bu, onu öldüren adam tarafından esir alınmıştı. Sonra da aynı adam on iki yıldan fazla süredir göz kulak olduğunuz kız kardeşinizin hayatı için bir tehdit oluşturmaya başlamıştı. Del açtı, evet. Geri dönmenin bir yolunu bulacak kadar aç.

Anneme baktım, beyaz bandajları iki yanında boks eldivenleri gibi duruyor, Del'in yıldızı lambanın ışığında parlıyordu. Şimdi anlamıştım ki o tılsım onun geri gelmesini ve annemin ödünç aldığı bedeninde burada kalmasını sağlamıştı. Bu onu eski hayatına, fiziksel dünyaya bağlayan şeydi.

Anneme verdiğimiz yüksek dozdaki ilaçlar başından beri işe yarıyordu. Annem *sakinleşmişti.* Yalnızca ne kadar derine giderse, Del için o kadar yer açılıyordu. İlaçlar vücuduna devasa, parlak kırmızı bir *BOŞ ODA* tabelası bırakmıştı.

"Annemin seni korumasını nasıl sağladın?" diye sordum. "Polise Del'in öldürüldüğü akşamüstü onun yanında olduğunu söylemişti. Gerçeği bilmediği kesin."

Zack anneme bakarak gülümsedi. "Ona Nicky ile birlikte olduğumu söyledim. Onunla olan ilişkimi, neden yalan söylemek isteyeceğimi anlayabilecek kadar iyi biliyordu."

Tam da o anda, sanki sırası gelmiş gibi, kapı çarparak açıldı ve içeriye ani bir rüzgârla birlikte koltuk değneklerinin üstünde sendeleyen Nicky girdi. Kodeinle bulutlanmış bakışlarıyla etrafı inceledi ve "Burada ne oluyor? Zack? Kate? Birisi lütfen burada neler döndüğünü bana anlatabilir mi?" dedi.

"Merhaba, sevgilim. Biz de tam senden bahsediyorduk," diye seslendi Zack yukarıdan.

"Profesör bey az önce bize ikinizin arasındaki ilişki sayesinde annemi kendisi için yalancı şahitlik yapmaya nasıl ikna ettiğini anlatıyordu," dedim.

"Şahitlik mi?" diye sordu Nicky.

"Aynı zamanda Del'in derisinden bir parçayı *Yaşam Çarkı*'nın içinde nasıl taşıdığını," dedim. "M harfinin bunca zamandır boynunda asılı olduğunu. Şimdi Tori'den aldığı bir parçası daha var."

Nicky gözlerini kısarak Zack'e baktı. "Sen? Del'i *sen* mi öldürdün? Ama sen ve ben, biz... Ben sanmıştım ki... *Tanrım...*" Sesi tıpkı bir balonun içinde kalan son hava gibi yumuşak bir fısıltıya dönüşerek yavaşça silindi.

"Zavallı Nick. Sen sadece paketle birlikte gelen bir şeydin. Tepedeki kırmızı kurdele. Esas hediye kız kardeşindi."

Ellerindeki ipleri sıkılaştırıp yukarıdan Opal'e baktı, Del'e de böyle bakmış olmalıydı. Belki de Del'i *görüyordu*.

"O hepiniz için fazla iyiydi," dedi Zack. "Onu bu sefil hayattan çekip çıkaracaktım: her gün o lanet olasıca arazileri kazmaktan parmakları hep kesilip yara olurdu; okul bahçesinde o aptal Patates Kız tekerlemelerini dinlemekten, geceleri yatağa sadece babasının gelip pantolonunu indirdiğini görmek için girmesinden. Ben onu kurtaracaktım. Ama o her şeyi mahvetti."

"Anlıyorum, Zack," dedim. "Onu sevdin. Aranızdaki şey özeldi. O yüzden yıldızı ona vermiştin. Ama sonra o dövmeyi yaptırınca..." Omuz silktim. "Gerçekten de başka seçeneğin kalmamıştı. Ama Zack, o *Del*'di. Opal'i cezalandırmana gerek yok. İpi bırak da gitsin."

"Ah, üzgünüm ama bunu yapamam. Bu küçük kaltak, kız kardeşine katılacak."

Gerçeğin sonunda ortaya çıkmasıyla birlikte Opal'in gözleri sonuna kadar açıldı. Ama bunu işleyebilmesi için yeterli vakti olmayacaktı.

"Hayır!" Nicky çığlık attı ve merdivene doğru sendeleyerek elinden geldiğince hızla ilerlemeye başladı.

Zack ipleri aniden çekti ve Opal'in kafasını yerden kaldırdı. Opal nefes almak için havayı tekmeleyip dövüyordu ve ben, sonunda Del'in son anlarının nasıl olduğunu korkunç bir şekilde görebildim.

Silahı cebimden çıkardım ve Nicky'nin bana yıllar önce öğrettiği gibi kaldırıp nişan aldım.

Tetiği kolayca, doğal bir şekilde çektim. Bundan asla şüphe duymadım. Hayatım boyunca yapabilmeyi umduğum tek şeyi yapacaktım.

Sonunda, kızı kurtarabilirdim.

• • •

Çatı katına, bana sanki ağır çekimdeymişim gibi gelen bir şekilde, oraya çıktığım onca zamanı, Del ve Nicky'nin ardından acele edişlerimi düşünerek tırmandım. Hâlâ sigara dumanının kokusunu alabildiğimi, duvardaki hedefi vuran bıçağın çıkardığı sesi duyabildiğimi düşündüm. Del'in parmaklarımızı kestiği, kanımızı karıştırdığı, bizi sadece hayattayken değil, ölümde bile birbirimize bağladığı bıçağı düşündüm. Kan kardeşleri.

Zack'in yanına doğru gittim, dizlerimin üstüne çöküp Opal'in boynuna dolanmış, artık gevşek olan kordonu aldım, ellerini ve ayaklarını çözdüm. Ağzındaki mendili çıkarttığımda birkaç zor nefes aldı.

"Sen iyisin," dedim ona. "İyi olacaksın. Bir dakika içinde seni buradan çıkartacağım."

Sonra Zack'e döndüm, vücudu yerde kaba bir soru işareti gibi bükülmüştü. Öldüğünü anlamak için nabzına bakmama gerek yoktu, ama parmaklarım yine de boyun arterine gitti ve sadece soğuk, nemli bir ten buldu. Ortada şaşırtıcı derecede az kan vardı ve göğsündeki delik küçük görünüyordu. Bu bana Del'in yıllar önce vurduğu kumruyu ve onun tüylerini geri çekerek yaranın girişini parmağıyla kapamasını hatırlattı.

Bu adam annemin sevgilisiydi, diye düşündüm. Hepimizin ütopyanın insanın yaratabileceği bir şey olduğuna inandığı zamanlarda, çadırdayken onu güldürürdü.

Elimi Yaşam Çarkı kolyesinin üstüne koydum ve onu nazikçe ölü profesörün kafasından çıkardım. Büyüklüğü ve içindekiler düşünülürse, şaşırtıcı bir şekilde hafifti. Ölüm Tanrısı yüzünü buruşturmuştu, aç ruhlar topluca bir rahatlama nefesi bırakmış gibiydiler.

Opal'i merdivenlerden aşağıya indirirken, Yaşam Çarkı'nı elimde tutuyordum. Titreyen kızı güvelerin yediği karyolalardan birine oturttum ve kolyeyi onu bir gülümsemeyle kabul edip kalbine bastıran anneme verdim.

Sormak istediğim, söylemek istediğim çok şey vardı, ama konuşan Del oldu.

"Ödeştiğimizi düşünüyorum," dedi Del'in sesi. Nefesinde nemli yerlerin ve çürük patateslerin kokusunu yakaladım. "Hâlâ benim Şerif Yardımcımsın."

"Her zaman," diye söz verdim. "Hayatım üzerine yemin ederim."

Ve bunu kanıtlamak için, bluzumun düğmelerini açıp gazlı bezi çektim. İşte oradaydı; siyah mürekkepten, kenarları kırmızı ve şişkin, tam kalbimin üzerinde. Benim kendi sırrım.

Annem gülümsedi, sonra Del ismimi son kez fısıldarken gözlerini kapattı. "Çöl Gülü..."

Yaşam Çarkı annemin ellerinden kaydı ve tok bir sesle eski, çam zemine düştü.

Tanıdık bir kafa karışıklığı annemin tuhaf bir şekilde durgun olan yüzünü kapladı. "Katycik?" dedi, gözlerini kocaman açarak.

Ve işte bu şekilde, Del gitmişti.

ÜÇÜNCÜ KISIM

24 Kasım 2002

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

24 Kasım 2002

Opal boynundaki mor, sarı ve kahverengi çürüklerin oluşturduğu renkli kolyesini saklamak için boğazlı bir kazak giymişti. Gerçekten de insanı boğuyordu. Bazen, kulübedeki o geceden sonra, paniğe kapılıp astım hastası gibi nefesi daralıyordu ve psikiyatrın ona söylediğine göre işin sırrı kafasının içinde yavaş yavaş saymaktı. Nefes al. Bir, iki, üç, dört. Nefes ver. Bir, iki, üç, dört.

Havaalanının kafesinde, Kate'in karşısında otururken yaptığı şey buydu. Tabağındaki vişneli turtayı dürttü, vişneler parlak kırmızı şurubun içinde garip bir şekilde pörsük ve solgun görünüyorlardı. Kate'in uçağı yirmi dakika içinde kalkacaktı, oysa Opal'in daha söylemek istediği çok şey, Kate'in cevaplayabileceğini düşündüğü çok soru vardı. Raven ve Nicky, Kate'e eve giderken götürsün diye akçaağaç şurubu almak için alt kattaki hediyelik eşya mağazasına inmişlerdi.

"Hep bir kız kardeş istemişimdir," dedi Opal.

"Del de öyle," dedi Kate.

Del'in kız kardeşi. Bu fikre alışmak Opal'in biraz vaktini alacaktı. Gerçi kalbinde, Zack bunu söyler söylemez doğru olduğunu anlamıştı. *Bu küçük kaltak, kız kardeşine katılacak...*

Opal, fazla şekerli vişneli turtasını didiklerken tekrar nefesini saymaya başladı. Sağ elini masadan kaldırdı, ceketinin cebine uzandı ve son ödülünü hissetti: küçük bir şişe çay ağacı yağlı şampuan. Kate'in büyük ihtimalle farkında bile olmayacağı bir şey ve eğer olursa bile, onu büyük ambardaki duşta unuttuğunu düşünürdü.

Ödünç alma huyu bitmeliydi. Durmak *zorunda* olduğunu biliyordu. Başına açılan işlere baksanıza. Eğer kurabiyeleri götürmeye gittiği gün Zack'in çekmecesindeki sigara kutusunda bulduğu yıldızı almamış olsaydı, Tori hâlâ hayatta olabilirdi.

Sıkışma hissi tekrar başladı. Kaba ip boynuna dolanıyordu. Boğazlı yakasını çekiştirdi, acıyan çürüklerini ovaladı. *Nefes al. Bir, iki, üç, dört. Nefes ver. Bir, iki, üç, dört.*

Daha o sabah öğrendikleri şey üzerine düşündü: Zack'in kolyesinde üçüncü bir deri parçası vardı ve polis Toronto bölgesindeki çözülememiş genç kız cinayetlerini araştırıyordu. Çok sevdiği Zack amcasının böyle bir şey yapabileceği ona hâlâ mantıklı gelmiyordu. O acımasız hesaplamaları, planlama ve öngörüyü, geride iz bırakmamak için gereken beceriyi hayal bile edemiyordu.

Kate ona Del'in yıldızından ilk bahsettiğinde ortada bir hata olduğundan emindi. Bisikletine atlamış ve üniversiteye giderek mantıklı bir açıklaması olduğundan emin bir şekilde Zack'e onu nereden aldığını sormuştu. Ve çekmecesinde bulduğu yıldızın Del'e ait olabileceğini söylediğindeyse içten bir şekilde şaşırmıştı. Hatta, o an beraber polise gitmeyi teklif etmişti. Ona yıldızın nereden geldiğinin hikâyesini de yolda anlatabileceğini söylemişti. Bisikletini Zack'in Subaru'sunun arkasına atmışlardı ve beti benzi atmış bir şekilde arabayı karakola değil, Griswold'ların eski yerine sürmüş, orada arabayı karla kaplı araziye sokup, ağaçların arasına park etmişti. Opal başının dertte olduğunu fark edene kadarsa çok geç olmuştu.

Nefes al. Bir, iki, üç, dört. Nefes ver. Bir, iki, üç, dört.

"Ben hâlâ annenin, yani Del'in, yıldızı nasıl aldığını anlamadım," dedi Opal.

"Onu odamda buldu. Zack onu Tori'den alıp çantama koymuş. Bu tuhaf, hastalıklı bir oyunun parçası mıydı, yoksa polisin yıldızı üzerimde bulmasını mı istedi bilmiyorum. Yıldızı geri almak için girdiği onca zahmetten sonra, onu tutmak isteyeceğini düşünürsün. Ama belki beyninin hâlâ mantıklı olan minik, mini minnacık bir bölümü bu kadar büyük suç unsuru olan bir şeyi üzerinde bulundurmasının güvenli olmadığını fark etmiştir. Sanırım İsviçre çakımı da o zaman aldı."

"O zaman o ne yapmaya... Suçu senin üstüne atmaya mı çalışıyordu?"

"Evet," dedi Kate. "Aslında mükemmel bir plandı, Del ile olan ilişkimi herkes bilirken benim tam zamanında ortaya çıkmam. Olası bir şüpheliydim. Suçu üstüme atmak için bayağı uğraştı, hatta o bıçağı bile... Tori'yi öldürürken... Kullandığı bıçağı annemin mutfak masasına bıraktı. Annemi ertesi sabah onunla buldum. Tanrım, benim bile annemden şüphe etmemi sağladı! O, Tori'nin öldürüldüğü gece ormandaydı. Sanırım ne görüp görmediğini asla öğrenemeyeceğiz. Öyle tahmin ediyorum ki seni kurtaran esas olarak annemi kullanan Del'di."

"Ceket için geri döndüğümde gördüğüm hayalet gerçekten senin annen miydi?" diye sordu Opal.

Kate başını salladı. "Bence öyle olmalı."

"Peki seninle ormanda karşılaştığımız gece?" diye sordu Opal.

"Bu komik," dedi Kate. "Tam da senin aradığın şeyden kurtulmaya çalışıyordum. Yıldızı Griswold'ların eski kilerine gömdüm. Nicky ertesi gece beni onu kazıp çıkarmaya ikna etti. Yıldızı yastığımın altına koydum, annem de buldu.

Sanırım yıldızı bulmak Del'e onca yolu geri dönme gücünü veren şeydi."

Opal uzun bir iç çekti. "Onun hakkında öyle yanılmışım ki," dedi sessizce.

"Hepimiz öyleydik," dedi Kate. "Bu oldukça üzücü aslında. Öldükten sonra da en az hayattayken olduğu kadar yanlış anlaşıldı."

"Onu gördüğüm onca zaman, aslında hep bana göz kulak oluyormuş, değil mi? Beni gözetliyor, uyarmaya çalışıyormuş."

"Evet," dedi Kate, fincanını elinde çevirip kahvesinin dibindeki tortulara bakarak. "Öyle olduğunu düşünüyorum Opal, gerçekten de öyle olduğunu düşünüyorum."

Raven ve Nicky masaya geldiler ve içi şurup, akçaağaç şekeri, bir fare tişörtü ve *Vermont'ta Yaşam* dergisinin bir kopyası olan bir poşet bıraktılar.

"Bu seni Noel'de geri gelene kadar idare eder," dedi Raven.

"Kendimi turist gibi hissettim şimdi," dedi Kate onlara, içi hediye dolu poşeti alırken.

Kate hesaba baktı ve masaya biraz para bıraktı, sonra da eşyalarını toplamaya başladı.

"Gittiğime inanamıyorum," dedi. "Bu akşam kendi mutfağımda yemek yiyeceğime. Tanrım, mikrodalga fırınımı nasıl da özledim, ve bulaşık makinemi de! Ama bu tuhaf, yaşanan onca şeyden sonra..."

"Kate," dedi Raven. "Anneni merak etme. Meg, Spruce View'un en iyisi olduğunu söylüyor. Hem onu sürekli ziyaret edeceğiz, öyle değil mi Opal?"

Opal şiddetle başını salladı. Jean'i o sabah erkenden, kumaş peçeteleri olan küçük bir yemek salonunda çay içerken bırakmışlardı. Masadaki reçel kavanozunu almış, Kate'e göz

kırparak şöyle demişti: "Çilek, Katycik. En sevdiğimiz. Mimi ve ben bu yıl fazladan kavanozlar hazırladık. İyi hasat oldu."

"Gerçekten de öyle, anne." dedi Kate. "Gelmiş geçmiş en iyi mevsimdi."

• • •

Sarılmalar, öpüşmeler ve birbirini aramak için verilen sözlerden sonra, Kate'in güvenlik kapısından geçip uçuşuna giden rampadan inmesini izlediler. Opal onun gidişini izlerken cebindeki şampuan şişesine dokundu. Arkasını döndüğünde, Nicky'nin gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü. Bu biraz garipti, ama sonuçta son birkaç günde çok şey yaşamıştı.

"Noel'de geri dönecek," dedi Opal daha yeni ağabeyi olduğunu öğrendiği adama. Nicky ona sanki ıspanağını bitirirse tatlı yiyebileceği söylenmiş bir oğlan çocuğu gibi zayıfça gülümsedi.

"Gözlem kulesine çıkabilir miyiz?" diye sordu Opal.

"Eğer istiyorsan," dedi Raven.

"Ben burada beklerim," dedi Nicky, kendini koltuklardan birine bırakırken.

Opal gri halılı koridorda, dönemeçte ve dönerek kuleye çıkan dar, metal merdivenlerde önden ilerledi, bu havaalanının en sevdiği kısmıydı. Burası her duvarı kaplayan devasa pencereleri olan küçük bir yatak odası boyutunda bir yerdi. Bazen turları gezdiren yaşlı bir adam, bir keresinde yenisi yapılmadan önce buranın eski kontrol kulesi olduğunu söylemişti. Pencerelere bakan birkaç çirkin turuncu koltuk ve tavanda kontrol kulesinden gelen bütün radyo sinyallerini çalan cızırtılı bir hoparlör vardı. Opal ve Raven oradaki tek ziyaretçilerdi.

Opal batı penceresine gitti ve Kate'i, Seattle'a gidecek daha büyük bir uçağa bineceği Boston'a götüren küçük DC-9'u gördü. Son yolcular da metal merdivenlerden uçağa binene kadar

onları izledi. Birkaç dakika içinde, merdivenler geri çekildi, kapı kapandı ve uçak piste doğru rule yapmaya başladı. Pilot kontrol kulesindeki adamla kelimeleri yuvarlayarak radyo konuşması yapıyordu.

"Haydi tatlım, artık gidelim," dedi Raven merdivenlere doğru ilerleyip aşağıya inerken, botlarının topukları metal merdivenlerde yankılanıyordu. "Nicky bekliyor."

"Geliyorum," diye seslendi Opal annesine. Ama sonra, pistin orada, Kate'in uçağı tam havalanırken bir şey gözüne çarptı. Küçük bir ışık, uçağın kanadında sanki birisi ona sinyal göndermek için ayna tutuyormuş gibi parlıyordu. Yüzüne çarptı, arkasındaki pencereden sekti ve ortadan kayboldu. Uçak yerden havalandı ve sağa doğru eğimlenerek düzgün bir şekilde yükselmeye başladı.

Orada, kanadın üstünde Del, kız kardeşi, duruyordu. Gümüş yıldızı güneş ışığında parlıyordu. Kolları sanki küçük bir, yer çekimine meydan okuma, gözü peklik gösterisi yapar gibi iki yana doğru açılmıştı. Kovboy kız gömleği dalgalanıyor, saçları yüzünün etrafında sanki bulutlara giden büyük beyaz bir kuşun üstündeymiş gibi uçuşuyordu; gelmiş geçmiş en büyük kanat yürüyücüsü. Ve gözlem kulesinin kalın camlarının ardından da olsa, Opal rüzgârda onun kahkahasını ve oyuncu bir tavırla söylediği kelimeleri duyduğuna emindi: *Sıkıysa beni yakala.*

1968 yılında doğan
Jennifer McMahon'ın çocukluğu
Connecticut'ta, büyükannesinin
yanında geçmiştir. Çiftliklerde,
pizzacılarda, evsizler barınağında
çalışmış, akıl hastası yetişkinlere
ve çocuklara yardımcı olmuştur.
Eşi ve kızıyla birlikte Vermont'ta
yaşamaktadır.

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com